

SUMAR

ISTORIA LINGVISTICII

- Vasile BAHNARU. Despre o controversă lingvistică biseculară:
cui aparține primordialitatea? limbii române, limbii dacice,
limbii latine barbare sau...?..... 3
- Lidia CODREANCA. Tentative de codificare
a limbii „moldovenești” (1926-1932)..... 36

ISTORIA LIMBII

- Galaction VEREBCEANU. O primă ediție
a *Alexandriei* lui Năstase Negrule..... 44
- Constantin IVANOV. Considerații asupra conceptului de „arhetip”..... 50

TERMINOLOGIE ȘI LIMBAJE

- Eugenia MINCU. Fenomene semantice
în terminologia medicală: paronimia..... 59
- Liliana BOTNARU. Varietatea lexicală
în opera lui Ion Creangă..... 63

GRAMATICĂ

- Aliona SOBOL. Echivalente românești ale verbelor aspectuale
din limba rusă derivate cu prefixul ot-..... 70

LIMBAJUL PUBLICITĂȚII

- Cristina ENICOV. Evoluția/revoluția discursului publicitar francez..... 78

SOCIOLINGVISTICĂ

Tatiana TREBEȘ. Numele propriu de persoană ca obiect de studiu al sociolingvisticii.....	86
---	----

CULTIVAREA LIMBII

Nicolae GEORGESCU. Plurale duble. Forme de dual arhaic în limba română.....	96
--	----

ISTORIE ȘI CRITICĂ LITERARĂ

Alexandru BURLACU. Aureliu Busuioc: histrionul în noul Babilon.....	100
Ligia TUDURACHI. Moduri ale „literaturii colective” în cenaclul de la <i>Sburătorul</i>	109
Tatiana POTÎNG. Perspectiva narativă intradiegetică în romanul <i>Adela</i> de Garabet Ibrăileanu.....	128

RESTITUIRI

Ecaterina PLEȘCA. Plugușorul de Anul Nou pentru flăcăi din Strășenii anului 1938 (Variantă a hăiturii tradiționale).....	133
---	-----

DIN CREAȚIA TINERILOR CERCETĂTORI

Ozana SECĂREANU. Dincolo de ipostaza de romancier. Eul confesiv între „naivitate” și „sentimentalism”.....	156
---	-----

RECENZII

Veronica PĂCURARU. Semnul lexical și dezambiguizarea lui semantică. Chișinău: Pro Libra, 2017, 264 p. (Ana VULPE).....	165
Gheorghe POPA. O nouă contribuție tipărită a <i>Alexandriei</i>	167
Florian COPCEA. Întoarcerea la mitul existențial al lui Mihai Eminescu.....	171

IN MEMORIAM

Alexandru DÎRUL la 90 de ani de la naștere (Teodor COTELNIC).....	177
---	-----

Vasile BAHNARU
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
(Chișinău)

**DESPRE O CONTROVERSĂ
LINGVISTICĂ BISECULARĂ:
CUI APARTINE PRIMORDIALITATEA?
LIMBII ROMÂNE, LIMBII DACICE,
LIMBII LATINE BARBARE SAU...?**

**Concerning a bisecular linguistic controversy:
Which is primordial? The Romanian language, the Dacian language,
the Vulgar Latin or ...?**

Abstract: The article examines the linguistic research of the past 20-25 years, in which it is claimed that Romanian was not descended from Latin, but it is a continuation of the Dacian language, in this sense the New School of Romanian Linguistics appeared. After examining a huge linguistic, historical and archaeological material, they prove that this theory is only partially accurate, meaning that Romanian is not a direct descendant of Latin. Obviously, the representatives of this research department exaggerate, claiming that the Dacian language would be a different language from Latin. It is true that Romanian, like other neo-Romanian languages, does not come from the Latin language encoded in grammars and spoken by Romanian writers, orators and politicians. It descends from the dialects spoken in the Balkans by the ancient populations, including the Geto-Dacians, dialects labelled by the Roman aristocracy as barbarous, rustic, vulgar, all of them considered as dialects or languages, including the Latin language and that of the Geto-Dacians. Finally, the author warns all those who are concerned with the Romanian history and language that it would be advisable to avoid the extremes and take into consideration the Latin expression *aureamediocritas* "the golden mean" - a kind of exhortation to temperance, to avoiding excesses.

Keywords: dacian, get, the Barbarian language, the Dacian language, the Geto-Dacian language, the Latin language, Romanian, the Thracian language, Ancient Latin, Vulgar Latin, origin, pelasgian, roman, thracian.

Rezumat: În articol se examinează cercetările de lingvistică din ultimii 20-25 de ani, în care se face tentativa de a demonstra că limba română nu ar descinde din cea latină, ci ar fi o continuatoare a limbii dacilor, în acest sens excelând Noua Școală Lingvistică Românească. În urma examinării unui imens material lingvistic, istoric și aheologic, se demonstrează că această teorie este doar parțial corectă, în sensul că limba română nu este o descendentă directă a limbii latine. Eident, reprezentanții acestei direcții de cercetare exagerează, declarând că limba dacilor ar fi o cu totul altă limbă decât latina.

Este adevărat că limba română, ca și celelalte limbi neoromanice, nu descinde din limba latină codificată în gramatici și vorbită de oamenii de cultură, scriitorii, oratorii și oamenii politici romani, ci descinde din dialectele vorbite în Balcani de populațiile antice, inclusiv de geto-daci, dialecte etichetate de protipendada romană ca fiind barbare, rustice, vulgare, toate fiind dialecte sau graiuri, inclusiv limba latină și cea a geto-deacilor, ale străvechii limbi trace. În fine, autorul atenționează pe toți cei care sunt preocupați de istoria poporului român și a limbii române, că ar fi indicat să se evite extremele și să ne conducem de expresia latină *aurea mediocritas* „**aurita cale de mijloc**” – un fel de îndemn la cumpătare, la evitarea exceselor.

Cuvinte-cheie: dac, get, limbă barbară, limbă dacă, limbă geto-dacă, limbă latină, limba priscă, limbă română, limbă rumână, limbă tracă, limbă vulgară, origine, pelasg, roman, trac.

0. Romanistica, în special românistica, se pare că se află într-o criză absolută. Nu este vorba de studierea în sincronie a limbii române, ci mai ales de studierea ei în diacronie. În continuare, vom încerca să argumentăm această afirmație.

Lingviștii care studiază limba română și istoria ei sunt, evident, informați că în ultimii 20-25 de ani a apărut o serie de studii, inclusiv monografice, în care se promovează ideea că română (și celelalte limbi romanice) nu ar fi de origine latină (Costi; Cueșdean 2001, 2006, 2006, 2017, 2012; Doboș, Gheorghe 1992, 1992, 1992, 2001, 2005, 2012), ci ar descinde dintr-o protolimbă, din care și-ar trage originea și limba latină. Toate aceste afirmații sunt lansate, de regulă, de persoane din alte domenii decât cel al lingvisticii, iar Academia Română, reprezentată de Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, și Academia de Științe a Moldovei, având în calitate de exponent principal Institutul de Filologie Română „Bogdan P. Hasdeu”, nu își expun poziția, preferând să stea în expectativă. Se creează impresia că lingvistica oficială se consideră superioară în raport cu eforturile unor amatori sau diletanți de a soluționa problemele cele mai controversate și mai complicate ale lingvisticii românești, din care cauză refuză să le acorde atenția de rigoare. Mai mult chiar, nici profesorii universitari nu se alertează și nu-și exprimă opinia asupra acestei probleme.

Se pare totuși că unicul lingvist care a luat atitudine față de noile tendințe promovate de unii specialiști din alte domenii decât lingvistica a fost acad. Marius Sala, care constata că „nu lipsesc amatorii de lingvistică care, ignorând metodele științifice, fac afirmații greșite, pentru specialiști adevărate erezii, spunând că latina și daca erau de fapt aceeași limbă” (Sala 2012, 4.18).

În pofida acestei situații deplorabile, în cele ce urmează vom tatonat problema în cauză în vederea identificării unei soluții acceptabile sau admisibile.

1.0. Așadar, lingviștii, care consideră limba română ca fiind mama tuturor limbilor europene (Cueșdean 2001, 2006, 2006, 2012; Gheorghe 1992, 1992, 2001, 2005, 2012; Iscru; Ioniță) sau chiar indoeuropeana comună (Cueșdean 2001, 2007; Doboș; Gheorghe 1 - 1992, 2 - 2005), prim grai european (Cueșdean 2001, p. 5, 47, 82) au constituit *Fundația Gândirea* și editează revista *Getica* și revista *Dacia Magazin*.

Aceștia, beneficiind de anumite principii și metode de cercetare, se consideră în drept să se declare ca aparținând unui curent inovator pe care l-au intitulat „NOUA ȘCOALĂ DE LINGVISTICĂ ROMÂNEASCĂ”(Costi, p.104). În linii mari, putem admite că este vorba de o o banală și deliberată opoziție dintre vechi și nou, totuși situația este, în opinia noastră, mult mai complicată și mai complexă decât pare la prima vedere și este rezultatul absenței unei colaborări veritabile și avantajoase dintre lingviști, istorici și arheologi.

1.1. Pentru a ne edifica în poziția teoretică a Noii Școli Lingvistice Românești, să examinăm în continuare esența acesteia într-un cadru mai extins, beneficiind în demersul nostru atât de rezultatele obținute de lingvistica modernă, cât și de investigațiile istoricilor moderni.

În primul rând, adepții acestei direcții de cercetare exclud în mod categoric originea latină a limbii române, etichetând această teorie drept una lipsită de temei și de bun simț, întrucât „limba străveche a dacilor era vorbită de o populație numeroasă și răspândită pe un vast teritoriu, în timp ce latina, adică limba vorbită în Latium nu putea fi creditată decât cu o vechime de câteva sute de ani, dacă e să ne luăm, să zicem, după anul de înființare a Romei, 753 î.Hr.”(Ionică, p.33). Indiferent de modul de argumentare, „problema adoptării unei limbi străine de către o populație în general analfabetă, dar organizată într-o societate cu o cultură proprie coerentă și stabilă, așa din senin, nu poate fi decât o făcătură, cu alte cuvinte un fals istoric vădit”(Ionică, p.33), întrucât „istoria universală nu cunoaște niciun caz similar de pieire a limbii unui popor ca urmare a unui război și a unei stăpâniri parțiale și vremelnice”(Ionică, p.33-34).

În al doilea rând, reprezentanții Noii Școli Lingvistice Românești califică lingvistica românească tradițională ca fiind o „dogmă oficială”, atribuindu-i determinative de tipul „dogmatică”, „oficială”, „pocită”(Costi, p.36, 103, 126). În această situație, acești autori își exemplifică opiniile pe baza materialului lexical. Astfel, ei acuză lingviștii români de faptul că aceștia atribuie unui cuvânt oarecare „o origine, o etimologie, care nu poate să fie din limba română, pentru că se exclude participarea românilor la construirea propriilor cuvinte, întrucât se susține, cu mici variante, teza transplantării limbii latine italice în Dacia și împetrișirea acesteia cu un noian de vorbe împrumutate de la feluriți năvălitori care ne-au călcat pământul de-a lungul primului mileniu d.Hr.” (Costi, p. 126). Modalitatea de interpretare a etimologiei cuvintelor românești este taxată drept „raționament defectuos”, întrucât „dacă un cuvânt românesc seamănă cu unul latinesc, înseamnă că provine din latinește (ex. apă versus aqua), dacă aduce cu unul din vsl, e din vsl (milui versus milovati), dacă seamănă cu unul bulgăresc, e bulgăresc (pleoapă versus pohlipka)”, iar „dacă slova noastră nu seamănă cu niciuna străină, se spune că are origine necunoscută, nicidecum că e strict românesc (Costi, p. 126).

În al treilea rând, neolingvistica românească refuză să recunoască existența limbii dacilor, aceasta fiind catalogată drept „o altă presupunere ... că a existat o limbă dacă, diferită de română, ce a dispărut, lăsând eventual urme în românește” (Costi, p. 127)

și ca urmare „originea cuvintelor este supusă unui capriciu, fără vreo explicație valabilă”, un exemplu fiind unele „cuvinte clasificate ca fiind de origine necunoscută, în special pe temeiul unei pretinse asemănări cu limba albaneză”. Această posibilitate de interpretare etimologică este respinsă pe motivul că în acest caz „limba latină ar fi stratul, iar limba vorbită de *daci* – presupus a fi fost alt neam decât neamul nostru, o evidentă eroare – ar fi fost substratul și tot ce s-a „adăugat” ar fi adstratul, formulă savantă care ascunde de fapt o logică bizară”, ipoteză care ar reclama că „vocabularul moștenit ar avea origine duală, adică ar include cuvinte găsite ca având obârșie latină, dar și pe cele pretins «dacice» (uneori considerate ca făcând parte din substrat) în rândul cuvintelor *să le zicem românești*, fără să se recunoască explicit că ar putea fi vorba de cuvinte românești născocite de români” (Costi, p. 127).

În al patrulea rând, sunt combătute cu vehemență „falsificările etimologice”, pe baza cărora „limba română este considerată nouă pe scena istoriei și neproductivă, iar lexicul său este din împrumuturi”, astfel încât „așa-zișii donatori sunt vecinii care, deși n-au conviețuit cu românii, le-au dat totuși cuvinte” (Ionică, p. 36), situație explicată prin faptul că lingviștii din secolul al XIX-lea au utilizat gramatici și dicționare elaborate de autori alogeni (Moses Gaster și H. Tiktin sunt evrei, A. Cihac are ascendență cehă). În baza celor afirmate anterior, cum că ideea că limbă română este una debitoare, mai ales limbii ruse, a constituit „conceptul de bază în lingvistica românească de după război și mai ales în timpul comunismului ai cărei corifei au fost de data aceasta români”, care „au creat o istorie pocită a poporului și a limbii române, care, cu largul concurs al instituțiilor de specialitate, s-a consolidat și a devenit o fortăreață a confuziei naționale” (Ionică, p. 36). Totodată, toate studiile de lingvistică și de istorie s-au publicat „sub ochiul vigilent al unei cenzuri care apăra o dogmă rigidă”, „noțiunea de adevăr științific a fost distorsionată până la absurd și aparatul de propagandă și-a făcut din plin datoria, atât pe plan local, cât și pe plan european, difuzând false teorii ce privesc aspecte esențiale ale culturii românești în universități, edituri și academii”, această politică antiromânească a avut urmări de proporții inimaginabile, „molipsind intelectualitatea și deformând cunoștințele despre noi înșine a tuturor celor care au trecut prin școlile secundare și universități” (Costi, p. 103).

În fine, ca urmare a căderii Cortinei de Fier în 1989, „cercetătorii și savanții care nu-și putuseră publica lucrările, au reușit a-și face cunoscute eforturile”, în timp ce „instituțiile culturale ale statului au rămas ... prinse în vechea inerție, pentru că schimbarea vremurilor nu a adus și schimbarea mentalităților”, deși „contradicțiile ce se iveau din aplicarea dogmelor oficiale și neconcordanțele cu descoperirile arheologice erau însă prea evidente ca să nu se nască întrebări”, dat fiind că „argumentele bazate pe ipoteze false și premise șubrede nu stau în picioare în fața logicii” (Costi, p. 103).

1.2. După prezentarea succintă a poziției reprezentanților Noii Școli Lingvistice Românești, este necesar să examinăm soluțiile propuse de adepții acestei școli.

În primul rând, este respinsă, în mod incontestabil, orice referire la o limbă dacă, la o limbă latină vulgară, barbară sau la orice altă limbă din perioada străveche, reprezentanții acestei școli recunoscând existența, alături de latină, numai a limbii

române, fără a o califica străromână, protoromână, română veche etc., identificând-o cu indo-europeana sau cu indo-europeana comună (Gheorghe, I - 1992, 2 -2005). Astfel, în opinia acestora limba primordială a Europei a fost limba română, care din acest punct de vedere ar fi mai veche și ar avea o circulație mult mai extinsă decât limba latină. În felul acesta, protoromâna ar fi aceeași limbă indo-europeană. Întru susținerea acestui punct de vedere, neogramaticii români identifică o serie de coincidențe lexico-semantice din română și limba hindi, pe baza analizei lexicului textelor vedice: *kamra* – cameră, *cārd* – cardă, *kirāya* – chirie, *kharbūzā* – harbuz, *chāy* – ceai, *daktar* – doctor, *tavā* – tavă, *dānt/dint* – dinte, *dādā* – dadă, *dushman* – dușman, *nānā* – nană, *nām* – nume, *nāv* – navă, *pājāma* – pijamă, *peshab* – pișat, *bāzār* – bazar, *bābā* – babă, *musāfir* – musafir, *maidān* – maidan, *mausi* – mătușă, *laimp* – lampă, *viduvā* – văduvă, *shakkar* – zahăr, *shaitān* – satan, *sant* – sfânt, *sābun* – săpun, *sārāj* – soare, *kitnā* – cât, *tu* – tu, *aha* – aha, *oh* – oh etc. (Gheorghe, 2016, p. 83-84). În continuare, același autor se aventurează să afirme că „aceste cuvinte au ajuns în India, cel mai probabil, ... în mileniul II î. e.n. când turcii nu existau ca identitate proprie” (Gheorghe, 2016, p. 85), unele dintre aceste cuvinte regăsindu-se „în persană *dușman*, *musafir*, *maidan*”, în timp ce „în turcă, aceste cuvinte n-au existat niciodată, dar când turcii au adoptat persana ca limbă a statului turc au început și turcii să le folosească, dar pentru că vorbeau persana care le-a luat din română” (Gheorghe, 2016, p. 85). Totodată, „cuvântul *dușman* se regăsește în greacă de foarte multe ori la Homer, Herodot, Euripide, Eschil, Sofocle, Platon” (Ibidem, p. 85-86). Evident, chiar dacă admitem că unitățile lexicale de tipul *bazar*, *dușman*, *maidan*, *musafir* etc. au existat și în străromână, acest lucru nu exclude posibilitatea ca, ulterior, limba turcă să le consolideze doar poziția lor în română, fără a avea pretenția de donator de cuvinte pentru limba noastră.

În al doilea rând, este aspru criticată statistica realizată asupra lexicului românesc. Astfel, citând opinia lui Alexandru Graur care a elaborat o statistică conform căreia lexicul românesc principal conține circa 58% de cuvinte latine și peste 21% de cuvinte slave (Graur), Dumitru Ionică constată că „pe cale logică, restul de 21% ar aparține celorlalte influențe ale popoarelor vecine sau cu care am avut contact” (Ionică, p. 38) și se interesează cui datorează limba română circa 40%, manifestându-și surprinderea cum popoarele năvălitoare, „care au venit peste autohtonii din spațiul carpato-dunărean cărora le-au jefuit bunurile și le-au lăsat în shimb cuvintele” (Ionică, p. 38), au reușit să influențeze în astfel de măsură lexicul românesc. Examinându-se împrumuturile maghiare în română, se constată că „datoria către maghiari înregistrată de dicționare au clarificat-o între timp maghiarii înșiși” și se citează un cercetător maghiar, Ferenc Bakos, care a identificat 2133 de cuvinte din limba română prezentate în dicționare ca fiind de origine maghiară, deși sunt „de fapt și pe de-a-ntregul românești”, iar alți lingviști maghiari acceptă ca fiind de origine română peste 6000 de cuvinte atestate în graiurile populare maghiare (Ionică, p. 39).

În al treilea rând, originalitatea și străvechimea limbii române se demonstrează pe baza existenței procedului de reduplicare a unor silabe simple (*tata*, *mama*, *nene*, *lele*, *nana*, *baba*, *bebe* etc.), fapt ce facilitează memorarea, în timp ce „nicio altă limbă

nu cunoaște acest procedeu și orice asemănări cu limba noastră trădează influența din română” (Ionică p. 43). Această afirmație, deși categorică, pare a fi acceptabilă, dacă facem abstracție de existența reduplicării în alte limbi (conf. rus. *mama* „mamă”, *баба* „babă”, bulg. *mama* „mamă”, *baba* „bunică”, *nana* „nană”).

În al patrulea rând, adepții acestei școli consideră că limba română, ca limbă străveche a Europei și Asiei, la început „și-a procurat elemente simple prin onomatopee, asemănător cu modul de a se clădi al lumii materiale, din elemente chimice” (Gheorghe, 2 - 2005, p. 29-30). În consecință, „limba română, așa-zisa indo-europeană comună, este formată din rădăcini genuine, primordiale, care nu se pot modifica, datorită scurtimii și expresivității lor, cât va fi lumea”, aceste „rădăcini genuine” fiind „atât de stabile, fără adaos de balast intelectual, încât nu este de așteptat vreo modificare a lor, mai ales că ele răspund legii celui mai mic efort” (Cueșdean, 2006, p.4, 9). În felul acesta se constată că „civilizația străveche europeană precede cu câteva milenii pe cea sumeriană”, cu acest prilej identificându-se „corespondențe cu sumeriana, în special la nivel de rădăcini fundamentale, cum ar fi *su* pentru *mână* (în rom. *su-mete*, *su-fleca*, *su-gruma*, *sub-su-o-ară*, *su-pune*, *su-veică*), *lu* pentru *om* (rom. *lu-me*, *că-lu-găr*, *lu-cră-tor*) (Cueșdean, 2006, p.106), de unde rezultă „că vechimea cuvintelor noastre depășește 5000 de ani, luând ca temei de plecare datarea de specialiști a textelor sumeriene” (Costi, p. 107). Având în vedere că civilizația spațiului străvechi românesc are o vechime de peste 7500 de ani, în timp ce Roma s-a născut abia în anul 753 î.Hr., deci este de dată mult mai recentă, se refuză a se accepta „anterioritatea latinei clasice față de româna țărănească”, idee „infirmată de probe arheologice și analize lingvistice”, dat fiind că „în latină apar cuvinte stinghere, existând fără să fie parte din dintr-o familie de cuvinte”, exemplu concludent servind, în opinia neogramaticilor noștri, „cuvântul latin *ingurgitare*”, care, în mod logic, se cere a fi derivat „de la rădăcina *gur*, care se regăsește ca atare doar în română, *gur-a*” (Costi, p. 111).

În al cincilea rând, reprezentanții neogramaticii românești afirmă, fără drept de apel, că în general „claritatea limbii române se reflectă și prin existența silabelor”, în timp ce franceza, olandeza, germana, engleza etc. nu apelează „la silabisire, atunci când se încearcă explicarea rostirii corecte a unui cuvânt”, ci recurg la repetarea cuvântului, „fie și de câteva ori” (Costi, p. 122).

În al șaselea rând, se declară cu statut de adevăr absolut că „toate limbile romanice trădează același filon getic”, iar afirmația că limbile romanice ar fi „pierdut în cursul evoluției complexitatea flexionară a latinei este infirmată de coerența cu care simplitatea gramaticală domnește pe tot vastul teritoriu romanic”, ce se întinde din Balcani și Carpați până la Oceanul Atlantic, situația menținându-se până la invazia slavă „care a împlântat un pumnal în inima Romaniei” (Ionică, p. 39).

În fine, Noua Școală Lingvistică Românească se declară adeptul unor teorii despre originea limbajului uman, cunoscute în lingvistica generală cu denumirile de teoria onomatopeilor și teoria strigătelor de muncă. Astfel, reprezentanții acestei școli constată că „Româna are peste 900 de cuvinte din vocabularul principal care sunt monosilabice,

demonstrând o preocupare organică, internă pentru ușurința maximă în comunicare și memorizare (Costi, p.107), toate acestea fiind aproape în exclusivitate de origine onomatopeică. Luând drept punct de pornire ideea că „cele mai multe cuvinte românești au origine onomatopeică”, Lucian Cueșdean a atestat 265 de onomatopee în DEX, „care prin compunere dau naștere la peste 2000 de cuvinte” (Costi, p.108). Evident, în acest context pare a fi deosebit de categorică declarația că „varietatea și bogăția cu care se produc cuvinte din onomatopeele care stau la baza vocabularului românesc denotă o capacitate de abstractizare și o imaginație poetică neregăsită în vreo altă limbă europeană” și că „avem aici încă o probă de originalitate care exclude orice proveniență străină”, întrucât „limba noastră s-a clădit organic dinăuntru, prin ea însăși, din vremuri imemorabile” (Costi, p.131). Lucian G. Costi explică originea onomatopeică a unor unități lexicale românești analizând „câteva cuvinte, un verb, un adverb și un substantiv: **a bocăni, bocnă și bocanc**, care, conform DLRM, nu au nicio legătură etimologică între ele. Pentru *a bocăni*, DLRM trimite corect la onomatopeea *boc*, în timp ce *bocnă* nu beneficiază de nicio origine, dar DLRM crede că *bocanc* vine din mag. *bakancs!*” (Costi, p.133). În continuare autorul afirmă că „ceea ce este comun acestor cuvinte cu sensuri diferite este grupul de sunete **boc**” și în cazul în care „luăm separat acest grup de sunete, înțelesul lui este dat de onomatopeea *boc*, o reproducere a zgomotului produs de lovirea între două obiecte tari”, din care cauză se ajunge la concluzia că „verbul **a bocăni** are un înțeles clar: acela de a produce un zgomot asemănător cu *boc*” (Costi, p.133-134). Totodată, verbul *a bocăni* este format conform modelului derivativ onomatopee + suf. *-ăni*: *a croncăni, a trâncăni, a ciocăni, a țacăni, a păcăni, a zdrăngăni, a zăngăni* etc. Substantivul *bocnă* de asemenea este pus în relație cu onomatopeea *boc*, având semnificația de „duritate mare; foarte tare”, care la lovire amintește „zgomotul produs de lovituri repetate ale ciocanului, ale toporului etc.”, ca în *înghețat bocnă*. În fine, substantivul *bocanc* se explică în mod similar, dat fiind că *bocancul* este o încălțăminte care produce un zgomot asemănător cu cel produs de onomatopeea *boc* (Mapp).

1.3. Esența teoriei Noii Școli Lngvistice Românești va fi analizată ceva mai jos, de aceea aici vom examina veridicitatea originii onomatopeice a limbii în genere și a celei române în parte, ca și a originii limbajului uman în general. Astfel, în mod conștient sau inconștient, direct sau indirect, adepții acestei școli adoptă unele prezumții din N.I. Marr, creatorul noii teorii despre limbă sau al teoriei iafetice, care era comparat, în timpul vieții, cu Copernic, Darwin, Mendeleev, iar mai târziu, după moarte, era etichetat ca șarlatan, escroc și vulgatzator al științei. Pentru a satisface rigorile ideologiei bolșevice, N.I. Marr lansează ideea că limbile, deși s-au format în mod independent, au evoluat și vor evolua condorm unor legi unice, chiar dacă evoluează în ritm diferit. Limbajul sonor, care a apărut în societatea primitivă, era constituit inițial din patru elemente: *sol, ber, ion, roș*, având caracterul unor „strigăte difuze”. Treptat, din combinarea acestor elemente au început a se forma cuvintele și gramatica. Limbile parcurg aceleași etape de evoluție, determinate de nivelul dezvoltării social-economice.

La o anumită etapă orice limbă se caracterizează printr-o anumită structură fonetică și gramaticală. Mai mult, indiferent de poziția lor geografică, limbile dispun de o afinitate materială (În problema interpretării și criticii teoriei lui N.I. Marr a se vedea: L'Hermitte René; Алпатов, 1991, 1992, 1993).

Opinia lui Marr era în contradicție categorică în raport cu toate teoriile lingvistice existente și în raport cu materialul lingvistic acumulat. Totodată, nimeni nu a putut demonstra existența celor patru elemente sau a „exploziilor lingvistice” în perioadele cruciale de dezvoltare a limbilor. Astfel, Marr pune în relație cuvântul german *Hund* „câine” și *hundert* „sută”, deși în realitate acestea au etimologii diferite, inventând următoarea „legitate de evoluție”: *câine* – totemul „câine” – membrii unui neam – mulțime de oameni – mulțime – *sută*. Din aceste considerente el își permitea să compare fr. *rouge*, „roșu” cu rus. *красный* „roșu”, reducând aceste cuvinte la elementul primar *roș*, de la care el credea că vin și denumirile de popoare – rușii, etruscii, pelasgii etc. Aceste exerciții erau niște banale invenții ale imaginației și erau elaborate din considerente ideologice (Costi, p.104).

De altfel, N.I. Marr, la elaborarea teoriei iafetice, a pornit de la ideea că limbile caucaziene și-ar trage originea de la cel de-al treilea fiu al lui Noe – Iafet, raționamentul fiind următorul: odată ce există limbile samito-hamitice (araba, ebraica și neoebraica, amharica sau amhara, malteza etc.), provenind de la fiii lui Noe – Sem și Ham, este rațional să existe și limbi care își trag originea de la Iafet.

Am făcut uz de expunere a opiniei lui N.I. Marr pentru a demonstra imperfecțiunea și lipsa de temeinicie, fie și pațială, a teoriei Noii Școli Lingvistice Românești, care admite formarea mai multor cuvinte de la unele complexe sonore luate în mod accidental, ca *su* „mână” din *su-mete*, *su-fleca*, *su-gruma*, *sub-su-o-ară*, *su-pune*, *su-veică* sau *lu* „om” din *lu-me*, *că-lu-găr*, *lu-cră-tor*.

Aceste constatări critice le-am enumerat în pofida faptului că reprezentanții acestei școli declară cu emfază că „această mișcare intelectuală reușește să construiască un sistem coerent de cunoaștere a limbii române”, rezultatele ei fiind comparate cu „o mare revoluție lingvistică românească și nu numai”, ceea ce a condus la stabilirea unei concordanțe „între datele istorice, arheologice și cele de limbă” (Costi, p.104).

1.4. Concluzia generală în raport cu teoria despre originea nelatină a limbii române, deși se bazează pe materiale lexicale concludente, ea nu are o bază teoretică bine argumentată, iar exemplele analizate nu întotdeauna sunt edificatoare. Mai mult, cei mai mulți reprezentanți ai acestei noi orientări lingvistice, deși sunt bine intenționați, nu dispun de studii lingvistice universitare, din care cauză unele ipoteze lansate de aceștia sunt profund marcate de diletantism și amatorism.

De altfel, o idee similară a lansat istoricul din Republica Moldova, Andrei Groza, care susține că „Limba rumână a stat la temelia celorlalte limbi europene, strărumânii fiind strămoșii tuturor neamurilor europene și nu numai” (Groza, p. 26) și că „... pe întreg teritoriul cuprins între Dunăre, Nil și Eufrat, din cele mai vechi timpuri a locuit un singur neam, care vorbea o singură limbă – rumână” (Groza, p. 27).

Chiar dacă intenția autorului a fost determinată de scopuri nobile, realizarea ei practică este departe de a fi acceptată, întrucât afirmațiile sunt lipsite de probe elementare, când se declară că „Analiza izvoarelor scrise în vechime, inclusiv a Bibliei, ne dovedește că toate comunitățile de oameni la începuturi au vorbit limba rumână. Printre acestea sunt și cele ale sumerienilor, acadienilor și babilonienilor, care cu cel puțin 6 mii de ani până la era noastră s-au coborât din teritoriile din nord-est, dinspre Marea Neagră și Marea Mediterană, și au format în regiunea Mesopotamiei de Jos primele formațiuni statale” (Groza, p. 19) sau că „... Strărumânii au fost cei care au pus temelia civilizației umane, populând imensul teritoriu cuprins între Dunăre, Tigru și Nil, deci și cel al Greciei de azi ... din limba rumână s-au desprins și s-au dezvoltat celelalte limbi europene și nu numai” (Groza, p. 25). Mai mult decât atât, se susține, fără probe concludente că „o mare parte a limbilor europene contemporane (franceza, italiana, spaniola ș.a.) s-au constituit, s-au format, ... în baza limbii populare nescrise, limbii rumâne, și nu latine așa cum se crede până în prezent” și că „o altă parte de limbi: germana, suedeza, engleza, poloneza, rusa, turca, armeană ș.a. au fost create tot treptat, inventate tot treptat, tot în această perioadă, tot în baza limbii rumâne” (Groza, p. 14).

Evident, coincidența unui număr insignifiant de cuvinte din protoromână cu unele cuvinte din limbile vechi sau moderne nu constituie un motiv plauzibil pentru a considera limbile respective ca fiind derivate ale limbii române.

Totuși, pe lângă probele de natură istorică și lingvistică în favoarea opiniei despre imposibilitatea romanizării Daciei, mai ales că romanii au ocupat doar 1/3 din teritoriul acesteia, servește faptul că administrația și armata romană nu au putut romaniza Dacia în întregime, de altfel nici partea integrată în componența Romei, în perioada Antichității, când lipsea radioul, televiziunea, mass-media în genere, fără să mai amintim de Internet.

1.5. Fără a se declara adept al Noii Școli Lingvistice Române, Mihai Vinereanu, de altfel unicul lingvist cu studii filologice sau unul dintre puținii și unicul deținător al titlului de doctor în lingvistică, aderă, prin studiile sale, la această Școală. Nu este vorba de o aderare declarată, această concluzie fiind formulată ca urmare a analizei studiului introductiv *Argument* al lui Mihai Vinereanu din *Dicționarul etimologic al limbii române. Pe baza cercetărilor de indo-europenistică* (București, 2009), inclusiv a dicționarului.

Ideea magistrală a studiului lui Mihai Vinereanu se reduce la concluzia că „limba română este, în principiu, urmașa limbii traco-dace care, de-a lungul timpului, a suferit diverse influențe din partea limbilor cu care a venit în contact, iar asemănările cu latina provin, în mare parte, din fondul comun traco-italo-celtic” (Vinereanu, 2009, p. 11).

Punând la bază principiile metodologiei comparativ-istorice ale indo-europenisticii, autorul ajunge la concluzia că „făcând calculul, constatăm că un procent de cca 58% reprezintă fondul pre-latin sau traco-dac al limbii române. ... La acest fond se poate adăuga și majoritatea elementelor lexicale de natură imitativă cu o vechime considerabilă, care au echivalente în multe alte limbi indo-europene. Astfel, multe dintre cuvintele rămase cu origine incertă provin, probabil, din același fond pre-latin, așa că apreciem că fondul autohton ar ajunge la cca 65%” (Vinereanu, 2009, p. 10).

În acest context, M. Vinereanu lansează opinia că „elementele cu adevărat latine reprezintă, în cea mai mare parte, lexicul legat de biserica creștină, precum și de o serie de elemente generale de civilizație”, iar „multe din elementele așa-zis latine nu sunt, de fapt, de origine latină, ci reprezintă un fond comun”, acestea fiind în marea lor majoritate „cuvinte care nu se împrumută de la o limbă la alta, printre care se includ și cele din categoriile gramaticale închise cum sunt prepozițiile, conjuncțiile și adverbele”. În urma acestor raționamente se ajunge la concluzia că „elementele traco-dace din limba română depășesc 70% din lexicul tradițional” (Vinereanu, 2009, p. 12), deși autorul se referă aici numai la cuvintele-titlu din dicționar, fără să țină cont de cuvintele derivate. În fine, autorul conchide că elementele autohtone „se ridică la peste 84-85% dintr-un total de cca 25 000 de cuvinte, dacă se iau în calcul și derivații” (Vinereanu, 2009, p. 12).

Mihai Vinereanu oferă probe istorice și lingvistice concludente despre imposibilitatea romanizării Daciei de Imperiul Roman, susținând astfel ipoteza originii traco-dace a poporului și a limbii române. În primul rând, este vorba de termenul redus (160 de ani) de stăpânire romană asupra Daciei, în timp ce în Gallia dominația romană a durat peste 500 de ani. În al doilea rând, în Dacia, romanii au stăpânit o arie geografică restrânsă, cca 1/5 din regatul dacic și ca urmare „un număr mare de geto-daci au trăit în afara provinciei romane Dacia”. În al treilea rând, Dacia este ultima provincie europeană cucerită de Imperiul Roman și prima din care romanii s-au retras. În al patrulea rând, „în decursul celor 160 de ani de stăpânire romană la nordul Dunării, situația politico-administrativă în această provincie a fost întotdeauna nesigură din cauza invaziilor dacilor liberi și ale altor popoare migratoare, cu preponderență goții, fapt dovedit din plin de scrierile istorice din vremea respectivă” (Vinereanu, 2009, p. 13). În al cincilea rând, „istoricii și lingviștii români sunt de acord cu faptul că la anul 271, din Dacia s-au retras autoritățile și o bună parte din populația orașelor vorbitoare de limbă latină, iar populația rurală și o parte din populația orașelor a rămas pe loc”, fapt probat de descoperirile arheologice și de logica existenței umane conform căreia puținii daci vorbitori de latină „nu au putut romaniza restul populației nevorbitoare de latină din fosta provincie romană și, cu atât mai puțin, pe cei din afara ei, cu mult mai numeroși” (Vinereanu, 2009, p. 14) și ca urmare „... vorbitorii de latină care au mai rămas după retragerea lui Aurelian s-au topit în masa de vorbitori de limbă dacă” (Vinereanu, 2009, p. 15).

1.6. Adepții originii latine a limbii române din prezent, în pofida evidențelor și probelor științifice, continuă să insiste asupra acestei idei anacronice. Astfel, se afirmă, fără drept la apel, că „în limba română, după criteriul originii, cele mai numeroase sunt cuvintele moștenite din latină: din cele 2 581 de unități ale vocabularului reprezentativ al limbii române..., 782 au etimon latin (moștenite pe cale directă), iar 38 au provenit pe cale savantă și sunt tot de origine latină” (Sala, 1988, p. 80-112; Butiurca, p. 11). De această dată se face abstracție de faptul că româna dispune de „un anumit lexic de bază cu toate limbile indo-europene, în funcție de timpul care s-a scurs de la separarea lor de trunchiul indo-european” (Vinereanu, 2010, p. 11). Așadar, asistăm la o percepție total distorsionată a originii limbii și a poporului român, fără a se face ceva esențial pentru depășirea acestei situații critice.

Cu toate acestea, în urma cercetărilor din ultimii ani s-a constatat că elementele comune cu latina, fără a lua în considerare neologismele, „nu depășesc 13%, cele slave reprezintă cam 8%, cele turcești 4,5% , grecești 3%, maghiare 1,5% și germane 1%” (Vinereanu, 2010, p. 10), din care cauza unica concluzie ce urmează să fie formulată ar fi recunoașterea originii geto-dacice a limbii române, fapt ce ar permite să se renunțe în dicționare la mențiuni de tipul *etimologie incertă* sau *etimologie necunoscută*. De altfel, examinând soluțiile etimologice propuse de cele mai multe dicționare etimologice și explicative constatăm cu stupeoare că „limba română este o mixtură bizară care, deși are la bază o oarecare structură romanică, tot o mixtură rămâne” (Vinereanu, 2010, p. 10), iar concluzia cercetătorilor străini ar putea fi că ea nu prezintă vreun interes științific deosebit.

În același timp, întru susținerea teoriei despre originea latină a limbii române se aduce drept probă edificatoare faptul că sistemul morfologic al limbii române este asemănător cu cel al limbii latine, dar acest fapt nu afectează ipoteza despre originea ei traco-dacă, „întrucât același gen de corespondențe le regăsim în greacă, sanscrită, în limbile baltice și chiar în cele slave, limbi indo-europene care au, de asemenea, o morfologie bogată (Vinereanu, 2010, p. 11-12).

1.7. Pe de altă parte, întru susținerea originii latine a limbii noastre se consideră ca fiind concludentă absența documentelor privind limba geto-dacilor, probele scrise în limba geto-dacă fiind, de cele mai multe ori, interpretate tezig „în funcție de conjunctura social-politică sau pur și simplu superficial” (Vinereanu, 2010, p. 9). Totodată se creează impresia că s-a acordat prea mare atenție importanței inscripțiilor latine din Dacia, întrucât existența acestora nu este o probă concludentă a romanizării geto-dacilor. Astfel, majoritatea cercetătorilor consideră că limba inscripțiilor prezintă „limba oficială” sau „*limba de prestigiu* (prestige language), fapt bine cunoscut cercetătorilor care studiază societățile bilingve”, iar această limbă era cunoscută în special populației urbane, în special persoanelor din clasele avute și comercianților, în timp ce majoritatea populației rurale din 1/5 din Dacia stăpânită de Imperiul Roman nu cunoștea limba latină și, ca urmare, „inscripțiile nu oferă informații certe cu privire la limba vorbită într-o anumită regiune, la un moment dat” (Vinereanu, 2010, p. 15).

În pofida faptului că lingvistica oficială din România neagă existența scrisului în limba geto-dacilor, există o serie de argumente că această limbă a dispus de o scriere proprie. Astfel, adepții Noii Școli Lingvistice Românești susțin în unanimitate că limba dacilor este limba română arhaică. În această ordine de idei sunt concludente *Tăblițele de la Tărtăria*, una dintre acestea reprezentând „o formă de scriere pictografică, asemănătoare cu cea de sorginte sumeriană – din El Obeid (lângă vechea așezare Ur), Warka (lângă vechiul oraș sumerian Uruk) și Djemdet Nasra (în apropierea miticului oraș Kiș), sunt din lut ars, acoperite cu diverse desene și inscripții, dovedind o scriere pre-sumeriană ideografică și datând din sec IV-V î. Hr. (Bârsan), iar cercetătorul german, Harald Haarmann, aproximează vârsta *Tăblițelor de la Tărtăria*, ca fiind în jurul anului 5300 î. Hr., ceea ce ar însemna că semnele de pe ele ar reprezenta cea de scriere din lume (Detalii asupra acestei probleme a se vedea în: Luca; Merlini, Vlăsa.

Contribuții..., 1976; Vlassa, *Neoliticul...* 1976). Chiar dacă reprezentanții Academiei Române eticehează *Tăblițele de Tărtăria* drept falsuri istorice, arheologice și lingvistice, experți din cadrul Academiei de Științe din Rusia le consideră autentice și au stabilit că tăblițele ar reprezenta un sistem de scriere, care făcea parte dintr-o cultură puternică, din zona balcanică. Mai mult, aceste tăblițe se dovedesc a fi cele mai vechi artefacte purtătoare de scris din lume, iar celelalte – scrierile egipteană, Harappa și cea sumeriană - datează toate din jurul datei de 3200-3500 î.Hr. (Vlassa, 1962, p. 23-30). De altfel, ideea că *Tăblițele de la Tărtăria* ar fi un fals este combătută de artefactele arheologice descoperite în Vadu Rău (Fărcașa, jud. Neamț), Cucuteni (jud. Iași), Duruitoarea Veche (Republica Moldova), Tripolie (Ucraina), Vinča (Serbia) etc., toate artefactele de aici fiind asemănătoare sau chiar aproape identice celor dela Tărtăria (Gimbutas, 1985, 1991; Haarmann, 2008; Merlini, 2004). În această ordine de idei este concludentă opinia cunoscutei profesoare Marija Gimbutas, de la Universitatea americană din Los Angeles, care a precizat că: „În mileniul al VII-lea î.Hr. în Carpați era o civilizație puternică, prima și singură în Europa... o societate matriarhală, teocratică, pașnică, iubitoare și creatoare de artă” (Gimbutas, 1989), calificând poporul român drept urmaș al poporului geto-dacilor, tot așa cum au procedat colegii ei din România.

Fiind considerate drept modele de scriere daco-getică, *Tăblițele de la Sinaia* reprezintă un set de artefacte arheologice controversate. Acestea sunt tăblițe din plumb scrise într-o limbă necunoscută sau inventată, cu alfabetul grecesc (cu câteva litere adiționale), textele fiind însoțite uneori și de imagini. Se presupune că ar fi o cronică a dacilor – menționează nume de regi daci și toponime dacice. Cea mai mare parte a istoricilor și lingviștilor oficiali le consideră în general falsuri moderne. În această ordine de idei, cercetând aceste piese, Aurora Pețan afirmă că valoarea lor „excepțională consta în faptul că ele reprezentau «identitatea» neamului dac. Căderea lor în mâinile dușmanilor și distrugerea lor ar fi echivalat cu anularea întregii istorii consemnate în aceste plăci, cu ștergerea din memorie a acestui neam și a faptelor și tradițiilor sale” (Pețan). În fine, urmează să reținem că cea mai mare parte a cercetătorilor actuali ai *Tăblițelor de la Sinaia* sunt de părerea că acestea reprezintă un valoros monument de limbă geto-dacă, din care provine limba română (Bucurescu; Nicolaescu; Pețan; Romalo; Roxin, 2018; Vârtosu; Velcescu).

Tot în acest context este necesar să menționăm și un studiu al unui cercetător rus, Aleksei Umnov-Denisov, care, în urma cercetării *Tăblițelor de la Sinaia*, nu și-a exprimat niciun dubiu asupra autenticității acestora și le consideră că reprezintă o istorie a traco-geto-dacilor. În opinia lingvistului rus, *Tăblițele de la Sinaia* sunt scrise într-o limbă străveche din care descinde limba română, scrierea constituind în ansamblu o mică istorie a lumii în care personajul principal îl constituie „vechii români” (Умнов-Денисов).

În raport cu aceste descoperiri, apare problema prezenței scrisului la daci. Evident, putem admite, în baza acestor inscripții vechi, că, într-o perioadă mai veche, în aceste zone au existat sisteme de scriere – autohtone ori importate, drept probă concludentă servind *Tăblițele de la Tărtăria* și *Tăblițele de la Sinaia*. În acest context, este necesar

să amintim și descoperirea arheologică de la Sarmizegetusa Regia, constând dintr-un vas ștanțat cu inscripția *Decebal vs Per Scorilo*, scrisă în limba dacilor cu litere latine și care e tradusă prin: *Decebal fiul lui Scorilo*.

Ideea că limba română nu este descendentă a limbii latine este susținută și de Papa Ioan Paul al II-lea, care, în timpul vizitei sale în România natală din zilele de 7-9 mai 1999, la finalul unui discurs a insistat să menționeze: „Domnul să binecuvânteze România, să binecuvânteze Poporul său, leagăn al civilizației Europei!”. Să reținem că toate discursurile Papei Ioan Paul al II-lea au avut loc în limba română, continuatoare a limbii primordiale a geților. Astfel, Papa Ioan Paul al II-lea a confirmat că limba română nu este o limbă latină și că poporul român nu este un popor latin sau roman. De asemenea, reamintim că Papa Ioan Paul al II-lea, tot cu ocazia vizitei sale din anul 1999, a declarat că România este Grădina Maicii Domnului”. În această ordine de idei, se pune întrebarea: ce știu cei de la Vatican despre noi, iar noi habar nu cunoaștem? (Emilian).

Este demn de a menționa aici și opinia lui Miceal Ledwith, fost confident al Papei Ioan Paul al II-lea și omul care a avut acces la toate documentele secrete din biblioteca Vaticanului, fost decan al Sf. Petru Diocesan College din Wexford, fost președinte al Conferinței șefilor de universități irlandeze și fost membru al Biroului de conducere al Conferinței Rectorilor Universităților Europene, care a făcut recent, într-un interviu acordat postului de televiziune TVR Cluj, în decembrie 2012, o afirmație care a șocat lumea academică și nu numai, declarând: „Chiar dacă se știe că latina e limba oficială a Bisericii Catolice, precum și limba Imperiului Roman, iar limba română este o limbă latină, mai puțină lume cunoaște că limba română, sau precursora sa, vine din locul din care se trage limba latină, și nu invers. Cu alte cuvinte, nu limba română este o limbă latină, ci mai degrabă limba latină este o limbă românească. Așadar, vreau să-i salut pe oamenii din Munții Bucegi, din Brașov, din București. Voi sunteți cei care ați oferit un vehicul minunat lumii occidentale” (Emilian). Cu alte cuvinte, în opinia lui Miceal Ledwith, latina cultă se trage din limba română străveche, nu invers, cum se credea până acum, adică nu limba română este o limbă latină, ci limba latină este o limbă românească, iar românii sunt daci, vlahi, traci, nu romani. În felul acesta, teoria conform căreia romanii au cucerit o parte din Dacia, iar dacii, inclusiv cei din teritoriile necucerite de Roma, și-au abandonat limba strămoșilor lor și au început să vorbească latina e falsă. Conform declarației lui Ledwith, la întâlnirea lor cu romanii, dacii nu au avut nevoie de traducători: vorbeau deja limba din care se născuse chiar latina. Din această perspectivă, românii apar drept unul și același popor cu dacii, continuatorii direcți și legitimi ai acestora. Mai mult, ar rezulta că și romanii ar fi fost neam tracic (Emilian). Să reținem că Miceal Ledwith este o personalitate irlandeză care nu are interese personale în România.

Întru susținerea ideii că limba română și poporul român nu descind din romani, ci din geto-daci, vin și cercetările de genetică. Astfel, un studiu de paleogenetică, realizat între anii 2003-2006, a demonstrat că, genetic, suntem daci, iar teoria latinizării făcute de Imperiul Roman este falsă. Studiul, realizat de dr. Georgeta Cardoș și de dr. Alexander Rodeald, specialiști în genetică, cu sprijinul Universității din Hamburg (Germania), se bazează pe analiza țesuturilor osoase recoltate din peste 20 de situri arheologice din

România, de la un număr de 50 de indivizi aparținând populațiilor care au trăit aici cu 5000 de ani în urmă. Datele genetice obținute au fost comparate cu cele ale românilor de astăzi. Concluzia a fost că între actuala populație a României și cele care au trăit pe teritoriul acestei țări cu 5000 de ani în urmă există o clară înrudire genetică, iar fondul de bază dovedește continuitatea și legătura strânsă cu populația străveche, adică cu dacii, ramura nord-dunăreană a marelui neam tracic (Cardoș, Rodewald. A se vedea și: Corneanu C. Gabriel, Corneanu Mihaela). Studiul în cauză a bulversat comunitatea științifică din România. Concluzia care se impune se reduce la următoarele: nu noi suntem urmașii Romei, ci o parte dintre dintre urmașii traco-geto-dacilor. Prin urmare, „acest studiu de paleogenetică are o importanță uriașă în stabilirea adevărului istoric, cu toate că concluziile lui sunt extrem de folositoare interesului național, instituțiile statului român și forurile academice și universitare românești care au căderea să îl cerceteze, îl ignorează cu o impardonabilă indiferență!” (Roxin, 2012).

Nu vom include în categoria scrierilor geto-dacice, așa-numitul *Codicele Rohonczy* sau *Rohonczy* (datat ca fiind elaborat în secolele XI-XII și păstrat la Biblioteca Academiei Ungare) din motivul că acesta este un document controversat al cărui sistem de scriere este inedit și încă nedescifrat în mod convingător și din motivul că hârtia e datată în secolul XVI (hârtie italiană cu filigran fabricată în perioada anilor 1529-1540). Chiar dacă s-a declarat că acest manuscris este scris în latina „danubiană” *vulgata* cu un „alfabet dac” și că reprezintă o „cronică românească din secolele XII-XIII, scrisă în limba română arhaică cu alfabe geto-dac” (Deac; Enăchiuc; Pecican; Ungureanu), originalitatea acestuia continuă să fie discutabilă.

2.0. Deși neogramaticii noștri consideră că teoria lor lingvistică a contribuit la instituirea unei anumite concordanțe „între datele istorice, arheologice și cele de limbă”, realitatea necesită încă elaborarea unor studii fundamentale interdisciplinare, o importanță deosebită revenindu-i în acest demers științific valorificării critice a cercetărilor de istorie.

Așadar, dacă ne întrebăm ce limbă vorbeau, de fapt, dacii și de ce nu foloseau scrierea, problema rămâne discutabilă încă în lingvistica modernă. Chiar dacă limba română dispune de sute de cuvinte mai puțin știute pe care ni le-au lăsat moștenire strămoșii noștri. În această ordine de idei amintim că savanții au demonstrat că aproape 200 de cuvinte din limba română își au originea în limba dacilor, iar această opinie este susținută de cei mai mulți dintre oamenii de știință care au studiat limbile arhaice. În baza absenței unei cantități suficiente de documente scrise în limba dacilor, s-a emis ideea că dacii nu foloseau scrierea, concluzie formulată de lingvistica tradițională, iar cele mai multe teorii, mai vechi sau mai noi, despre limba și scrisul dacic, au un caracter controversat, în special când vine vorba despre anterioritatea limbii geto-dacilor în raport cu limba latină și despre originile geto-dacice ale civilizației europene (Stefanosky).

În vederea excluderii acestor incertitudini și controverse, ne propunem să examinăm în continuare argumentele istorice și arheologice care confirmă originea geto-dacă a limbii române și existența scrisului la daci. Avem profunda convingere că în această ordine de idei, o importanță aparte are volumul lui Nicolae Densușianu *Dacia preistorică* (București: Editura Meridiane, 1986, 736 p.), operă de o valoare științifică incontestabilă, desconsiderată sau chiar voit ignorată în întregime de lingviștii români.

Conform opiniei lui N. Densușianu, geto-dacii sunt succesorii pelasgilor în Balcani, pelasgii fiind un trib pastoral răspândit „peste partea cea mai mare a Asiei de apus, a Europei și a Africii de nord” (Densușianu). De altfel, încă în Antichitate pelasgii erau identificați cu hiperboreii, concludentă în această ordine de idei fiind afirmația lui Apollonius din Rhodos care ne spune textual: „hiperboreii sunt Pelasgi locuind în nordul Thraciei” (Lovinescu). Conform opiniei istoricilor dar și conform cercetărilor de istorie și de arheologie, separarea ginții pelasge în două familii mari etnice a fost cunoscută și celor vechi: „După Hesiod, genealogia latinilor și arimilor este următoarea: Circe, sora regelui Aiete din Colchis, avuse cu Ulysse doi fii: pe Agrius (Rusticus, Țăranul), numit de Plutarch Romanus, și pe Latinus. Două nume, ce reprezentau două familii mari și două dialecte principale ale aceluiași popor” (Densușianu, p. 717. A se vedea și: Bucur). Rămâne să admitem că limba geto-dacă, că și cea română, este continuatoarea dialectului care derivă de la Romanus, de aici ajungând în graiul geto-dacilor, în care a devenit *rumân*.

De altfel, urmează să acceptăm că substantivul și adjectivul *român* a pătruns în limba dacilor din dialectul roman, vorbit de Romanus și succesorii săi. Prin urmare, limba dacilor nu a putut să împrumute cuvântul respectiv din latină, odată ce îl avea din dialectul lui Romanus, limba geto-dacilor fiind un grai roman. Totodată, ar fi necesar să avem în vedere că atât dialectul roman, cât și cel latin, inclusiv graiurile acestora, erau aproape identice și foarte aproape de limba latină, încât acestea erau etichetate de cărturarii romani drept limbă latină barbară sau vulgară. În același timp, notăm că limba română și-a păstrat și denumirea străveche (forma străveche fiind *limbă rumână*). În fine, este absolut necesar să menționăm că, după Herodot, *thracii* erau de aceeași naționalitate cu geții, iar după Strabon, limba thracilor era identică cu a geților.

2.1. În sprijinul ideii că limba dacilor este un grai al limbii lui Romanus, este necesar să amintim că „autorii romani considerau ca limbă barbară idiomurile populațiilor de rasă pelasgă din Africa, Hispania, Gallia, Germania de nord, Rhetia, Dacia, Sarmatia meridională, Thracia, Macedonia” (Densușianu, p. 674). Prin urmare, în viziunea autorilor romani triburile din Balcani, inclusiv dacii, vorbeau o limbă barbară, cu caracteristici vulgare sau rustice. Dialectele roman și latin „ce se vorbise în timpurile marelui imperiu pelasg” sunt, de altfel, succesoare ale limbii prisce, care era astfel identică cu limba barbară veche (Densușianu, p. 676). Așadar, cea mai veche limbă latină, ne spune Isidor, a fost numită de unii autori și *lingua limbă bătrână*, iar Festus ne informează că Priscii Latini au fost aceia care au existat înainte de întemeierea Romei (Densușianu, p. 675-676). Astfel, limba Imperiului Roman și romanii în genere își au originea în „creuzetul din Carpați”, de unde, cu mult timp în urmă, strămoșii lor au plecat spre Peninsula Italică. În această privință Herodot menționa că „întâii locuitori ai Italiei au fost pelasgii, veniți din nordul Dunării, adică din zona Daciei”, iar „limba folosită de triburile care au coborât din nordul Dunării (ausonii, ligurii, umbrii, sabinii, veneții, istrii, iapigii, siculii ș.a.) în Peninsula Italică pe la 5000-4000 î.Hr., nu era (încă) o «limbă romană», ci **limba pelasgă traco-dacă**, numită mai apoi aici **latina prisca**” (Densușianu, p. 706).

Limbile sau dialectele, vorbite de toate triburile tracice, inclusiv de romani (latini), de geto-daci, de iliri, care locuiau teritoriul ce se întindea din vestul Asiei și ajungea până dincolo de La Manche, erau atât de apropiate între ele, încât erau numite, în raport cu limba latină literară, de oamenii de cultură din Imperiul Roman: latină barbară, latină vulgară, limbă latină rustică etc. De altfel, în opinia mai multor istorici și lingviști, o deosebită importanță pentru istoria limbii române prezintă „tipul acestei limbi barbare, care este unul și același, începând din munții cei mai depărtați ai Asiei centrale și până la Oceanu Atlantic. În plus, și tradițiile biblice afirmă că, în timpurile primitive, a existat pe întreagă suprafața pământului o singură limbă uzuală. Tot astfel au constatat și studiile filologice moderne că în toate provinciile Imperiului Roman a existat numai *una și aceeași limbă latină rustică*, adică „noțiunea latina vulgară sau barbară urmează să fie extinsă asupra limbii vorbite de toate triburile tracice, inclusiv de geto-daci” (Bucur).

Este demnă de atenție originea substantivului *vlah*, care vine din geto-dacul *blac* și s-a menținut până în timpurile homerice: *valah*, *vlah*, *Valahia*, ca și *Lex Valachorum* sau *Jus Valachie* (Densușianu, p. 706).

2.2. Pentru istoria limbii române prezintă o deosebită importanță limba geților și a dacilor înainte de cucerirea romană. Menționăm că cele mai multe notițe despre caracterul limbii barbare a geto-dacilor le-am moștenit din poemele lui Ovidiu, scrise în exilul său de la Tomis. Astfel, în *Ponticele* și în *Tristele* sale, Ovidiu insistă adeseori asupra modului de vorbire al geților și al sarmaților, subliniind că a învățat limba acestora atât de bine, încât adeseori își atribuie chiar titlul de poet dac și sarmat. Într-un răvaș adresat amicului său Carus, Ovidiu scria: „Și nici nu trebuie să te miri, dacă vei afla defecte în poeziile ce le fac, și care sunt aproape *opera unui poet get*. Și oh! Mi-e rușine, *am scris o poemă în limba getică* și am construit în metrelor noastre cuvintele *barbare*; dar fericită-mă, poema le-a plăcut și am început să am un nume de poet între *geții* aceștia neumani”. În continuare susținea: „După ce am citit geților această poemă, scrisă nu în limba patriei mele, și am ajuns la ultima pagină, toți își mișcară capetele, tolbele lor pline de săgeți răsunară și un murmur lung ieși din gurile lor; iar unul dintre ei îmi zise: «Tu, fiindcă scrii lucrurile acestea despre împăratul, trebuie să te întorci tot în împărăția lui», iar în altă elegie, Ovidiu scrie: «Mi se pare că eu însumi *am uitat limba latină* și am învățat să vorbesc ca *geții și sarmații*». În opinia lui Ovidiu, geții aveau o mare putere de asimilare: «Dacă cineva ar fi silit pe Homer să trăiască în țara aceasta, vă asigur că și el ar fi devenit *get*» (Densușianu, p. 677).

Așadar, constatăm o mare asemănare între limba geților și limba latină, limba geților fiind, în opinia lui Ovidiu, o limbă barbară, însă o limbă barbară sau rustică latină, pe care o vorbeau popoarele barbare de atunci: locuitorii din Bosporul cimeric, geții, hiperboreii, colehii, dacii, galii de lângă Rhodan și iberii din peninsula de apus.

2.3. O deosebită importanță pentru lingviști prezintă faptul că limba dacilor era înțeleasă de romani, tot așa cum limba latină era înțeleasă de daci, fără a fi nevoie de translator. În această ordine de idei prezintă interes două basoreliefuri de pe Columna lui Traian. Primul basorelief ne înfățișează momentul cel mai important din primul război: trei regi ai dacilor, urmași de o imensă delegație se prezintă înaintea împăratului spre a declara în formă solemnă supușenia lor; toți depun armele lor jos pe pământ

și cad în genunchi, întinzând mâinile lor către tribunalul împăratului și rugându-l pentru pace; alții stau cu mâinile împreunate înaintea ori la spate, în modul cum sunt reprezentați pe monumentele antice prizonierii de război. Ce merită să reținem din această scenă este faptul că dacii se adresează împăratului de-a dreptul, fără mijlocirea vreunui interpret oarecare. Cel de-al doilea basoreliev se ilustrează în mod și mai clar prin următorul pasaj din Dio Cassius, care a scris că după terminarea primului război, Traian promise pe câțiva reprezentanți ai dacilor la senat, ca să confirme pacea: „Ambasadorii lui Decebal fură introduși în senat, unde, după ce depuseseră armele, împreună mâinile lor după modul captivilor, *rostiră oarecare cuvinte*, precum și rugarea ce o făceau, apoi consimțiră la pace și își ridicară armele de pe jos”. Așadar, delegația dacă își rosti declarația înaintea senatului în limba dacă, pe care desigur că o pricepeau mulți dintre senatori, mai ales aceea care ocupase funcțiuni înainte în provinciile limitrofe, și erau deprinși cu limba populară. Mai mult, nu se poate admite ca senatul roman să fi considerat ca valabile niște promisiuni de supunere, rostite într-o limbă pe care nu o pricepe (A se vedea prezentarea scenelor în: Densușianu, p. 677- 678).

În fine, putem afirma cu toate certitudinea că limba dacilor nu era o limbă latină normată, codificată, ci un grai sau un dialect roman, dar nu latin, adică o limbă rustică, barbară sau vulgară înțeleasă cu facilități de senatorii romani, reprezentând, în principiu toate dialectele sau graiurile, inclusiv limba latină și limba geto-deacilor, care descind din străvechea limbă a tracilor.

2.4. N. Densușianu înscriează mai multe cuvinte care ar fi de origine din latina barbară, inclusiv din limba dacă: *apă* „apă”, *ar* „câmp de semănături”, *ababa* „mamă”, *ababus* „tată”, *abbae* „tată”, *albeum* „albie”, *apsorhus* „apșoară”, *Atulum* „Olt”, *baba* „bătrână”, *bela* „oaie”, *braca* „nădragi”, *branca* „picior din față; mână”, *brathu* „brad”, *bruda* „brudă, brudină; pod plutitor”, *Brundulus* „prund”, *bouc* „bou”, *caballus* „cal folosit în agricultură”, *campana* „cumpănă”, *camus* „ham”, *cana* „coș pentru pâine, fructe, flori; ulcior”, *cavo, cavus* „cal”, *cebanus* „varietate de caș”, *cebanus ovium* „păstor”, *celere* „călărie; căvalerie”, *celeris* „călăraș”, *ceres* „cir”, *ceret* „pădure de cer, ceret”, *cerus* „cer”, *cocosates* „cocoșat”, *coliba* „colivă”, *copte* „varietate de plăcintă; coaptă”, *corbus* „corb”, *cotulus* „cot”, *coxa* „coapsă”, *dava* „loc fortificat”, *Damnaustra* și *Dumnaustra* „Doamna noastră”, *Damna* „doamnă”, *daspletis* „despletit”, *delos* „deal”, *denicales* sau *denecalse* „serviciu divin nocturn în săptămâna patimilor; denie”, *dia* „zi”, *doga* „doagă”, *Domnus* și *Domna* „Domn, Doamnă”, *Domnaedius* și *Dominaedius* „Dumnezeu”, *drocila* „drăcilă” sau „drăcie” – „plantă spinoasă”, *dromos* „drum”, *druides* sau *druidae* „drușcă”, *dana* sau *dabna* „dâmb”, *dusmanes* „dușman”, *epa* „iapă”, *ergastulum* „grajd”, *fata, fatae* „fată”, *fratia* „frăție; neam”, *flora* „floare”, *formos* „formă”, *galena* „oxid de fier; galiță”, *galgulus* „grangur”, *garganus* „gorgan, tumul”, *gaurus* „gaură”, *cavernă* „groapă”, *gaya* „gaiță; uliu”, *Gerrhus* „Ger”, *glesum* „glașă; glajă, sticlă de lampă”, *glasoma* „limbă; glas”, *gomona* „adunare; gomon”, *grunium* „grui”, *gurae* „gură; strâmtoare”, *gustare* „a gusta, a îmbuca”, *hedera* „iederă”, *lancea* „lanț”, *lotro* „lotru”, *lepus* „iepure”, *lessum* „leșin”, *liber* „prunc născut de curând”, *maia* „bunică”, *malaius* „mălăi”, *malum* „mal”, *mamma* „mamă”, *manducare*, „a mânca”,

manicelus „muncel”, *marga* „margă; pământ argilos și gras”, *medusa* „mătușă”, *mel* „miere”, *mintă* „mentă”, *minthe* „munte”, *mosulos* „moș”, *mossun* „moșină, moșie”, *nablum* „nai”, *napastus (dies)* „năpastă”, *ocolon* „ocol”, *opas* „opaiț”, *orbis* „orb”, *ostasos* „ostaș”, *palilia* „pălălaie”, *piperi* „piper”, *popa* „popă, preot”, *rix* „rege”, *rosta* „rostei”, *rhypae* „râpă”, *sacurem* „secure”, *sagum* „zeghe”, *ser* „fier”, *sphinx* „sfânt”, *sir* „soare”, *sutex* „județ”, *tabae* „tabie, redută”, *taliatura* „tăietură”, *tata* „tată”, *ursus* „urs”, *zaratha* „sărată”, *zeranii* „țărani” etc. (Densușianu, p. 680-706).

Evident, toate aceste cuvinte sunt foarte vechi și nu sunt doar cuvinte uzuale, trecute din graiul viu al barbarilor în limba grecească și de acolo în limba egipteană, încă înainte de timpurile homerice, ci și unele numiri de popoare, de ținuturi, de munți, râuri și orașe din timpuri extrem de depărtate.

2.5. Același N. Densușianu a identificat particularitățile de limbă caracteristice romanei barbare în raport cu limba latină literară. Acestea se reduc la următoarele:

a) Proteza unui *a* la începutul mai multor cuvinte, mai ales la cele care începeau cu sunetul *r*. Acest fenomen este propriu și pentru limba aromână modernă: *afiresc* „firesc”, *agonesc* „gonesc”, *alipesc* „lipesc”, *alătrat* „lătrat”, *alăudat* „lăudat”, *arău* „răutate, nenorocire”, *aricoari* „răcoare”, *arâs* „râs”, *arău* „râu”, *aromân* „roman”, *ariș* „roșu”, *arug* „rug”, *aspart* „spart”, *aumbră* „umbră”, *avânat* „vânat”, *ababa* „babă”.

Același *a* prepus s-a mai păstrat și în unele cuvinte românești de la Carpați și Dunărea de jos: *abiruire* „biruire”, *aboare* „boare”, *abubă* „bubă”, *achindie* „chindie”, *acioaie* „cioaie”, *acufund* „cufund”, *alăută* „lăută”, *armâncă* „româncă”.

b) Din terminațiile cuvintelor se elimină consonantele finale *m* și *s*, iar uneori și vocala precedentă *u*; de asemenea se elimină silaba finală *re* de la infinitivele verbelor; în fine, a crescut mult frecvența de utilizare a sunetului *r*.

De altfel, consonanta *m* de la finele cuvintelor, afirmă Quintilian, era și în limba latină o literă „care se exprima foarte puțin”.

În privința lui *s* final, Cicero scrie: „În timpurile *vechi* se considera ca un mod elegant de vorbire de a lăsa afară pe *s* din silaba finală, astăzi însă, pentru noi, o astfel de vorbire este țărănească, ordinară”.

c) Trecerea lui *n* în *r* (rotacizarea) este un fenomen specific pentru tot arealul latinei barbare și în geto-dacă (româna veche) acest fenomen era viabil, probă concludentă servind *Codicele Voronețean* din sec. al XVI-lea, citat și de Nicolae Densușianu: *a adura* „a aduna”, *ariră* „arină”, *bătrării* „bătrâni”, *a cunteri* „a cunteni”, *curucă* „cunună”, *dumerică* „duminică”, *gerure* „genune”, *giure* „giune”, *iremă* „inimă”, *iremie* „inemie”, *lumură* „lumină”, *luri* „luni”, *menciuri* „minciuni”, *nețirut* „neținut”, *oameri* „oameni”, *rugiră* „rugină”, *rusul* „nusul, însul”, *spureți* „spunți”, *striirii* „străini”, *ture-recu* „întuneric”, *urul* „unul” etc.

Din această limbă barbară, cu *n* trecut la *r*, s-au mai păstrat până astăzi, în limba română, unele cuvinte vechi de tipul: *arin* „anin”, *irimă* „inimă”, *mărunt* „minut”, *mușuroi* „mușunoi”, *rață* „nuță”, *rerunchi* „renunchi”, *scrin* „senin”, *verin* „venin”.

Substituirea lui *n* intervocalic cu *r* nu este, așadar, un rotacism specific românesc sau al limbii române din Evul Mediu, cum se credea înainte, ci este o particularitate fonetică moștenită din vechiul dialect al limbii vulgare. Treptat însă rotacismul lui *n* intervocalic a dispărut aproape cu totul, nu numai în părțile de apus ale Europei, dar și în teritoriul Daciei.

Dacă ne întrebăm acum: care este explicarea acestui fenomen lingvistic din punct de vedere istoric, constatăm că în dialectul arimic sau rotacizat s-a produs, la un moment dat, un amestec puternic cu dialectul nerotacizat sau *latin* barbar.

d) Originea articolului postpus *lu(l)*, *le* m. și *a(la)* fem., în limba română, este mult mai veche decât s-a crezut până astăzi. Încă Quintilian a constatat că „modul nostru de vorbire, noster sermo n-are trebuință de articol”. În acest caz, oratorul roman avea în vedere limba latină litară (noster sermo), dar în niciun caz limba populară rustică, în care de altfel identificăm urme numeroase și importante de întrebuițare a articolului postpozitiv *lus*, *la*, *lum* sing., *li*, *lae* (*le*), la pl.

Pe teritoriul Italiei, cuvintele terminate în *lus*, *la*, *lum* apar cu deosebire în limba rustică. Astfel, Cato cel Bătrân, născut pe la 234 î.e.n. în Tusculum, care-și cultiva singur moșia sa de pe teritoriul subinilor și care lucra de dimineață până seara în rând cu țărani și cu sclavii săi, întrebuițează în tractatul *Economia rurală* mai multe forme curioase de cuvinte terminate în *lus*, *la*, *lum*, de regulă numiri de instrumente agricole, și alte cuvinte din limba țărănească, cum sunt: *asserculus*, *corbula*, *craticula*, *clavulus*, *convolvulus*, *cliculus*, *faculus*, *faniculus*, *focniculum*, *felicula*, *falcula*, *incerniculum*, *modiolus*, *orcula*, *proculus*, *ramulus*, *rutabulum*, *sarculum*, *situlus*, *sirpicula*, *sucula*, *scopula*, *surculus*, *scutula*, *serpulum*.

Gramaticii latini interpretau aceste forme ca diminutive, în timp ce în limba rustică terminate în *lu(s)*, *la*, *lu(m)* nu erau diminutive, ci substantive ordinare. Prin urmare, numirile instrumentelor agricole, cu terminațiile *lus*, *la*, *lum*, nu exprimau ideea că instrumentele și obiecte respective, de care se foloseau țărani și sclavi, erau mici, slabe, grațioase ori delicate. Să reținem că utilizarea articolului postpozitiv *lu*, *la* în numiri personale și locale din Italia a rămas în uz până târziu în secolul al XI-lea. Totodată, în idiomul de pe teritoriul Thraciei, substantivele feminine articulate formau genitivul singular în *lae*, ce corespunde formei românești cu *lei* din prezent.

Pentru a evita lipsă de claritate în cuvinte și în expresiuni, autorii romani erau adeseori puși în situația să înlocuiască lipsa articolului definit prin pronumele demonstrativ *ille*, pe care îl puneau ca un fel de atribut determinativ. Astfel Cicero, maestrul cel mai mare al elocvenței, ca să dea mai multă precizie și forță cuvintelor sale, folosește foarte frecvent pronumele demonstrativ *ille*, dându-i totodată și funcția de articol (Problema specificului fonetic, lexical și gramatical limbii geto-dace sau barbare în raport cu limba latină este prezentată detaliat în: Densușianu, p. 717-729).

e) Prezența în limba dacilor și în cea a tracilor (și lipsa din limba latină) a sunetelor (*ă*, *î*, *ț*, *č*), a rotacismului și a articolului postpus, fenomene considerate de Bogdan P. Hasdeu ca fiind o moștenire tracă în limba dacilor și cea română (Constantinescu, p.103).

f) Printre caracteristicile fonetice descendentă din substratul geto-dacic se numără (în opinia lui B.P. Hasdeu): trecerea lui *a* neaccentuat la *ă*; a lui *o* la *u*; *ea* accentuat la *e*; transformarea lui *s* în *ș* în anumite condiții; schimbarea lui *l* intervocalic în *r*; evoluția lui *qu* în *p*; a lui *ct* în *pt* etc. (Poghirc, p. 171).

g) Din domeniul gramaticii se crede că ar proveni din substrat (adică inclusiv din geto-dacă):

- confuzia genitivului cu dativul,
- numeralul *sută* și formarea cardinalelor de la *unu* la *nouăsprezece* cu prepoziția *spre*;
- formarea viitorului cu verbul *a voi*, articolul postpus etc.;
- reluarea sau repetarea pronumelui în acuzativ;
- folosirea conjunctivului în locul infinitivului etc. (Poghirc, p. 171).

2.6. O importanță deosebită prezintă lexicul identificat ca fiind autohton. Un număr relativ mare de lingviști români consideră ca autohton cuvintele: *ac olo*, *acum*, *a băga*, *baltă*, *bară* „mlaștină”, *brânci*, *a brânci*, *brânză*, *brâu*, *broască*, *bucată*, *bucur*, *buză*, *cătun*, *codru*, *copac*, *copil*, *covată*, *a cruța*, *dobă*, *gata*, *groapă*, *grumaz*, *gușă*, *leș*, *a leși-na*, *mal*, *maldac*, *nană*, *pârâu*, *a sosi*, *stăpân*, *urdă*, *vatră*, *vergură*.

De regulă, când vine vorba de particularitățile specifice ale limbii geto-dacilor, această idee este argumentată pe baza materialului lexical. De altminteri, o primă preocupare a lui Hasdeu a fost de a descoperi noi elemente lexicale autohtone, în acest scop el a supus unei cercetări amănunțite lexicul românesc de origine necunoscută sau îndoielnică, comparându-l cu al limbilor învecinate, în primul rând cu albaneza, iar apoi și cu alte limbi indo-europene, având în vedere mai ales ceea ce s-a păstrat de la limbile antice din Balcani. În opinia lui Hasdeu ar fi de origine dacă următoarele cuvinte: *abeș*, *abur*; *a ademeni*, *aghiuță*, *aidoma*, *ală* „monstru, balaur”, *alac*, *aldan*, *arcea*, *baci*, *băl*, *bălan*, *bălaur*, *bară*, *barză*, *băsău*, *bașardină*, *bască*, *batal*, *bordei*, *bortă*, *brad*, *brânză*, *broancă*, *bunget*, *burghiu*, *burtucă*, *burtuș*, *cioară*, *cioban*, *ciocârlie*, *ciomag*, *codru*, *cujbă*, *culbec*, *doină*, *dulău*, *genune*, *ghiob*, *ghiuj*, *gâde*, *a gădili*, *hojma*, *iazmă*, *iele*, *jilț*, *mal*, *mălai*, *maldac*, *mămăligă*, *mazăre*, *melc*, *mire*, *mosoc*, *moț*, *năsărâmbă*, *ortoman*, *rață*, *ravac*, *rânză*, *stăpân*, *stejar*, *stână*, *șiră*, *șopârlă*, *traistă*, *tulei*, *țundră*, *țurcă*, *urdă*, *vatră*, *zârnă*, *zimbru* (Hasdeu, 2013).

Mai târziu, lingviștii (în special, Ovid Densusianu) au acceptat foarte puține dintre etimologiile propuse de Hasdeu, în afara cazurilor în care paralelismul cu albaneza îi obligă să le considere ca tracice.

Pentru a ne forma o imagine generală despre stratul autohton al limbii române, prezentăm în continuare cuvintele de origine autohtonă identificate de diferiți lingviști.

Bogdan P. Hasdeu a demonstrat că sunt de origine geto-dacă, alături de cuvintele enumerate mai sus, și următoarele unități lexicale: *Abrud*, *Argeș*, *azugă*, *barbă-cot*, *cioc*, *deh*, *dezbauc*, *don*, *a gădili*, *Mehadia*, *râmfă*, *Sarmizegetusa*.

Lingvistul clujean Ioan I. Russu a identificat următoarele cuvinte de origine geto-dacă: *abur*, *a acăța*, *a adia*, *amurg*, *a anina*, *aprig*, *arcea*, *baci*, *baieră*, *baligă*, *baltă*, *barză*, *bască*, *balaur*, *a băga*, *băiat*, *beregată*, *boare*, *bordei*, *brad*, *brândușă*, *brânză*, *brâu*, *brusture*, *a bucura*, *buiestru*, *bunget*, *burlan*, *burtă*, *butuc*, *butură*, *buză*, *caier*,

cață, căciulă, căpușă, căpută, cătun, cârlan, cârlig, copac, copil, creț, a cruța, a curma, curpân, cursă, custură, Durari, daș, a dărăma, a deretica, a descăța, a descurca, a desghina, a dezbăra, dop, droaie, fărâmă, gard, gata, gălbează, genune, gheară, ghes, ghimpe, ghionoaie, ghioc, gorun, grapă, gresie, groapă, grui, grumaz, grunz, a se gudura, gușă, a încurca, a înghina, a însurzi, a înseila, a întrema, leagăn, a lepăda, lespede, a leșina, mal, măceș, Mădari, măgură, mărcat, mătură, mânz, melc, mieru, mire, mistreț, a mișca, morman, moș, mugure, munună, murg, mușat, năpârcă, nițel, noian, păstaie, pânză, pârâu, prunc, pururea, a răbda, rânză, reazem, a ridica, sarbăd, sâmbure, a scăpăra, scrum, a scula, a scurma, spânz, stărnut, sterp, străghiată, strepede, strugure, strungă, a sugruma, a sugușa, șale, șiră, șopârlă, șoric, șut, tare, țap, țarc, țarină, țăruș, a uita, Undrea, a urca, urcior, urdă, a urdina, urdoare, a vătâma, a vătui, viezure, viscol, zară, zăr, a zburda, zestre, zgardă, a zgârâia, zgârmă (Russu, p.201-204).

În viziunea lui Grigore Brâncuși, dacice sunt cuvintele ce urmează: *abur, argea, Argeș, baci, baligă, baltă, barză, bască, balaur, Bârsei (bârsan), Bucegi, a bucura, căciulă, cătun, copac, copil, fluier, gard, gata, ghimpe, ghionoaie, ghiuj, grapă, gresie, groapă, grumaz, gușă, jumătate, mal, mire, măgar, măgură, mărat, mânz, moș, mugure, murg, năpârcă, noian, pârâu, pupăză, rață, rânză, sarbăd, sâmbre, a scăpăra, scrum, strugure, strungă, șopârlă, țap, vatră, viezure, zară, zgardă* (A se vedea: Brâncuși. *Cercetări ...*, 2009; Brâncuși. *Concordanțe...*, 2009; Brâncuși, 2004).

Problema originii nelatine, autohtone a unui număr important de cuvinte din limba română l-a preocupat și pe Ariton Vraciu care considera autohtone următoarele unități: *abeș, abur, ademană „dar, mită”, argea, a arunca, baci, barză, balaur, bâr, brânză, bunget, cioară, cioc, vraciu, doină, dulău, ghiuj, hojma, jilț, melc, mire, rânză, stăpân, stejar, stână, șopârlă, urdă, vatră, zârnă, zimbru*. (Vraciu)

Nu vom insista asupra corectitudinii interpretării etimologice a cuvintelor considerate ca fiind de origine dacică în opinia savanților Bogdan P. Hasdeu, Ioan I. Russu, Grigore Brâncuși și Ariotn Vraciu, întrucât soluția poate fi descoperită în dicționarul etimologic al lui Mihai Vinereanu.

2.7. Studiul originii dacice a unor categorii de unități lexicale a început odată cu cercetările inițiate de Bogdan Petriceicu Hașdeu și continuate în perioada modernă de Grigore Brâncuși, Ioan Iosif Rusu, Ariton Vraciu etc. Astfel, conform rezultatelor obținute de lingviștii și istoricii noștri, limba română dispune de 160-200 de cuvinte care provin din fondul geto-dacic, deși urmele certe ale limbii folosite în vremea strămoșilor noștri nu s-au păstrat, unii savanți le recunosc ori le contestă. Identificarea acestor cuvinte ca fiind folosite de populațiile antice băștinașe de pe actualul teritoriu al României s-a realizat pe baza criteriului eliminatoriu. Acest criteriu se reduce la următoarele: pentru a fi considerate autohtone, urmează a se demonstra că respectivele cuvinte nu descind din niciuna din limbile cu care limba română a fost în relații (latina, greaca, slava, turca, maghiara). În continuare acest criteriu se aplică la cuvintele care au corespondente în limba albaneză, limbă care are origini comune cu cea a tracilor. Prin urmare, cuvintele autohtone sau arhaice constituie în lingvistica română trei categorii distincte:

1) cuvinte autohtone identificate de Bogdan P. Hașdeu în „Etymologicum Magnum Romaniae”, 2) cuvinte autohtone de origine indo-europeană cu corespondente în albaneză, 3) autohtone de origine indo-europeană fără corespondent în albaneză (La acest subiect, a se vedea: Guță).

Prin urmare, este necesară o reinterpretație a noțiunilor din lingvistica oficială, așa încât în strat să fie incluse unitățile lexicale de origine traco-geto-dacă, în substrat – cuvintele de origine indo-eropenă, în adstrat – cuvintele de origine greacă și latină, iar în superstrat – cuvintele de origine slavă veche, neogreacă, maghiară etc.

3.0. Pentru a ne edifica în problema originii poporului român și a limbii române, vom face uz în continuare de documentarea istorică. Se cunoaște că în 753 î.Hr. la Roma se constituie nucleul din care, ulterior, după 509 î.Hr., odată cu detronarea ultimului rege etrusc, Lucius Tarquinius Superbus, se va dezvolta viitorul imperiu. Etruscii, care se numeau pe ei înșiși raseni, populație ariană originară din Asia Mică, purtători ai unei culturi superioare altor italoți contemporani lor, s-au organizat într-o confederație formată din 12 republici. Ei aparțin, după *Enciclopedia Britanică*, tribului trac al frigienilor. Din *Iliada* lui Homer aflăm că frigienii, lidienii și tracii au participat ca aliați ai troienilor în lupta împotriva aheilor în celebrul război al Troiei (sec. XII î.Hr.), fapt ce ar indica existența unor relații de rudenie între aceste neamuri. Au venit întâi din Frygia–Lidia ca troieni, conduși de Tyrrhenus, și apoi, în două etape, de Eneas. Legendele îl numesc pe trarul Eneas, luptător la Troia, ca întemeietor mitic al Romei. Eneas întemeiează orașul Lavinium, fiul său, Ascanius, cetatea Alba-Longa, iar Romulus, alt urmaș al său, va fonda, mai târziu, Roma (Analiza detaliată a acestui proces a se vedea în: Bucur).

Apelând la rezultatele obținute în domeniul istoriei, mitologiei, arheologiei, lingvisticii și geneticii, în prezent sunt analizate diverse teorii privind istoria limbilor europene, inclusiv a limbii române, în acest scop se încearcă identificarea unei armonii, a unei „concelieri” între teoriile existente, mai vechi sau mai noi, pe baze istorice și arheologice, cu datele recente ale lingvisticii și, mai ales, ale arheologiei genetice.

În primul rând, este necesar să recunoaștem că geto-dacii și romanii au descendență comună, iar limba lor de asemenea are multe particularități comune, așa încât ei puteau comunica liber și se înțelegeau fără interpret. Astfel, romanii fiind continuatori ai etruscilor, aceștia din urmă „au apărut în Italia în jurul anului 1000 î.e.n și au venit aici din Lydia și Frigia. Frigienii, originari din Macedonia și Tracia, erau înrudiți cu dacii și geții (românii de astăzi), care vorbeau aceeași limbă” (Roman). Originea danubiano-carpatică a etruscilor este susținută de etnologul iranian Zacarias Mayani care îi situează în regiunea danubiano-carpatică și care își argumentează ideea pe materialul arheologic descoperit în Dacia, în Italia, Egipt și Etruria: ceramica neagră danubiană (Apud: Cristian, p. 17). Ideea că etruscii au venit în Italia din Carpați în timpuri străvechi, fiind numiți „scoborâtori prin toată Dacia Burebistană”, este susținută și de sumerologul rus Anatoli Kifișin (Ciornei). Tot în această ordine de idei, Mihai Vinereanu constată că „popoarele italice sunt, de fapt, fie de origine traco-iliră, fie de origine celtică”, căci strămoșii italicilor au venit în mai multe valuri dinspre Balcani, de pe cursul mijlociu (pe la 1500 î.Hr.) și superior (pe la 1300 î. Hr.) al Dunării (Vinereanu, 2010, p. 8).

3.1. Apelând la multiple argumente etimologice, istorico-arheologice, culturale, mitice și religioase, Maria Ciornei este de părerea că „etruscii își au originea în Carpați, mai exact în Carpații Apuseni, coborâtori de pe malurile Tisei cu care se învecinează”; în Antichitate, etruscii erau numiți tusci, iar țara lor se numea Tuscia, denumire provenită de la numele străvechi al râului Tisa, menționat și în documente din secolul al XI-lea ca Thyscia, citit Tuscia. În baza acestui fapt M. Ciornei conchide: „în Apuseni în Antichitate, lângă apa Tuscia, trăia o populație pelasgă, dacică și anume agatârșii, care nu sunt alții decât tuscii stabiliți în munți” (Ciornei). Tocmai în baza acestor argumente, Maria Ciornei consideră că populația proto-dacă este de origine carpato-danubiană și are în comun cu latinii limbă comună – limba latină prisca, proprie unei populații pelasge, din care își trag originea limba latină și limba dacă. Tot acolo, autoarea relatează: „Am găsit o însemnare a lui Aulus Gellus «în Noctes Atticae», în care se amintește de un avocat – desigur suntem în perioada târzie romană, când etruscii erau complet asimilați de romani – care «vorbea o latină atât de arhaizantă, încât toată lumea râdea de el, de parcă vorbea în ETRUSCĂ, ori galică» (Ciornei). Prin urmare, lingvistica și istoria confirmă mitul despre rolul elementului pelasgo-trac în fondarea Romei și în geneza romanilor.

Examinând etapele istorice de constituire a limbii române, Gheorghe Bucur distinge patru etape principale de evoluție pentru limba română: 1) pelasga carpato-dunărean-balcanică (pentru proto-indo-europeană sau ante-proto-indo-europeană) în epoca stră-străveche, ca străbuna îndepărtată în timp, primordială, a românei; 2) pelasga carpato-dunăreană (indo-europeana primitivă sau comună ori primară) în perioada neolitică; 3) limba traco-geto-dacă în Antichitate și 4) româna în contemporaneitate, etapele identificate constituind în principiu istoria originii și constituirii limbii române (Bucur).

3.2. Fără a se preocupa în mod special de originea limbii române și fără a lua în discuție procesul „romanizării”, Nicolae Iorga a stabilit două adevăruri, pentru prima dată afirmate cu toată certitudinea, cu privire la vechimea și locul unde a început a-și lua naștere poporul român: atât procesul de formare al *limbii române*, cât și acela al vieții de stat românesc, datează din primul secol d. Hr. – deci înainte de cucerirea Daciei de Traian - și s-a trecut în Balcani, în Moesia Inferior, mai ales în Scythia Minor, care trebuie proclamată ca primul leagăn al neamului nostru (Bucur).

Prin urmare, materialul de limbă prezentat anterior vine să demonstreze cu probe lingvistice irefutabile că limba română nu este descendenta limbii latine, ea fiind continuatoarea limbii daco-geților care avea multe similitudini lexicale și gramaticale cu limba latină.

4.0. Așadar, în problema originii limbii române și a vocabularului ei s-au conturat două direcții contrare, divergente: prima susține cu obstinție originea exclusiv latină a limbii române, iar cea de-a doua o contestă pe cea dintâi, identificând diverse modalități de soluționare a acestei probleme. Direcția despre originea exclusiv latină a limbii române aparține reprezentanților din Școala ardeleană, opinie care a ajuns, mai târziu, la paroxism, în viziunea latinomanilor, care se sforțau să demonstreze,

cu orice preț, puritatea latină a limbii române, iar cea de-a doua direcție, reprezentată mai ales de savanți străini, iar în spațiul românesc de A. Cihac dar și de alții, exagera importanța elementelor străine în așa măsură, încât componenta latină a limbii române se estompa sau chiar se dilua în multitudinea diverselor influențe străine. Prin urmare, cercetările de istorie a limbii române exagerau din diferite motive fie importanța elementului latin în procesul de constituire a limbii române, fie importanța influențelor străine asupra limbii române. Poziția adepților Școlii ardelenene este explicabilă, fiind o replică la constituirea renumitei *Unio trium nationum*, și ca urmare, românii, majoritari în Transilvania, au ajuns a fi nerecunoscuți, în propria țară, ca națiune, toate drepturile civile revenindu-le unor neamuri străine. În aceste condiții, „înlăcărații patrioți ai Școlii ardelenene căutau să demonstreze vechimea neamului nostru pe aceste meleaguri și descendența lui dintr-un popor cu o istorie și civilizație ilustră – romanii” (Poghirc, p. 166-167). Poziția celei de-a doua direcții este inexplicabilă, întrucât, punând accentul pe influențele străine, era eclipsat aportul limbii latine, inclusiv al românei, în constituirea limbii noastre.

4.1. Dacă ne permitem o succintă incursiune în istorie, constatăm că problema originii limbii române a fost soluționată, fie și în mod simplist, unilateral, din cauza lipsei unor studii speciale de filologie și istorie, încă de cronicarii noștri (Grigore Urche, Miron Costin) și de primul nostru enciclopedist – Dimtrie Cantemir.

Astfel, Grigore Ureche, în capitolul „Pentru limba noastră moldovenească” din „Letopisețul Țării Moldovei, de când s-au descălecat țara și de cursul anilor și de viața domnilor care scrie de la Dragoș-vodă până la Aron-vodă”, scrie: „Așișderea și limba noastră din multe limbi ieste adunată și ne ieste amestecat graiul nostru cu al vecinilor de prinprejur, măcară că de la Râm ne tragem, și cu ale lor cuvinte ni-s amestecate. Cum spune și la predosloviia letopisețului celui moldovenescu de toate pre rânduri: ce fiindu țara mai de apoi ca la o slobozire, de prinprejur venindu și descălecându, din limbile lor s-au amestecat a noastră: de la râmleni, cele ce zicem latină, *pâine*, ei zic *panis*, *carne*, ei zic *caro*, *găină*, ei zic *galena*, *muieria*, *mulier*, *fămeia*, *femina*, *părinte*, *pater*, *al nostru*, *noster*, și altile multe din limba latinească, că de ne-am socoti cu pre amăruntul, toate cuvintele le-am înțeleage. Așișderea și de la frânci, noi zicem *cal*, ei zic *caval*, de la greci *straste*, ei zic *stafas*, de la leși *prag*, ei zic *prog*, de la turci, *m-am căsătorit*, de la sârbi *cracatiță* și altile multe din toate limbile, carile nu le putem să le însemnăm toate” (Ureche, p. 25-26), iar Miron Costin este și mai categoric: „trecându pre aicea, pre aceste locuri, Traianu-împăratul și lăsându slujitori de pază, au apucat o samă de dachi limba râmlenească” (Costin, p. 230) și informează cititorul că „acum mulți ne zic noao, țării noastre și Țării Munteneste, streinii, Dația, însă norodul, neamul lăcuiitorilor, nu ș-au schimbatu numele său, ci tot *romanus*, apoi cu vreme și îndelungate vacuri *romani*, apoi *rumâni* până astăzi” (Costin, p. 253). Menționând că „neamul acestor țări aședzate pe aceste locuri de râmleni, așe și graiul totu de la râmleni izvorât” (Costin, p. 264), Miron Costin își argumentează afirmația constatând că „unde dzice lătinește: *Deus*, noi dzicem: *Dzău* sau *Dumnădzău*, *meus*, *al mieu*, așijderea, unde *țelum* ei, *ceriul*,

homo, omul, fronsu, fruntea, anghelus, îngerul. Iar nice unili cuvinte nu sunt să nu fie protivnice cu lătinește, sau la început, sau la mijloc sau la fârșit, iar unele stau neclătite, *cumu-i barba-barba, luna-luna* și altete ca acestea: *vinum - vinul, panis - pâine, manus - mâna, culter-cuțit*” ca în fine să declare: „așe cum amu dzis, cu vremea ș-au schimbat graiul și s-au amestecat cu slovenescu, dațescu și cu alte care le-am pomenit dintru Topeltn. Pe această poveste cură și aflatul slovelor, cu care și scrisoarea de la sirbi o au luat-o, amu după a doa descălecătură de Dragoș-vodă aice în țară și la munteni Negrul-vodă” (Costin, p. 265).

Problema despre componența etimologică a vocabularului românesc și în special a substratului geto-dac l-a preocupat și pe Dimitrie Cantemir, care, în această ordine de idei, meționa că „...în limba moldonească se află oarcare cuvinte care nu sunt nici latinești, nici de la alte limbi de prin prejur, pentru aceia se vede că sunt rămășițe de pe la dacii cei vech...” (Cantemir, p. 209). În raport cu predecesorii săi, Dimitrie Cantemir, pentru a demonstra originea latină a limbii și a poporului român, apelează la diverse argumente de ordin istoric, lingvistic și etnografic. Pornind de la unitatea de origine a limbii și culturii românilor din cele trei state românești (Muntenia, Ardeal și Țara Moldovei), Dimitrie Cantemir demonstrează continuitatea viețuirii românilor în vechiul teritoriu al Daciei, insistând în mod special asupra religiei creștin-ortodoxe a poporului român. Evident, cele mai multe probleme evidențiate de Dimitrie Cantemir erau cunoscute românilor, acestea fiind prezentate anterior de mitropolii Varlaam și Dosoftei, cronicarii Ureche, Miron Costin, Neculce. Astfel, el constată că „valahii și ardelenii au același grai ca moldovenii, dar rostirea lor este ceva mai aspră, precum *giur*, românul *jur*, *Dumnezeu*, *Dumnezău*, *acum*, *acuma*, *acela*, *ahăla*” (Cantemir, p. 209). Așadar, el este conștient de originea latină a lexicului de bază românesc, care în procesul evoluției s-a îmbogățit cu elemente împrumutate din limba popoarelor învecinate (Cantemir, p. 206-210). În continuare D. Cantemir face următoarea remarcă de valoare istorică foarte mare: „înainte de soborul bisericesc de la Florența (1439), moldovenii foloseau litere latinești, după pilda tuturor celorlalte popoare, a căror limbă încă este alcătuită din limba cea romană”, iar pe vremea lui Alexandru cel Bun, „pentru ca să lipsească aluatul latinilor din biserica moldovenească, ca să ridice prilejul să nu poată ceti amăgiturile lor oamenii cei tineri”, domnul Alexandru cel Bun a fost îndemnat de solii diadohului Teoctist Bulgarul „ca nu numai pe oamenii cei ce avea cugete străine la credința pravoslavnică, ci încă și literile latine să le lipsească din țara sa și să primească în locul lor pe cele slavone și cu râvna aceasta prea mare și fără de vreme, s-a făcut el urzitoriul cel dintâi al celui dintâi al barbariei întru care se află Moldova acum” (Cantemir, p. 209-210), iar după excluderea alfabetului latin a urmat eliminarea cuvintelor latine din limbă și substituirea acestora prin cuvinte slavone. D. Cantemir își manifestă insatisfacția față de asemenea decizie, fiind de părerea că adoptarea alfabetului chirilic a fost o măsură profund greșită, care explică barbaria în care a ajuns Moldova. Cu alte cuvinte barbaria de care vorbea Cantemir este, de fapt, identică cu perioada de dominație a limbii slavone în biserică și cancelariile domnești.

Dorința fierbinte a lui D. Cantemir se reducea la eliberarea poporului român din sfera de influență bizantină, slavonă și otomană și la conexarea acestuia la mediul cultural occidental, la originile sale.

4.2. În problema originii cuvintelor românești a excelat Bogdan P. Hasdeu, primul savant român care a pus bazele științifice de studiere a lexicului. Hasdeu a înțeles că istoria limbii noastre nu poate fi studiată cu succes decât plasând-o într-un cadru mai larg, indo-european. Cercetând istoria limbii române, B. P. Hasdeu a adus contribuții deosebit de importante mai ales în problema substratului, care, deși era recunoscută de câțiva ceretători străini, era complet neglijată la noi, mai ales problema elementelor autohtone ale limbii române.

În acest context, Bogdan P. Hasdeu identifică existența a două direcții contrare de cercetare. În primul rând, este vorba de Școala ardeleană. El combate cu vehemență exagerările acesteia, care, pentru a putea să demonstreze puritatea latină a originii noastre, nu numai că se pronunța pentru excluderea tuturor cuvintelor străine din limbă, dar, „bazându-se pe fraza echivocă din Eutropius, greșit înțeleasă și apoi folosită împotriva lor de către adversarii străini, ei afirmău că dacii ar fi fost exterminați în întregime de romani, idee evident absurdă și combătută chiar de savanții străini obiectivi ai vremii (Poghirc, 167). Astfel, filologul și lingvistul sloven J.B. Kopitar, vorbind despre exagerările latiniștilor ardeleni, spunea că „acești patrioți fanatici nu voiau să aibă nimic de datorat barbarilor” (Apud: Poghirc, 167). În pofida abuzurilor de interpretare din teoria Școlii Ardelene, B.P. Hasdeu recunoaște meritele acestora: „Primele încercări asupra graiului poporan al românilor, conduse într-un mod ceva mai sistematic, se datoresc unei pleiade de ardeleni: Șincai, Samuil Micu, Petru Maior, a căror mărime trebuie măsurată nu prin ceea ce au făcut, ci prin ceea ce voiau să facă: a deștepta naționalitatea română, a o deștepta cu o r i c e p r e ț” (Hasdeu, 1984, p. 9). În plus, „această școală, pe care o justificau împregiurările nașterii sale și latinitatea cea reală a limbei române, trebuia să cază prin exces” (Hasdeu, 1984, p. 9).

În al doilea rând, este vorba de o altă direcție unilaterală, „într-un sens exagerat antilatin sau chiar latinofob”, reprezentată „mai cu seamă de Alexandru Cihac în tomul II «Dictionnaire d'étymologie daco-romane», căci în tomul I el se ținea cam incolor” (Hasdeu, 1984, p. 9). Bogdan P. Hasdeu condamnă virulent următoarele opinii ale lui A. Cihac:

- limba română cuprinde de două ori mai multe cuvinte slave decât latine care sunt deopotrivă la număr cu cele turce;

- elementul latin e de origine recentă în limba română;

- în limba română sunt cinci categorii de cuvinte – elemente slavice, turcești, neogrecești, maghiare și foarte puține albaneze, întrucât din albaneză au fost împrumutate foarte puține cuvinte;

- absența totală a unor unități lexicale românești „pe care slavii și ceiilalți vecini s-o fi luat de la români, ci pe toate le-au primit numai românii de la vecini și mai ales de la slavi, cărora noi le datorăm până și pe Traian” (Hasdeu, 1984, p. 10).

Bogdan P. Hasdeu este primul lingvist român care a demonstrat supraviețuirea populației autohtone bazându-se pe izvoare istorice valoroase și a conafirmat persistența elementului daco-getic cu argumente lingvistice, făcând încă de pe atunci legătura deosebit de prețioasă dintre limbile dacă și lituaniană. Ideea lui avea să câștige încetul cu încetul teren, pe măsura clarificării principiilor și a acumulării materialului concret demonstrativ. Hasdeu făcea în bună măsură în această privință o muncă de pionier (Poghirc, p. 168).

În felul acesta, Bogdan P. Hasdeu este primul care face uz de teoria substratului, formulată mai întâi de G.I. Ascoli și H. Schuchardt, pentru a explica formarea limbilor romanice, și care apoi a început a fi aplicată și la alte limbi indo-europene.

Postularea teoretică a substratului pentru limba română era un fapt evident din punct de vedere istoric, întrucât se știa că limba latină a fost impusă populației din Dacia în urma cuceririi, iar limba română nu este succesoarea limbii latine, ci a limbii latine barbare, vulgare. Tentativa adeptilor Școlii ardelenne de a exclude elementul ante-roman, prin presupusa exterminare a acestuia, s-a dovedit a fi o absurditate, ca și cea a lui A. Cihac de a diminua potențialul vocabularului de origine latină și a atribui cuvintelor de origine slavă superioritate numerică în limba română.

5.0. În urma analizei studiilor de lingvistică, mai vechi și mai recente, am ajuns la concluzia că „limba română s-a încheșat în Dacia prin procesul complex care s-a desfășurat în toate provinciile Imperiului Roman” (Giuglea, p. 28). Istoria, arheologia, geografia și alte discipline axiliare au adunat suficiente fapte pentru a lămuri pe orice om cultivat, la noi sau în străinătate, asupra romanizării Daciei (Giuglea, p.28). În plus, la elementele lexicale moștenite din limba dacilor, au mai fost identificate ca fiind dacice și unele cuvinte care au corespondente de expresie și de conținut în **limba albaneză**: *măgură, căpușă, abur, balegă, baltă, barză, bască, bată, brâu, brad, a bucura, buză, zară, fluier, frică, gard, gresie, ghindură, jumătate, ghiuj, gușă, cătun, căciulă, ceafă, copac, copil, curpen, cursă, mal, mămăligă, molid, mătură, pârâu, rânză, strungă, țap, sâmbure, fărâmă, viezure, fâină*; în **greaca veche**: *afin - afină, laur, aprig, argea, arin, boscoană „vrăjă” – a bosconi „a face vrăji”, a amăgi, farmec, cârmoi „cârnat gros”, grunz, luger, lanced, lingoare, nițel, plai, prunc, staur „înțarcuire”, sterp, teacă, teafăr, trăgan, tulpină, zestre*; în **vechea germană**: *a se căina, a cotropi, grind „ridicătură”* (Giuglea, p. 40-54; p. 59-110; p.120-124).

5.1. Limba traco-dacilor a fost o limbă indo-europeană, dovadă servind culturile neolitice (Cucuteni, Starčevo-Criș, Gumelnița etc.) din regiunea carpato-danubiană și din Balcani, numite de Maria Gimbutas proto-thracice (Vinereanu 2010, p. 19). În acest context, urmează să fie respinsă teoria despre „influența albaneză”, după care tot ce avem tracic în limba română s-ar datora albanezilor, întrucât convețuirea cu aceștia nu se poate demonstra și pentru că problema derivării limbii române din limba tracă este „impusă de bunul simț și de ambianța istorică”, teorie pe care, de altfel, o susține și albanologul iugoslav Barič, care definește limba albaneză ca „un dialect tracic ilirisat” (Vinereanu 2010, p. 107). În fine, se demonstrează că dacii (inclusiv limba acestora)

au „o triplă sintesă: de atirși, adecă sciți nobili, ... de traci și de iliri” (Vinereanu 2010, p. 251). Așadar, „limba română este, în principiu, urmașa limbii traco-geto-dace care, de-a lungul timpului, a suferit diverse influențe din partea limbilor cu care a venit în contact”, iar similitudinile, în special cele lexicale, „cu latina provin, în mare parte, din fondul comun traco-italo-celtic” (Vinereanu 2010, p. 11). Să reținem că ipoteza originii traco-dace a poporului și a limbii române a fost lansată în spațiul românesc, pentru prima oară, de Nicolae Densușianu, acum aproape 100 de ani.

5.2. Chiar dacă toate aceste opinii se află în contradicție categorică cu opinia general acceptată, totuși studiile elaborate prin prisma acestei teorii nu sunt lipsite de logică și contribuie într-o măsură extrem de mare la elucidarea problemei originii limbii române.

În concluzia celor discutate anterior, am putea declara că limba română nu este o limbă neolatină, ci una neoromanică, întrucât ea nu descinde din limba latină codificată în gramatici și promovată de oamenii de cultură din Impériul Roman, ci vine din dialectul roman vorbit de triburile indo-europene – tracic, dacic, ilir etc., care vorbeau o limbă rustică, populară, barbară, vulgară etc. și care se singulariza în raport cu limba latină printr-o serie de particularități de natură fonetică, lexicală și gramaticală, limbă din care descind toate limbile neoromanice. În fine, rămâne să admitem că în perioada Antichității și până în secolele XIV-XVII, această limbă se numea *rumână*, iar denumirea din prezent – *limba română* – nu este decât o apropiere de etimonul original – *romanus*, ca urmare a influențelor Școlii Ardelene și a pașoptiștilor. Mai mult, limba rumână, adică barbară, exista în paralel cu limba latină și avea o arie de răspândire extrem de mare. De altfel, chiar denumirea limbii – limbă română, dar nu latină, vine să confirme ipoteza că limba dacilor era alta decât cea latină codificată. Așadar, insistența cu care se declară că limba noastră și poporul român ar avea o origine distinctă în raport cu limba latină este adevărată doar parțial, întrucât atât poporul, cât și limba noastră nu sunt urmașii direcți ai poporului roman și ai limbii latine, ci ai geto-dacilor, populație antică, înrudită genetic cu populația romană, și care vorbea o limbă indo-europeană de asemenea înrudită cu latina, chiar dacă această limbă se numea rustică, barbară sau vulgară. Folosirea acestei limbi barbare acoperea un teritoriu extrem de întins, începând cu Asia Mică și Balcanii și terminând cu întreaga Europă Occidentală, probă concludentă în această ordine de idei servind rugăciunea *Tatăl nostru*, scrisă într-un dialect celt al provinciei Wallace din Marea Britanie: *Poerinthele nostru cela ce esti en cheri / Svintzascase numele Teu / Vie emperetzia Ta / Facoesa voe Ta en tzer ase si pre poement / Poene noastre tzafoetzioace doe noaoe astezi / Si lase noaoe datorile noastre, cum si noi se loesoem datornicilor nostri. / Si nu dutze pre noi la ispitire / Tze ne mentueste pre noi de viclianul. Amin*”, rugăciune descoperită de Bogdan Petriceicu Hașdeu, la sfârșitul secolului al XIX-lea, într-o lucrare a unui istoric britanic (Detalii a se vedea în: Popovici-Ursu, p. 46-47)

Prin urmare, poziția Noii Școli Lingvistice Românești este doar parțial corectă, în sensul că limba română nu descinde din limba latină, reprezentanții acestei direcții de cercetare exagerează însă în mod impardonabil, declarând că limba dacilor ar fi

o cu totul altă limbă decât latina. Este adevărat că limba română, ca și celelalte limbi neoromanice, nu descinde din limba latină codificată în gramatici și vorbită de oamenii de cultură, scriitorii, oratorii și oamenii politici romani, ci descinde din dialectele vorbite în Balcani de populațiile antice, inclusiv de geto-daci, dialecte etichetate de protipendada romană ca fiind barbare, rustice, vulgare.

În fine, aș vrea să atenționez pe toți cei care sunt preocupați de istoria popoului român și a limbii române: în această activitate se cere să evităm extremele, întrucât *aurea mediocritas*, în accepțiunea lui Horațiu, înseamnă „**aurita cale de mijloc**” – un fel de îndemn la cumpătare, la evitarea exceselor.

Referințe bibliografice:

1. AVRAM, Mioara. SALA, Marius. *Enciclopedia limbii române*. București: Univers Enciclopedic, 2001.
2. BÂRSAN, Cornel. *Faimoasele Tăblițe de la Tărtăria și opinia lui Harald Haarmann*. // <http://istorie-furata.blogspot.com/2013/12/faimoasele-tablitate-de-la-tartaria-si.html>
3. Brâncuși Grigore. *Cercetări asupra fondului traco-dac al limbii române*. București: Editura Dacia, 2009.
4. BRÂNCUȘI, Grigore. *Concordanțe lingvistice româno-albaneze*. București: Editura Dacia, 2009.
5. BRÂNCUȘI, Grigore. *Istoria cuvintelor. Unitate de limbă și cultură românească*. București: Editura Dacia, 2004.
6. BUCURESCU, Adrian. *Tainele tăblițelor de la Sinaia*. București: Editura Arhetip, 2005.
7. BUCUR, Gheorghe. *Problema identității limbii române în procesul ei de evoluție din timpuri îndepărtate*. // Revistă de lingvistică și cultură românească. Nr. 18. Unirea, 2018.
8. BUTIURCA, Doina. *Fondul latin și inovația în vocabularul panroman*. // Limba română. Nr. 4-6, anul XVI, 2006.
9. CANTEMIR, Dimitrie. *Descrierea Moldovei*. București: Editura Scriptorium, 2009.
10. CARDOȘ, Georgeta. RODEWALD, Alexander. *Genomul uman. Cercetări de paleogenetică moleculară la populațiile vechi din Epoca Bronzului și a Fierului de pe teritoriul României – evidențierea relațiilor genetice cu populația românească și alte populații europene actuale*. București: Editura Teora, 2013.
12. CORNEANU, C. Gabriel. CORNEANU, Mihaela. *Molecular biology, human development and art history – reflections about the human genome* “monograph (dr. Georgeta Cardoș and prof. dr. Alexander Rodewald) // Muzeul Olteniei Craiova. Oltenia. Studii și comunicări. Științele Naturii. Tom. 30, No. 2/2014 I.
13. CONSTANTINESCU, Nicolae A. *Noua istorie a românilor de N. Iorga*. Iași: Tipo Moldova, 2011, p. 103.
14. COSTI, Lucian G.. *Limba română. Nașterea și falsurile ei. Taina formării cuvintelor. Recuperarea originilor reale*. București: Editura Uranus, 2016.
15. COSTIN, Miron. *De neamul moldovenilor*. // Miron Costin. *Opere*. Chișinău: Editura Litera, 1998, p. 230.

16. CRISTIAN, Margareta. *Veriga care lipsea – civilizația etruscă, un mister // Origini*, nr. 8, august 2015, p. 17.
17. CIORNEI, Maria. *Etruscii – dovadă a continuității prezenței pelasgilor din Carpați, în istorie. // Dacologia*, 26 octombrie. 2007, <https://dacologica.wordpress.com/>
18. CRISTIAN, Margareta. *Veriga care lipsea – civilizația etruscă, un mister // Origini*, nr. 8, august 2015, p. 17.
19. CUEȘDEAN, Lucian I. *Limba română nu se trage de la Roma*. București: Editura Solif, 2012.
20. CUEȘDEAN, Lucian I. *Marea enigmă a românilor antici*. București: Editura Solif, 2007.
21. CUEȘDEAN, Lucian I. *România, inima vechii Europe*. București: Editura Solif, 2006.
22. CUEȘDEAN, Lucian I. *Româna, limba vechii Europe*. București: Editura Solif, 2006.
23. CUEȘDEAN, Lucian I. *Sistemul sumerian al limbii române*. București: Editura Orfeu, 2000, 2001.
24. DEAC, Augustin. *Codex Rohonczy cronică românească (1100-1200)*. // http://www.istoria.md/articol/196/Codex_Rohonczy,_cronic%C4%83_rom%C3%A2neasc%C4%83.
25. DENSUȘIANU, Nicolae. *Dacia preistorică*. București: Editura Meridiane, 1986, p. 672.
26. DOBOȘ, Alexandru. *Dacia, izvorul neamurilor*. Craiova: Editura Obieciiv, 2006;
27. Emilian. *Limba-latina-se-trage-din-cea-romana-si-nu-invers-romanii-sunt-daci-vlahi-traci-nu-romani-istoria-romaniei* // <https://ceicunoi.wordpress.com/2013/04/09/limba-latina-se-trage-din-cea-romana-si-nu-invers-romanii-sunt-daci-vlahi-traci-nu-romani-istoria-romaniei-dacia-edu33/>
28. ENĂCHIUC, Viorica. *Rohonczy Codex*. București: Editura Alcor, 2002.
29. GHEORGE, Gabriel. *Care sunt temeiurile etimologiilor din DEX*. // Costi Lucian G., *Limba română...*, p. 83-84.
30. GHEORGHE, Gabriel. *În vechime Franța a fost românofonă*. // *Getica*. Tom I., nr 1-2, București: Editura Gândirea, 1992.
31. GHEORGHE, Gabriel. *Lingvistica istorică ... defilee de erori*. // *Getica*. Tom I., nr 1-2, București: Editura Gândirea, 1992.
32. GHEORGHE, Gabriel. *O ipoteză nouă: Româna străveche=indoeuropeana comună (1)*. // *Getica*. Tom I., nr 3-4, București: Editura Gândirea, 1992.
33. GHEORGHE, Gabriel. *O ipoteză nouă: Româna străveche=indoeuropeana comună (2)*. // *Getica*. Tom I., nr 5-6, București: Editura Gândirea, 2005.
34. GHEORGHE, Gabriel. *Studii de cultură și civilizație românească*. București: Editura Fundației Gândirea, 2001.
35. GHEORGHE, Gabriel. *Studii de cultură și civilizație românească. II*. București: Editura Gândirea, 2005.
36. GHEORGHE, Gabriel. *Valah*. București: Editura Fundației Gândirea, 2012.
37. GIMBUTAS, Marija. *Civilizație și Cultură – Vestigii preistorice în sud-estul european (Civilizația Europei străvechi)*. București: Editura Meridiane, 1989.

38. GIMBUTAS, Marija. *Primary and Secondary Homeland of the Indo-Europeans: comments on Gamkrelidze-Ivanov articles.*// Journal of Indo-European Studies 13 (1&2),1985.
39. GIMBUTAS, Marija. *The Civilization of the Goddess: The World of Old Europe.* San Francisco: Harper, 1991.
40. GIUGLEA, George. *Fapte de limbă – mărturii despre trecutul românesc.* București: Editura Științifică și Enciclopedică, 1988, p.28.
41. GRAUR, Alexandru. *Fondul principal al limbii române,* București: Editura Științifică, 1957.
42. GROZA, Andrei. *Limba română – fundament al nașterii societății umane.* Chișinău: Garamont Studio, 2018.
43. GUTA, Daniel. *Ce limbă vorbeau, de fapt, dacii și de ce nu foloseau scrierea. Sute de cuvinte mai puțin știute pe care ni le-au lăsat moștenire strămoșii noștri.* // https://adevarul.ro/locale/hunedoara/ce-limba-vorbeau-fapt-dacii-nu-foloseau-scrierea-sute-cuvintele-mai-putin-stiute-ni-le-au-lasat-mostenire-stramosii-nostri-1_552410ec448e03c
44. HAARMANN, Harald. MARLER, Joan. *An introduction to the study of the Danube Script.* // Journal of Archeomythology, Vol.4, 2008;
45. HASDEU, Bogdan-Petriceicu. *Cuvente den bătrâni.* III. București: Editura Didactică și Pedagogică, 1984.
46. HASDEU, Bogdan-Petriceicu. *Etymologicum magnum Romaniae. [A-Amurțesc],* Ed. îngrijită de Grigore Brâncuș. Chișinău: Editura Știința, 2013.
47. HASDEU, Bogdan Petriceicu, *Etymologicum magnum Romaniae. [Amuși - Ânger],* Ed. îngrijită de Grigore Brâncuș, Chișinău: Editura Știința, 2013.
48. HASDEU, Bogdan Petriceicu. *Etymologicum magnum Romaniae. [B - Bîrîit],* Ed. îngrijită de Grigore Brâncuș. Chișinău: Editura Știința, 2013.
49. IONICĂ, Dumitru. *Cartea mare a limbii române.*// Lucian G. Costi. Limba română. Nașterea și falsurile ei. Taina formării cuvintelor. Recuperarea originilor reale. București: Editura Uranus, 2016, p.33.
50. IONIȚĂ, Gheorghe I. *Reconsiderarea istoriei: geto-dacii.* București: Editura Didactică și Pedagogică, 2008.
51. IORGA, Nicolae. *Noua istorie a românilor.* Văleni de Munte, 1940, p.88-90.
52. ISCRU, Gheorghe D. *Traco-geto-dacii, națiunea matcă diin spațiul carpato-danubian balcanic.* București: Casa de editură și librării Nicolae Bălcescu, 1998.
53. L'HERMITTE, René. *Marr, marrisme, marristes: Science et perversion idéologique; une page de l'histoire de la linguistique soviétique.* Paris, 1987.
54. LOVINESCU, Vasile. *Dacia Hipperboreană.* București: Editura Rosmarin, 1996.
55. LUCA, Sabin Adrian. *Tărtăria Rediviva.* Alba Iulia: Editura Muzeului Național Brukenthal, 2016.
56. Manolache Dumitru. *Tezaurul dacic de la Sinaia - legendă sau adevăr ocultat?* București: Editura Dacica, 2006.
57. MERLINI, Marco. *La scrittura è nata in Europa” (Scrisul s-a născut în Europa?)* Editura Avverbi, Roma, 2004.

58. NICOLAESCU, Eugen. *Vorbele din plumb*. București: Editura Semne, 2015.
59. PECICAN, Ovidiu. *Falsuri patriotice românești*. // *Observator cultural*, nr. 127, 30 iulie 2002.
60. PEȚAN, Aurora. *A possible Dacian royal archive on lead plates*. // *Antiquity Journal*. Vol 79. No 303. March 2005.
61. POGHIRC, Cicerone. *B.P. Hadeu. Lingvist și filolog*. București: Editura Științifică, 1968.
62. POPOVICI-URSU, Valeriu D. *Adevărata obârșie a poporului român*. Cluj-Napoca: Editura Gedo, 2012.
63. ROMALO, Dan. *Cronica apocrifă pe plăci de plumb?* București: Arvin Press, 2003.
64. ROMAN, Valentin. *Etruscii, civilizatorii romanilor, erau traci*. // <http://adevarul-despredaci.ro/>, 13 iulie 2012.
65. ROXIN, Daniel. *Enigma tăblițelor de la Sinaia. Scrieri geto-dacice care tulbură istoria*. București: Editura Burebista, 2018.
66. ROXIN, Daniel. *Spiritul dacic renaște*. București: Editura Vidia, 2012.
67. SALA, Marius. *De la latină la română*. București: Editura Pro Universitaria, 2012.
68. RUSSU, Ioan I. *Elemente autohtone în limba română*. București: Editura Academiei RSR, 1970.
69. SALA, Marius, Ionescu-Ruxandoiu Liliana. *Istoria limbii romane*, vol. I. București: Univers Enciclopedic, 2018.
70. SALA, Marius. *Vocabularul reprezentativ al limbilor romanice*. București: Editura Științifică și Enciclopedică, 1988.
71. ȘTEFANOVSKI, Branislav. DABIJA, Alexandru. *Homer. Istoria pelasgă neștiută. Surprizele lingvistice ale Iliadei*. București: Uranus, 2019.
72. UNGUREANU, Dan. *Nu trageți în ambulanță*. // *Observator cultural*, nr. 167/2003 (6-12 mai 2003).
73. URECHE, Grigore. *Letopisețul Țării Moldovei, de când s-au descălecat țara și de cursul anilor și de viața domnilor carea scrie de la Dragoș-vodă până la Aron-vodă*. // *Letopisețul Țării Moldovei*. Chișinău: Editura Hyperion, 1990, p. 25-26.
74. VARTOSU, Emil. *Paleografia româno-chirilică*. București: Editura Științifică, 1968.
75. VELCESCU, Cornelia. *Inscripții rupestre din Munții Carpați*. București: Editura Miracol, 2002.
76. VINEREANU, Mihai. *Dicționar etimologic al limbii române. Pe baza cercetărilor de indo-europenistică*. București: Alcor Edimpex, 2009.
77. VINEREANU, Mihai. *Rădăcini nostratice în limba română*. București: Editura Alcor Edimpex, 2010, p. 8.
78. VLASSA, Nicolae. *Contribuții la problema racordării neoliticului Transilvaniei*. Cluj-Napoca, 1976.
79. VLASSA, Nicolae. *Neoliticul Transilvaniei. Studii, articole, note*. Cluj-Napoca: Bibliotheca Musei Napocensis 3, 1976.

80. VLASSA, Nicolae. *Probleme ale cronologiei neoliticului Transilvaniei în lumina stratigrafiei aşezării de la Tărtăria* // *Studia historica*, 1962, fasc. 2.
81. VRACIU, Arion. *Limba daco-geţilor*. Timişoara: Editura Facla, 1980.
82. АЛПАТОВ, Михаил В. *История одного мифа: Марр и марризм*. Москва, 1991.
83. АЛПАТОВ, Михаил В. *Марксизм и марризм (заметки неисторика)* // *Восток*. 1992. № 3.
84. АЛПАТОВ, Михаил В. *Марр, марризм и сталинизм* // *Философские исследования*. 1993, nr 4.
85. МАРР, Николай Я. *Вопросы языка в освещении яфетической теории*. Москва, 1933.
86. УМНОВ-ДЕНИСОВ, Алексей. *Золотая книга Фракийцев*. Часть 1. Санкт Петербург.

CZU: 811.135.1'0

Lidia CODREANCA
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
(Chișinău)

**TENTATIVE DE CODIFICARE
A LIMBII „MOLDOVENEȘTI”
(1926-1932)**

Attempts to code the „Moldavian” language (1926-1932)

Abstract: The present article elucidates the unsuccessful efforts of the Linguistic Scientific Committee of the Moldavian Autonomous Soviet Socialist Republic (RASSM) (1926-1932). This committee was supported by the new linguistic policy of the Communist Party of USSR- the *linguistic construction*, meant to create the terminological vocabulary of the „Moldavian” language (a vocabulary which is totally different from the Romanian language) based on the spoken language and the Russian alphabet; the article reveals also the ways of forming the new terms, which were in fact artificially created through derivation, calque translation and transformations of the lexicon.

Key words: codification, linguistic construction, derivation, calque, transformation of the lexicon.

Rezumat: Articolul elucidează eforturile eșuante ale Secției Lingvistice a Comitetului Științific Moldovenesc din RASSM (1926-1932), comitet susținut de noua politică lingvistică a PC al URSS – *construcția lingvistică*, de a crea lexicul terminologic al limbii „moldovenești” (un lexic absolut diferit de cel al limbii române) pe baza graiului viu și a grafiei ruse; articolul relevă și căile de formare a noilor termeni, în esență artificiali, prin derivare, calchiere și relexicalizare.

Cuvinte-cheie: codificare, construcție lingvistică, derivare, calchiere, relexicalizare.

În pas cu noua politică lingvistică a URSS – *construcția lingvistică*, în Republica Autonomă Sovietică Socialistă Moldovenească s-a încercat asiduu a crea o nouă limbă romanică de Est, diferită de limba română, limbă cu o nouă denumire care să corespundă denumirii noii formațiuni statale. În știința despre limbă și societate (sociolingvistica) e binecunoscut faptul că, „denumirea limbilor comportă o miză care se apropie de legitimitatea socială și politică (și de dimensiunea identitară)” (Canut, 2001, p. 444), iar legitimitatea socială și politică în anii 1924-1940 în spațiul transnistrean era una tendențioasă, separaționistă.

Cu referire la separaționismul lingvistic dependent de politica lingvistică Christian Baylon observă că: „De foarte multe ori deciziile politice sunt orientate mai mult asupra valorii simbolice ca factor de unificare sau de separatism într-o comunitate, decât asupra necesităților reale ale comunicării” (1996, p. 173).

De menționat că, în anii 1926-1932 s-a încercat a **codifica** varianta vorbită a limbii române, de aceea considerăm necesar a preciza termenul evidențiat. În studiile socio-lingvistice ale autorilor consacrați (Baylon, Robillard, Baggioni, Knecht ș.a.) constelația conceptuală *standardizare, codificare și normare a limbii* are un șir imens de definiții și interpretări, fie că sunt considerate sinonime, fie că se fac niște distincții nete între aceste noțiuni. Nu vom stărui asupra lor, am preferat termenul *codificare*, deoarece: „Pentru a evita riscul confuziei, e util a considera (că normarea este una dintre tendințele spontane ale comunităților lingvistice (și, deci, a limbilor), în timp ce codificarea este un efort deliberat (n.n.-L.C.) de amenajare și sistematizare” (Robillard, p. 214), iar atunci când sunt vizați autorii implicați în procesul codificării propriu-zise: „codificarea este considerată un domeniu de activitate specific oamenilor care veghează asupra limbii, asemenea scriitorilor, gramaticilor, profesorilor ș.a.” (Baylon, 1996, p. 165).

Revenind la ideea avizată în titlu, tentative de codificare a limbii moldovenești în anii 1926-1932, vom reține că articolul de față își restrânge investigația asupra lexicului, ca fiind unul dintre cele trei mari aspecte esențiale ale limbii aflate în procesul codificării alături de grafie și gramatică, și vom ține cont de faptul că „procesul codificării acceptă în mod obiectiv care dintre formele limbii poate fi considerată normată” (Dicționari..., 2001, p. 67).

De asemenea, nu este lipsit de importanță a reține că, în RASSM „acei care vegheau” nemijlocit asupra limbii erau membrii Secției Lingvistice a Comitetul Științific Moldovenesc, format la 30 decembrie 1926, secție condusă de lingvistul Leonid Madan, printre colaboratori numărându-se I.F. Goian, A.G. Ignatovici, G.I. Buciușcanu ș.a.

Privitor la noul lexic al limbii moldovenești, creat de către Secția Lingvistică a sus-numitului Comitet Științific, am atestat o informație destul de plauzibilă într-un raport de activitate al acesteia pe anii 1927-1928: „Săcșia lingvistică amu pitreci mari lucru 'nfăptuirea termenologhiii moldovnești în breasla distâplinilor științâinicî și distâplinilor, cari sî trec în școli. Mari parti din lucru ista deamu-i muntuit, dar totuș e s'a lunji încî pi v'o doi ani” (Материали ла даря ди самы а кырмий..., 1929, p. 157-158).

Într-un alt raport din 1930, scris în rusește și prezentat la Kiev comisiei moldo-ucrainene de pe lângă Academia de Științe a Ucrainei, conducătorul secției lingvistice, L. Madan vorbește deja despre modul concret, cum erau alcătuite cuvintele noi inexistente în limba română* (Traducerea ne aparține): „Noi formăm cuvinte mai întâi de la rădăcini moldovenești. Luăm cele mai tipice sufixe pe care le folosim în limba moldovenească deosebit de limba română. Apoi luăm cuvinte rusești și ucrainești sau cuvinte care s-au stabilit la noi și pe care le folosim ca pe ale noastre. Admitem și cuvinte internaționale. Cuvintele care sunt acceptate în toate limbile noi le introducem treptat. Depinde spre cine ne orientăm” (AOSPRM, fila 5).

Dezvăluirile lui Madan sunt confirmate întru totul de către îndrumarul în patru volume „Învățălnic pi obșteștiinți, temeliiili zâdirii soțâalisti”, Tirișpolea, anu 1931: a), „Învățălnic pi obșteștiinți anu a șinșea di-nvățâmânt, slobozâșu II” (7), b), „Învățălnic pi obșteștiinți anu a șâsa partea I” (8), c), „Învățălnic pi obșteștiinți anu a șâsa partea II” (9),

d), „Învățălnic pi obșteștiinți anu a șaptea di-nvățământ slobozâșu II” (10), îndrumar tradus din ucraineană de către I. Macrinici, I. Cana, N. Marcov.

Remarcăm de asemenea că, traducătorii celor patru volume ale îndrumarului utilizează aceleași cuvinte nou-create ce țin de *sfera social-politică, tehnico-agricolă și a industriei*, ceea ce denotă că termenii respectivi le-au fost deja recomandați de către Comitetul Științific.

Considerăm ca relevantă informația despre realizările Secției Lingvistice în anii 1926-1930 privind terminologia. Dintr-un raport, scris în rusește, al Comitetului Științific Moldovenesc de la 11 mai 1930 observăm că „pentru disciplinele școlare au fost creați termenii moldovenesti în număr de 7500; în anii 1928-1929: aritmetica – 170, geometria – 553, algebra – 676, geografia – 880, științele sociale (sociologia) – 509, istoria – 810 = 4061; iar în anii 1929-1930: botanica – 477, geografia – 857, fizica – 1886, arta militară – 218 = 3438. În total: 7499” (Из справки Молдавского научного комитета..., 1975, p. 249).

Termenii utilizați în cele patru volume ale *Învățălnicului pi obșteștiinți*, care constituie sursa investigației noastre, ne divulgă niște tentative de codificare pe baza graiului viu a lexicului noii limbi, diferite de limba română, tendințe ce țin de formarea cuvintelor prin *derivare, calchiere și relexicalizare*.

I. Derivarea: a) sufixală.

Cel mai vehiculat sufix utilizat fără discernământ se dovedește a fi sufixul rusesc **-nic/niși** la plural și la D-G feminin/. Este atașat la rădăcini românești și rusești:

„forma glavnicî (7, p.3), industrialnic, gospodăriili artelniși (7, p.4), comandnicî, acuratnic (7, p.5), partinicî, comunalnicî, colectivnicî, raioani grăuntniși (7, p.7), vidernic, prilucrări colectivniși, temelii realniși, cadrili colectivniși (7, p. 8), treptili culturniși (7, p.9), produșârnîc, producțâii marfniși, așăzământurili statniși, unirili cooperativniși, culturili grăuntniși, culturili păstarniși (7, p.10), credituri produșirniși (7, p.11), sfatnic, statnic, gospodăriili sfatniși (7, p.12), glavnic (7, p.14), gospodării grăuntnicî, pâni marfnicî, producțâii marfnicî (7, p.14), problema grăuntnicî (7, p.15), lucru corectnic (7, p.18), starea materialnicî, înslujărea veterinarnicî (7, p.19), gospodăria culturnicî, planu produșârnîc (7, p.20), vajnicî, parcu tractornic (7, p.21), stântâili tractorniși (7, p.22), a industriei mari mașâniși (7, p.23), gheneneralnic, elementarnicî (7, p.24), îngrășământ iscusnic, gunoi iscusnic, individualnic, îngrășământ mineralnic, tovărășâili produșârnîși, stântâili produșârnîși (7, p.28), partea activnicî (7, p.31), dizbatirea massnicî (7, p.38), internaționalnicî (7, p.46), ivirea negativnicî (7, p.50), lucrărilor statniși (8, p.5), industriinic, agrarnic, starea materialnicî (8, p.6), aparatu produșârnîc (8, p.7), stăpânirea partinicî (8, p.12), gospodăria colectivnicî (8, p.13), glavnicî (8, p.15), cheltuirea urieșnicî, spori sârioșnic (8, p.16), lucru concretnic, mărirea colosalnicî, urieșnic pas (8, p.17), lupta activnicî, linia gheneneralnicî (8, p.18), țara agroindustrialnicî (8, p.20), minimalnic, maxâmarnic (8, p.21), vajnicî (8, p.23), producțâii marfniși, scriitorii burjuazniși (8, p.26), țarî agrarnicî, țarî industrialnicî (8, p.28), a timpurilor ghigantniși, timpuri realniși (8, p.31), rolu absolutnic, săctoru individualnic, planu nou gheneneralnic, planu nou concretnic (8, p.32), activnic îi susțân (8, p.35), colectivizarea massnicî,

gospodăria mărunți marfnici (8, p.36), primejdia glavnicî (8, p.40), sămnu haracternic, massâli milionîși (8, p.41), înapoeri culturalnicî (8, p.43), nirațonalnic (8, p.46), industrii cãrbuniși (8, p.51), fundamentalnic (8, p.55), șercãrili laboratorniși (8, p.61), lupta clasnicî, cãrna statnicî (9, p.3), rãnduiei burjuazniși (9, p.4), imperialism dupãbãtãlinic (9, p.5), muntuirea grabnicî a crizusurilor, tipari burjuaznic, celi mai vajniși mãrfi industrialniși (9, p.6), sãcrãtariu ghegeneralnic a CT, împuțãnarea progresivnicî, sãctoru soțãalistnic (9, p.7), republica sfatnicî (9, p.10), potcojirea tehnicî și organizațãinicî, însãmãnțarea sãrioznicî, scara culturnicî, sporiuri sãrioznîși (9, p.13), capitaluri distulniși (9, p.14), cãșligul maxãmalmnic, normalnic (9, p.15), cãrna exploatațãinicî (9, p.16), țãranu individualnic, colectivnic (9, p.22), pãnea marfnicî (9, p.23), ideinicî (9, p.26), organizațãili massniși (9, p.27), sãmnuri spețãalniși (9, p.29), haracteru internațonalnic, periodicnic, legãtura totdeaunicî (9, p.33), țãfrili controlniși (9, p.35), facti haracterniși (9, p.54), nãvãlirea intervențãinicî, ștaburili ghegeneralniși (9, p.58), proțãntu recordnic (10, p.3), fundamentalnic, massnic, rolu colosalnic (10, p.4), tempuri urieșniși (10, p.5), boroani tractorniși (10, p.8), apî iscusnicî, partea mașãnilor importniși, împrejiurãrili naturalniși (10, p.9), îngreșãmãntu mineralnic (10, p.10), breasla zaharnicî, consãrvnicî, conditernicî, produșirii consãrvniși, zavodurili margariniși (10, p.12), țãntri produșãrniși (10, p.15), producțãii industrialniși (10, p.20) planu finansnic, fondu rãzãrvnic (10, p.23), organizațãia luptãșnicî, parcu tramvainic (10, p.28), plata realnicî (10, p.32), ajiutori medițãinic (10, p.33), pozãtivnic (10, p.37), parc tractornic (10, p.49), hrãnirea normalnicî (10, p.54), gospodãrii laptarniși (10, p.55) lucru veterinaric (10, p.58), însãmãnãtati actualnicî, zãdãnii țãntralnicî (10, p.63), nãvãlirili avanturiaricî” (10, p.68).

b) derivarea prefixalã.

Atașarea prefixului rusesc **pri-** la rãdãcini romãnești:

„în prizãdirea gospodãrii sãtești (7, p.21), sî prizãdeascî gospodãria sãteascî (8, p.22), trebu di prizãdit gospodãria țãrãneascî (8, p.22), în ajiunul prizãdirii țãrii (8, p.28), din nou o pricãtat șinșianca (8, p.29), gospodãria norodnicî pridomnești (8, p.29), toatî grandioznișia mari a pricreșterii vinitului norodnic (8, p.30), pricreștiri a producțãii industrialniși (8, p.31), planu di șinși ani o pricãtat dobãndirea cãrbunului (8, p.50), trebu di prizãdit Donbasu (8, p.61), sã-ș prizãdeascî lucru (8, p.53), fundamentalnic or și prizãditi mai multi din zãvodurili cari amu sãnt (8, p.55), pricreștirea soțãalistî (9, p.22), pricreștirea productului norodnic (9, p.25), prihotãrãști mãrirea clasului lucrãtoresc” (9, p.32).

II. Calchieria masivã a modelelor lexicale rusești:

„țãrãnimea sãraco-nijlocași (7, p.5), trebu totmãsumnic di-ntãrit (7, p.8), întorlocãri colectivno-cooperativniși, tehnica sãteano-gospodãreascî (7, p.9), eli totmãsumnic ajiutî țãrãnimii (7, p.13), snopolegãtori (7, p.15), creștirea mașãnozãdirii sãteanogospodãrești, stãnțãili mașãno-tractorniși (7, p.16), di nicșorat sãnifãșimea, jitocrescãtori, porcocrescãtori, oecrescãtori (7, p.17), interesurili mãruntoștãpãnitãri, mãsupunirili agrotehniși (7, p.20), acțãia tractoroțãntrului, tractoro-țãntru o slobozãt acțãi, stãnțãi mașãno-tractorniși (7, p.21), gospodãrii sãraco-nijlocași (7, p.22), tractorozãdirea noastrî

(7, p.23), în șirăzâli jitocrescătorilor (7, p.25), individualnic-sărac ori nijlocaș (7, p.28), planu norodogospodăresc (7, p.30), di organizat sãmănăturontoarșirea dreaptî, pi temelia sãmănăturontoarșirii (7, p.31), hotărârea sfătuirii totsoiuzniși, fânocosători, snopolegători (7, p.32), lucru trudocâtnic (7, p.34), purtarea fărâstăruinți (7, p.35), prețuirea trudocâtnicî în trudozâli (7, p.36), înfolosârea sistemului trudocâtnic, plata trudocâtnicî (7, p.37), trudocâtnița râdicî productivitatea trudii în colectiv (7, p.38), nicșorează sânițășimea productului (7, p.39), sãmțurili măruntoștăpânitoari (7, p.40), întrodușirea trudocâtnițăi, pâniprigătirili, împotrijirea vârșovului bogato-avut (7, p.43), zâdirea națâonal-culturnicî, politica maristatnicî (7, p.44), mărirea sâniinițăativii massâlor (7, p. 46), mari capilalompuniri, capitalompuniri în gospodăriili industrialniși (7, p.47), a șovinilor maristatniși (7, p.48), sâniinițăativa locuitorimii (7, p.49), învătământu di obști di patrugrupcî, pi temelia șaptigrupșii, S`ezdu totucrainesc (7, p.50), trăe sânistatornic locuitorimea (8, p.3), pãmânto-ștăpânitori (8, p.4), crești fărâlucru, ascuțârea împotrivozâșirilor (8, p.5), productili săteano-gospodăreși, prețurili trudocâtniși (8, p.6), pãmântoînfolosârea (8, p.11), S`ezdu totsoiuznic, lichidarea fărâlucrului (8, p.17), în viața totzâlnicî (8, p.18), întrebuintarea totzâlnicî (8, p.19), fărâpãmântnișia, împotrivozâșirili di clas (8, p. 20), împotrivozâșirili dinafarniși (8, p.21), proletariatu întrinorodnic (8, p.23), încărăcăturoarșirea drumurilor di șer (8, p.27), încărăcăturoarșirea (8,p.28), starea întrinorodnicî, planu norodnicogospodăresc (8, p.30), mașânozâdirea săteano-gospodăreascî (8, p.32), în masștabu totlumesc (8, p.34), ișârili antisfatniși a bogătășâmii, împotrivounirea iasta di clas (8, p.35), elementilor măruntoburjuazniși (8, p.39), planurili industrialo-bănești (8, p.41), electrozâdirea, stântâili fabricozăvodniși (8, p.46), pãmântorânduirea (8, p.49), disfășurarea industriii chiatrocărbuniși (8, p.51), măsurpunirili practiși, lupta cu nigospodărnișia, di făcut nafductu dila Groznâi (8, p.54), industria mașânozâditoari (8, p.55), gheroii tractorozâdirii (8, p. 56), metalurgia floratî (calc semantic!) (8, p.59), douî sâstemi împotrivopusî, înrâuriri totlumești (9, p.3), împotrivozâșirili di clas, capitalizmu dupăbătâliinic, imperilizmu dupăbătâliinic (9, p.4), productili săteano-gospodărești, mărfi industrialniși săteanogospodărești, întripunirili politicești (9, p.6), fărâzultatu (9, p.7), săctoru partnicogospodăresc, săctoru măruntomarfnic (9, p.8), creștirea nișcării națâonalnico-slobozâtoari (9, p.12), clasu lui sânistăpânitori (9, p.14), împotrivozâșirili clasniși (9, p.18), păturili mărunto-burjuazniși (9, p.20), unirea lucrăturo-țărăneascî, cârma capitalistico-moșâiereascî (9, p. 21), c`ezdu totusăsc, c`ezdu totucrainesc (9, p.31), sãmnu clasnicotruditori (9, p.32), întârirea apărârovrednișiii URSS (9, p. 34), s`ezdu totmoldovnesc (9, p.36), sfatstatu, lucru sfatstaturilor, sfattârgu, lichidarea sfatsatilor, sângurâcritica (9, p.38), apărârovrednișia țării (9, p.39), țârili jiumătaticolonialniși (9, p.44), cultura șeia obșteomineascî (9, p.48), prăjirea vechi maristatnicî marirusascî (9, p.51), măsurpuniri (10, p.3), îmbunătățârea transportului nuntrizăvodnic (10, p.4), mașânozâdirea (10, p.5), paravozozâdirea, gazomotorilor și gazovăzduhosuflătorilor, produșirea betono-înmesticătorilor, chiatrofărmătorilor, zăvodurili mașânozâdirniși, industria mașânozâdirnicî (10, p.5), mașâni greli săteanogospodărești, bancobroșurili (10, p.6), fânocosâlși, snopolegători (9, p.8), mașânoîndistularea săteanogospodăreacî (10, p.9), industria

Iacoboenicî, zăvoduri oasoprilucrători (10, p. 10), pivî fărîalcoolnicî, țăsături bubmbacohârțiinicî (10, p.12), industria bumbacohârțiinicî (10, p.13), carnicombinatoriile (10, p.14), grelimintoarșirea transportului, grelimintoarșirea porturilor (10, p.16), nicșurarea sânfășimii cu 35 % (10, p.20), în chip unochipnic a produșirii industrialnișii sî numești standar (10, p.22), acțâili tractoroțântrului (10, p.24), am lichidat fărîlucru, în nădejdea sângurficurjirii puterii di lucru, politica sângurficurjirii (10, p.25), rol mari-sărioznic (10, p. 26), oamini lăngîpartiiniși (10, p.27), planu industro-bănesc (10, p.28), industria fabrico-zăvodnicî (10, p.31), fermi legumarnico-lapniși (10, p.36), pământon-distularea gospodării țărănești (10, p.37), dila trilancî la orânduiala dreaptî multolancî a sămănăturilor, rădășinoroduri (10, p.41), raionu Țântral negropământean (10, p.42), sămănăturili unosortniși (10, p.50), sâstema trudocâtnicî, când nu era trudocâtnițî, în Crâm 80 di omuzâli o trecut la trudocâtnițî și o înșeput a cheltui 40-60 di omuzâli (10, p.56), învățatura totdiobști (10, p.59), sî dizrădășinâm împotrivozâșirili întri târg și sat (10, p.60), proțășurili producătorotehnișești (10, p.63), târgu totzâlnic (10, p.66), șovinizmu maristatnic (10, p.67), frontu unic împotrivosfatnic” (10, p.70).

III. Relexicalizarea /utilizarea cuvintelor rusești:

a) prin atașarea dezinențelor cazuale românești la substantive și adjective rusești:

„zădania cilenilor (7, p.3), zapasurili disămânțî, cilenii arteruliror (7, p.4), aghitățâi contrrevoluțâonarî, poati sî pui ștraf (7, p.6), țânta și zădania lor, ghectari di pământ (7, p.12), linia partiii (7, p.14), „masotrestu”, „soiuzsaharului” (7, p.17), biurocrațâi (7, p.18), rupirea zădâniilor, stanțâili (7, p.19), țâfrili dati (7, p.21), sfatcomnoru (7, p.22), dizbatirea zădâniilor (7, p.38), fișticari școleri (8, p.3), concurențâia și crizusurili, haracter (8, p.4), în cvartalurili lucrătorești sânt pripasuri, haracterizând crizâsu, economiștilor burjuazniși, vo câtiva țâfri, nu-i poftoriri (8, p.5), a crizâsului (8, p.6), stăpânesc uciastoșili pân la on ghectar și jiumătati, multi provințâi, nălogurili, chitâeni (8, p.18), teroru, zăbăstovșili, burjuazia chitâianî, in Octiabri, șahtili (8, p.9), fărî inventari, bancurili (8, p.10), pământuri cazoniși, dizlegarea zădâniilor (8, p.11), zădania iasta (8, p.12), își puni ca zădani (8, p.13), zăvodurili ghiganti, S’ezdu VIII (8, p.16), proțântu producțâii (8, p. 20), zăconu di disfășurări, în strocu minimalnic di scurt (8, p.21), în strocu cel mai scurt, în vremea Octiabriului (8, p.23), otreadu nou, zădășili noastri (8, p.24), mărint zădâniili uiti la lozungu, scriitorii burjuazniși, biudjătu (8, p.27), stocurili însămânțati (8, p.29), zăvoduri nouî, ghiganturi (8, p.31), dobândirea nef-tii, avem șansuri, pi țâment (8, p.32), în măsștabu (8, p.34), împotriva soiuzului sfatnic, așa numiti „prom partiii” contrrevoluțâonari (8, p.35), la unii cileni a partiii (8, p.39), gheroism (8, p.42), mehanizarea, zăpasuri (8, p.44), ghidrostanțâia (8, p.47), cubometri (8, p.49), strocu di 5-7 ani (8, p.51), cocegarci (8, p.57), dobândiri mehanizati, mehanizmurili, la chemarea nefteanișilor, șahtarii (8, p.53), nafta băte ca fântalu, toati fântalurili, distilarea naftii, transportu di naftî, di făcut naftoductu (8, p.54), dobândirea naftii, industria di naftî, pintru avtomobiluri (8, p.55), țâhuriliviitoari (8, p.56), produșirea țâncului, aliuminii nu sî fășe, țânc, aliuminii (8, p.59), aliuminiu, țâncu, ghigantu, tehnologia, gorizontu” (8, p.60).

b) prin atașarea dezinențelor personale românești la verbe rusești:

„aghitează țărănimea (7, p.5), crizăsurili și poftoresc (8, p.5), grăbuesc și exloatează (8, p.7), îl străfuiesc (8, p.8), Lenin poftorești (8, p.17), și poți di grăbuit (8, p.23), haracterizând datili estea (8, p.28), cari comanduesc (9, p.29), poftoresc (9, p.51), liubesc” (9, p.62).

IV. Cuvinte cu o nouă dezinență –**ș**ia:

„mărfnișia (7, p.16), fărâpământișia (8, p.10), ca e și-și prăpădeasci niatârnișia (8, p.23), toați grandioznișia mari (8, p.30), or și lărjiti și priarmământati mai multi din zăvodorili cari amu sânt (8, p.55), sprijânindu-si pi organizățâinișia, înțălepsiunea și culturnișia lui (9, p.18), anii grei a podpolnișiii (9, p.26), întărirea apărarovednișiii SRSS (9, p.34) și întăreasci apărarovednișia țării (9, p.39), religioznișia (9, p.55), di rădicat produșirnișia trudii (10, p.19), și lichidează nigospodârnișia (10, p.27), niculturnișia (10, p.41), nimpotrivnișia economișeasci” (10, p.65).

V. Cuvinte cu sens neclar:

„garantarea *cumătatnicî* a companiiei di sămănat (7, p.43), țara cutotu era atârnatî dila străini cu *arământarea* și cruzâmea trebuinșioasă industriei (8, p.14), pi temelia *arământării* vechi (8, p.16), socoteala *arământării* vechi (8, p.17), aiasta-i *arământarea* fabricozăvodnicî (8, p.19), împotrijirili *traemântniși* a massălor truditari (9, p.10), di *arământarea* naftului (10, p.6), di îmbunătățât împrejiurării *traemântișiii* a lucrătorilor - așa-i zădania” (10, p.26).

O primă concluzie care se impune este că, materialul faptic de natură socio-lingvistică furnizat de către îndrumarul *Învățâlnic pi obșteștiinfi* este unul de excepție în istoria limbii române. Așa cum se va fi putut constata, numărul impunător de exemple atestate în cele 240 de pagini ale îndrumarului denotă efortul deliberat al Secției Lingvistice a Comitetului Științific Moldovenesc din RASSM de a introduce în uzul lingvistic termeni neologici ce țin de sfera social-politică, sfera agriculturii și a industriei creați în mod artificial, ruți de firea evolutivă a limbii, în esență – termeni falși. Or, cuvintele create artificial divulgă și o limbă artificială.

Așadar, considerăm că nu vom exagera afirmând că, în anii 1926-1932 noua politică lingvistică a URSS – *construcția lingvistică* a susținut și a promovat în RASSM o limbă artificială creată pe baza graiului viu – *limba moldovneasci*.

Referințe bibliografice:

1. Arhiva Organizațiilor Social Politice a RM, fond. 49, reg.2, dosar.42, fila 5.
2. BAYLON, Christian. *Sociolinguistique. Société, langue et discours*, deuxième édition, Nathan, 1996. ISBN 209 190048 7. 304 p.
3. CANUT, Cécile. A la frontière des langues. Figures de la démarcation. În: *Sociolinguistique du contact. Dictionnaire des termes et concepts*, sous la direction de Jacky Simonin et Sylvie Wharton, préface de Monica Heller. ENS Éditions, Lyon, 2013. ISBN 978-2-84788-369-5. 432 p.

4. *Diccionari de sociolingüística*. Francesc Ruiz i San Pascual, Rosa Sanz i Ribelles, Jordi Solé i Camardons. ENCICLOPÈDIA CATALANA, Barcelona, 2001. ISBN: 84-412-0733-X. 328 p.

5. Didier de ROBILLARD. Normalization. În: *Sociolinguistique. Les concepts de base*. Ouvrage coordonné par Marie-Louise Moreau. Imprimé en Belgique. MARDAGA, 1997. I.S.B.N. 2-87009-664-X. 312 p.

6. Из справки Молдавского научного комитета в Молдавский Обком КП (б)У о работе лингвистической секции за 1926-1930 гг. În: *Сборник документов. Культура Молдавии за годы советской власти*, том.1, часть 2 Кишинев, 1975.

6. *Материали ла даря ди самы а кырмий ни аний 1927 шы 1928 с'ездулуй а IV-леа а Сфатурилор*, Едиция КЫЦ-улуй шы СКН РАССМ, ану 1929.

Surse:

7. *Ынвэцэлник ни обитештиинцы темелили зыдирий соцыалисти* ану а шиншы ди-нвэцэмынт, слобозышу II. Едитура Статники а Молдовий, Тиришполя 1931 (51 p.)

8. *Ынвэцэлник ни обитештиинцы темелили зыдирий соцыалисти* ану а шэса партя I. Едитура Статники а Молдовий, Тиришполя 1931 (61 p.)

9. *Ынвэцэлник ни обитештиинцы темелили зыдирий соцыалисти* ану а шэса партя II. Едитура Статники а Молдовий, Тиришполя 1932 (72 p.)

10. *Ынвэцэлник ни обитештиинцы темелили зыдирий соцыалисти* ану а шэптя ди-нвэцэмынт, слобозышу II. Едитура Статники а Молдовий, Тиришполя 1931 (70 p.)

CZU: 398.51(=135.1)
821.135.1.09"15"

Galaction VEREBCEANU
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
(Chişinău)

O PRIMĂ EDIȚIE
A *ALEXANDRIEI* LUI NĂSTASE NEGRULE

The first edition of *Alexandria* by Năstase Negrule

Abstract: The subject of the following notes is the recent study about the popular novel „*Alexandria*”. This edition, brought out by a group of experts from the Romanian Academy Library, consists of facsimiled reproduction of a Romanian copy under the quota 869, kept at the Bucharest Library and also of an interpretative transcription of the manuscript. The importance of the published text is emphasized due to both its linguistic form and the valuable images made with great mastery by the copyist from Iasi.

Key-words: copy, copyist, edition, facsimile, page, image, manuscript, text.

Rezumat: Subiectul însemnărilor de mai jos constituie noua lucrare despre romanul popular *Alexandria*. Ediția, realizată de un grup de specialiste de la Biblioteca Academiei Române, este alcătuită din redarea facsimilată a copiei românești sub cota 869, păstrată la biblioteca bucureșteană, și transcrierea interpretativă a manuscrisului. Este subliniată importanța textului editat atât pentru forma sa lingvistică, cât și pentru valoarea desenelor lucrate cu multă măiestrie de copistul ieșean.

Cuvinte-cheie: copie, copist, ediție, facsimil, filă, ilustrație, manuscris, text.

Printre cărțile populare românești un loc aparte îl ocupă romanul despre Alexandru Macedon, scriere pătrunsă în literatura noastră sub numele prescurtat de *Alexandria*. În centrul romanului se află scurta viață a lui Alexandru, care, la vârsta de numai 20 de ani, preia de la tatăl său, Filip, conducerea armatei și întreprinde numeroase campanii militare, cucerind imperii după imperii și astfel propagând în lumea întreagă avântul economic, politic și cultural al Greciei Antice.

Având la bază un subiect atât de incitant, în care realul și fantasticul se împletesc măiestrit făcând lectura interesantă și captivantă, *Alexandria* a fost savurată, câteva secole la rând, de masele largi, constituind una din puținele delectări sufletești la acea vreme. Tocmai grație acestui fapt, *Alexandria* – capul de listă al cărților populare – a avut, în literatura română, cea mai intensă difuzare atât prin manuscrise, cât și prin ediții. Larga popularitate a *Alexandriei* a condiționat într-un fel preocuparea deosebită a specialiștilor pentru această scriere populară (vezi bibliografia bogată în Moraru,

Velculescu 1976: 27–54, 104–115), romanul bucurându-se și astăzi de un interes special din partea cercetărilor (vezi, de exemplu, Mihail 2006: 157–176; Velculescu, Zgraon 1989-1990: 315–330; *Ibidem* 1991: 307–322; Verebceanu 2016; Zgraon 2000: 507–518; *Ibidem* 2001: 137–144; *Ibidem* 2006a; *Ibidem* 2006b: 207–224).

De curând, o nouă versiune a romanului popular *Alexandria* a fost valorificată. De data aceasta atenția specialiștilor s-a îndreptat asupra unui manuscris ieșean de la 1790. E vorba de volumul intitulat *Istoria lui Alexandru cel Mare: Alexandria ilustrată de Năstase Negrule*; coordonator: Gabriela Dumitrescu; prefață: prof. Gheorghe Chivu; postfață: Gabriela Dumitrescu, București: Sapienția Principium Cognitio, 2015, 240 p. Ediția a apărut în cadrul Departamentului de Manuscrise și Carte Rară al Bibliotecii Academiei Române și este alcătuit, în principiu, din redarea facsimilată a manuscrisului și transcrierea interpretativă a textului. Iată cum se prezintă structura cărții.

În prefața ediției (p. 6–9), semnată de cunoscutul filolog Gh. Chivu, apreciat specialist în domeniul editării și comentării științifice a textelor de limbă veche românească, se face referire la istoricul pătrunderii în literatura noastră a romanului, subliniindu-se importanța textului editat atât pentru forma sa lingvistică, cât și pentru valoarea desenelor lucrate cu multă măiestrie de copistul Năstase Negrule.

Din *Notă asupra ediției* (p. 234–237) aflăm că manuscrisul, cu format mare (*in-folio*, 350 x 230 mm), conține 80 de file (numerotate de mașină), că lucrarea reproduce integral textul manuscrisului românesc sub cota 869, păstrat la Biblioteca Academiei Române, că scrierea, făcută pe hârtie cu cerneală neagră, vizibil decolorată, este cursivă, de o singură mână, iar textul propriu-zis, dispus în rânduri – al căror număr variază, de regulă, între 35 și 36 – este însoțit de ilustrații foarte bogate. În continuare sunt menționate însemnările referitoare la circulația manuscrisului, cele care consemnează numele persoanelor prin mâinile cărora a trecut manuscrisul. Se precizează, de asemenea, echivalentele românești ale unor slove care ridică probleme în procesul de transliterare, modalitățile de redare a suprascrierilor și alte aspecte ce țin de editarea critică a textelor cu grafie chirilică.

Partea principală a ediției și cea care suscită interes din partea specialiștilor din domeniu este reproducerea integrală în facsimil a textului¹. O descriere sumară a manuscrisului propunem în cele ce urmează.

Fila de început a copiei (1^v), precedată de una albă, înfățișează, într-un chenar floral frumos lucrat, un scurt text elogios, destinat împărătesei Ecaterina și suitei acesteia. Textul, scris în chinovar, este despărțit, în partea de sus a filei, de stema Rusiei, iar în josul filei, de blazonul Moldovei reprezentând un cap de bour încoronat. Ceea ce imprimă fragmentului importanță deosebită este faptul că cititorul se poate edifica asupra titlului, datei, locului și autorului acestei copii moldovenești, așa cum reiese din însemnarea „Cu mila lui Dumnezeu am scris această carte *Alexândrie* <...> și s-au scris de mine, păcătosul Năstase Negrule, aice în Iași, la veleat 1790, april 1”.

¹ Unele miniaturi ale manuscrisului datorat lui Negrule au văzut lumina tiparului. Vezi, în acest sens, Duțu 1984.

Textul propriu-zis al cărții populare este anunțat prin capitolele intitulate *Pentru născutul calului lui Alexandru* (2^r–2^v) și *Pentru ispitire ș<i> vetejie ș<i> norocul lui Alexandru* (2^v), o cu totul altă succesiune narativă a debutului de roman în raport cu celelalte copii manuscrise ale *Alexandriei* (cf. începutul de roman al manuscriselor descrise în Moraru, Velculescu 1978: 55 și urm.). Titlurile celorlalte capitole, scrise, de regulă, cu majuscule frumos ornamentate și diferențiate, ca întindere de text, se prezintă astfel: *Pentru purcesul lui Darii-Împărat cu craii cu oștile asupra lui Nehtinav-Împărat* (3^v–4^r), *Început pentru naștere lui Alexandru-Împărat* (4^r–4^v, 6^r–7^r, 9^r–9^v, 11^r), *Început pentru Darii-Împărat* (13^v–14^r, 16^v–17^r, 19^r–20^v, 24^r–25^r, 27^v–28^v), *Războiul lui Alexandru-Împărat al doile cu Dari<e>-Împărat* (28^v–30^r, 31^r–32^r), *Darie scrisă carti la marile Por-Împărat, că era puternic mare și ave 33 de limbi supt mâna lui* (37^r–38^r), *Când au trimes Alexandu-Împărat carti la maică-sa, Olimbiada, și la dascalul lui, Aristotel* (38^r–38^v), *Început pentru țările cele pustii* (40^r–40^v, 45^v–46^r, 48^r, 50^r–51^r), *Cându au purces Alexandru-Împărat de la raiu spre lume* (55^r–56^r), *Când au început Alexandru bătălie cu Poriu-Împărat* (58^r–59^v), *Războiul lui Alexandru-Împărat ce au făcut cu Poriu-Împărat întâie dată* (58^v–59^r), *Războiul al doile a lui Alexandru cu Por* (59^r), *A trie războiu ce au făcut Alexandru cu Poriu* (59^r–60^v, 63^v–64^r), *Săvârșănie împărățâii muierilor* (64^r), *Când au purces Alexandru asupra limbilor celor păgâni* (64^v–65^r, 66^v, 70^v, 71^v–74^r), *Pentru moart<ea> lui Alexandru-Împărat Machidon* (75^v–77^r).

Textul romanului este însoțit de 40 de ilustrații realizate în diverse culori și cu multă măiestrie de Năstase Negrule. Acestea reprezintă secvențe din campania militară a lui Alexandru, portretele lui și ale împăraților cu care a purtat războaie, imagini ale cetăților cucerite, locuri legendare și chipuri ale popoarelor păgâne. Intercalarea desenelor în corpul manuscrisului a făcut ca textul scrierii să aibă lungime intermitentă, copistul lăsând file albe după miniaturi.

Nelipsite de importanță sunt notele explicative ale lui Negrule scrise pe filele cu desene. Acestea oferă date prețioase atât pentru descrierea manuscrisului, cât și, îndeosebi, pentru surprinderea limbii copistului, neconstrâns de calapodul prototipului pe care îl avea în față. Rămase în afara atenției editoarelor, prezentăm, selectiv, câteva exemple: *Filip-Crai, tatul lui Alexandru* (5^v). *Alexandru și Potolomei când i-au pus să să bată amândoi și Filip șide și prive din cerdacu* (6^v). *Alexandru-Împărat când au luoa Solonul făr' di bătălii* (15^v). *Voinicii cari au ieșit întâi din cetate din Râm și s-au închinat lui Alexandru* (20^r). *Fetile cari au ieșit din Râm și s-au închinat lui Alexandru-Împărat* (21^r). *Arhiereii cari au ieșit înainte lui Alexandru-Împărat din Râm și s-au închinat* (22^r). *Alexandru când au trecut cu oștile pi lângă un munti și s-au slobozât acești pasări și luoa omul di pi cal și-l băga în munti și-l mânca* (23^v). *Alexandru-Împărat când s-au dus sânгур la Darii-Împărat la Persâda* (30^v). *Alexandru-Împărat când au mers sânгур sol la Darii-Împărat și au șăzut la masă cu Darii-Împărat și l-au cunoscut un boier a lui, anume Candarcus* (32^v–33^r). *Candarcus, sluga lui Darii-Împărat, când au gonit pre Alexandru-Împărat până în malul apii Sănariului cu 200 de voinici* (33^v).

Darii-Împărat când s-au rănit la oaste și l-au pus Alexandru-Împărat în carăta de aur și l-au dus la Persâda, cetate lui, bolnav (35^r). Alexandru-Împărat cându s-au bătut cu oamenii cei sălbaitici cei cu șasă mâni și cu șasă picioari (47^r), Oamini câti cu un picior și câti cu o mână și cu un ochiu (56^v).

Imaginii fotografiate a manuscrisului îi urmează transpunerea interpretativă în română a textului chirilic (p. 174–225), cu indicarea, pe câmpul paginii, a filei manuscrisului

Volumul mai conține două liste cronologice ale lui Filip al II-lea al Macedoniei (p. 226–227) și ale lui Alexandru cel Mare (p. 228–229), precum și un *Glosar* (p. 230–233), cuprinzând, în mare parte, date despre antroponimele și toponimele textului, rediate în manuscris, de cele mai multe ori, deformat.

Revenind la textul romanului popular, precizăm că ediția prezentată aici depășește simpla transliterare a manuscrisului, constituind o reală operă pentru istoria artei. Referindu-se la valoarea estetică a miniaturilor realizate de copistul ieșean, Alexandru Duțu menționa: „Negrule „a văzut” mai clar ca alții locurile străbătute de ilustrul cuceritor și ființele cu care s-a întâlnit. Nu copia lui este de excepție cu neglijențe surprinse de primii cititori, ci imaginile izvorâte din text. Pornind de la un prototip care începea cu nașterea lui Ducipal și de-abia apoi ajungea la nașterea lui Alexandru, un text cu variații față de cel tipărit în 1794, Negrule face o copie care este un pretext pentru miniaturile realizate. Mai mult, miniaturile par să se despartă de șirurile de cuvinte înșirate ca mărgelile, pentru a se desfășura pe câte două pagini in-folio; pe spate, pentru a menaja miniatura, copistul nu transcrie text. Avem, astfel, în față scene splendid colorate, cu un desen sigur pe sine și delicat, întreaga compoziție vădind un rafinament artistic incontestabil”. (Duțu 1984, p. 14). În încheiere, reputatul istoric afirmă: „multă vreme miniatura a fost considerată o artă minoră; ilustrațiile lui Negrule contribuie la înlăturarea acestei prejudecăți, arătându-ne cum acestea pot „să rîdă” într-o carte cu atât de largă difuzare, încât ne poate reda aspirația spre frumusețe a unor oameni și a unei culturi” (*Ibidem*: 33).

De o reală importanță pentru studiul istoriei limbii române pe un text de la sfârșitul secolului al XVIII-lea are limba manuscrisului. Întrucât studiul lingvistic al copiilor realizate de Negrule nu s-a numărat printre obiectivele autoarelor, prezentăm în continuare cele mai relevante trăsături lingvistice, fiind, de regulă, și cele mai numeroase și apărând, uneori, în formă alternantă.

Fonetisme: *cadelniță* (19^r/24), *dascalul* (2^v/28), *măcar* (68^r/25); *împlatoșa* (60^r/3), *înauntru* (16^v/25), *sarafimii* (71^v/12); *prăve* (60^r/18) – *prive* (2^v/24), *nedejde* (28^v/22); *rădică* (20^r/15), *răsăpești* (3^v/1); *zăbăvi* (4^r/8) – *zăbovim* (59^r/25), numai *folos* (75^v/8); *alțile* (50^r/13) – *altele* (50^r/13); *oasti* (3^v/2) – *oaste* (3^v/23); *întră* (7^r/15); *umblemul* (4^v/36) – *îmblare* (6^r/22); *curând* (29^r/31) – *curund* (28^r/30); *câne* (19^v/13) – *cânilor* (76^v/9); *cucon* (2^r/17); *poronci* (2^r/26); *ave* (37^r/2); *ie* (vb. 31^v/6), *tăie* (37^r/7); *piperial* (13^v/30) – *chiperial* (28^r/11), *her* (2^r/8), *huiet* (28^v/24); *lovască* (29^v/19); *sângur* (27^v/36), *munț* (64^v/3), *zî* (73^r/20) – *zioa* (71^v/26), *Dumnezeu* (2^r/13); *căzu* (4^v/18) – *cădzură* (19^v/23); *tulbura* (75^v/25); *ișă* (vb. 46^r/19) – *moșie* (7^r/14); *vetejâi* (2^r/30) – *grijești* (13^v/25); *greșală* (37^r/10); *gios* (37^v/6) – *jos* (58^r/20); *feliurile* (16^v/2); *pohți* (14^r/10), *prah* (16^v/26) – *pravul* (37^r/2); *dohtor* (3^v/33).

Forme: *tătâne-său* (11^v/1); *peștere* (sg. 68^v/16); *obrază* (45^v/3); *copaciul* (29^v/2); *mânule* (19^v/16); *pasării* (50^v/12), *sabii* (29^v/17); *arce* (55^v/34); *hotarăle* (58^v/1), *pahară* (73^v/28); *ficior al* (6^v/30), *cetate a* (24^v/28), *popi ai* (19^v/24), *slugi ale* (51^v/10) – *iamurluc a* (19^v/34), *cai a* (29^v/12); *goli* (adj. 45^v/20); *care* (19^v/36) – *carele* (13^v/29); *fieșticarele* (70^v/4), *ciniși* „fiecăre” (19^v/20); *nimi* (2^v/10), *nimică* (2^v/14); *al doile* (4^v/27); *să auză* (31^v/11), *crez* (3^v/17) – *cred* (6^v/30), *poci* (4^v/4) – *pot* (3^v/27); *acole* (19^v/9), *atocma* „asemănător cu” (37^v/4), *au* „oare” (27^v/24), *încai* „măcar” (64^v/2), *îndestul* „destul” (64^v/21), *orcându* „de fiecăre dată când” (67^v/14) *niciodinioară* „niciodată” (67^v/30); *între* „în fața” (31^v/14), *pin* „prin” (31^v/21), *pre* (28^v/20) – *pe* (2^v/12) – *pi* (25^v/21); *au* „sau” (19^v/6) – *sau* (72^v/8), *căci* „de ce?” (30^v/33).

Cuvinte: *crunt* „însângerat” (40^v/28), *culă* „ladă cu bani” (38^v/1), *curund* „repede” (28^v/30), *fariș* „cal frumos de rasă” (19^v/37), *gârbi* „a năvăli prin surprindere” (55^v/22), *ghiurghiuliu* „roșu-deschis” (51^v/25), *goală* (despre sabie) „scoasă din teacă” (68^v/24), *gomot* „ceartă” (67^v/26), expr. *a fi harnic să...* „a fi în stare să...” (68^v/10), *izvoară* „torent, șuvoi” (76^v/4), *întuneric* „număr foarte mare” (72^v/1), *învălițoari* „broboadă” (31^v/22), *jăcui* „a jefui” (28^v/14), *jicniță* „grânar, hambar” (76^v/18), *lebovnic* „iubit” (31^v/31), *mâna* „a trimite” (32^v/4), *plodi* (*a se* ~) „a se naște” *prileji* (*a se* ~) „a se nimeri” (75^v/30), *pripune* „a presupune” (31^v/15), *războli* „a se îmbolnăvi” (24^v/25), *saz* „instrument muzical oriental” (73^v/12), *sămălui* (*a se* ~) „a se asemana” (31^v/15), *sălă* „armată” (37^v/7), *sfârșanie* „sfârșit” (51^v/23), *sminti* „a tulbura” (68^v/13), *soară* „soră” (19^v/26), *somă* „sumă” (27^v/12), *tâmpina* (*a se* ~) „a se întâlni” (73^v/5), *tiriatic* „antidot pentru otravă” (75^v/34), *volnic* „liber” (31^v/32).

O ultimă remarcă vizează felul în care scribul a transcris textul. Din neatenție, textul manuscrisului apare, într-un caz, discontinuu. Fragmentul *Iar lui Filip îi păru bine de dânsul* (2^v/35) este reluat abia peste câteva file: *și-l chemă la masă și-l pusă lângă dânsul* (7^v/1). De asemenea, formele corupte, cum ar fi, de exemplu, *Hindie* pentru *Indie* (3^v/2); cf. însă, o dată, *Indiii* (56^v/3), *hindienii* pentru *indieni* (59^v/23), *iorgan* pentru *organ* (73^v/13), *levant* pentru *elefant* (59^v/4) și nu puținele greșeli de copiere, scăpări de litere sau repetări de cuvinte ca, de pildă: *cne* pentru *cine* (48^v/13), *a întră* pentru *a intra* (4^v/26), *ma* pentru *mana* (3^v/6), *războale* pentru *războaiele* (29^v/4), *sornici* pentru *ceasornici* (60^v/1), *pr* pentru *pre* (4^v/12), *de galbeni de galbeni* pentru *de galbeni* (24^v/18), *iarăși iarăși* pentru *iarăși* (20^v/1) etc. (vezi și exemplele consemnate în textul transcris al ediției) probează faptul că iscusința deosebită a lui Năstase Negrule ca miniaturist depășește oarecum calitatea sa de copist.

Ediția merită neîndoios toată atenția cercetătorilor pentru unele prelucrări ale copistului față de manuscrisele și edițiile anterioare, în special față de ediția sibiană. Așa cum am arătat mai sus, și aspectul lingvistic poate să constituie obiectul unei cercetări minuțioase, în vederea surprinderii atât a stării limbii române literare aflată la confluența dintre forma sa veche și cea modernă, cât și, mai ales, a variantei moldovenești de la sfârșitul secolului al XVIII-lea.

În încheiere, amintim că a muncit la elaborarea acestei ediții un crup de specialiste de la Biblioteca Academiei Române, format din Gabriela Dumitrescu (coordonatoare), Carmen Albu și Claudia Nichita, care merită toată aprecierea pentru valorificarea moștenirii manuscrise românești, punând astfel în circuitul științific copia realizată, la 1790, de ieșeanul Năstase Negrule.

Referințe bibliografice:

1. DUȚU, Alexandru. Introducere la *Alexandria ilustrată de Năstase Negrule*. București: Editura Meridiane, 1984.
2. MIHAIL, Zamfira, *Alexandria copiată în Basarabia în prima jumătate a secolului al XIX-lea*. În: *Floarea darurilor*. In memoriam Ion Gheție. Volum îngrijit de Violeta Barbu și Alexandru Mareș. București: Fundația Națională pentru Știință și Artă, 2006, p. 157–176.
3. MORARU, Mihai, VELCULESCU, Cătălina. *Bibliografia analitică a cărților populare laice*, partea I, sub îngrijirea științifică a lui I. C. Chițimia. București: Editura Academiei Republicii Socialiste România, 1976.
4. VELCULESCU, Cătălina, ZGRAON, Florentina. *Alexandria în manuscrise inedite*. În: „Revista de istorie și teorie literară”, XXXVII, nr. 3–4, XXXVIII, nr. 1–3, 1989–1990, p. 315–330 (partea I).
5. VELCULESCU, Cătălina, ZGRAON, Florentina, *Alexandria în manuscrise românești inedite*. În: „Revista de istorie și teorie literară”, XXXIX, 1991, nr. 3–4, p. 307–322 (partea a II-a).
6. VEREBCEANU, Galaction. *Alexandria chișinăuiană de la 1790: un vechi manuscris românesc*. Studiu lingvistic, facsimile și ediție de text de ~. Chișinău, 2016.
7. ZGRAON, Florentina. *Un manuscris pierdut și regăsit al Alexandriei*. În: „Studii și cercetări lingvistice”, LI, 2000, nr. 2, p. 507–518.
8. ZGRAON, Florentina. *Un manuscris „călător” al Alexandriei*. În: „Limba română”, L, 2001, nr. 1–2, p. 137–144.
9. ZGRAON, Florentina. *Cele mai vechi cărți populare în literatura română. Coordonator, Alexandru Mareș. [Vol.] XI. Alexandria. Cea mai veche versiune păstrată*. Studiu introductiv, ediție și glosar de ~. București: Fundația Națională pentru Știință și Artă, 2006.
10. ZGRAON, Florentina. *Tradiția manuscrisă a Alexandriei. O redacție prescurtată sau mai multe?* În: *Floarea darurilor*. In memoriam Ion Gheție. Volum îngrijit de Violeta Barbu și Alexandru Mareș. București: Fundația Națională pentru Știință și Artă, p. 207–224.

Constantin IVANOV
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
(Chişinău)

CONSIDERAȚII ASUPRA CONCEPTULUI DE „ARHETIP”

The concept of `archetype`

Abstract: In this article, we aim to outline some definitions of the concept of **archetype**. We should emphasize, however, that the mythological and philosophical charge, obliges us to be circumspect in formulating a definite statement, thus avoiding the risk of limiting it to certain particularities that will favour only a certain domain of knowledge. For this purpose, we will search the first contexts that include the term of archetype, but in order to exclude some semantic ambiguities, we will resort to the elucidation of the etymon from which the word was formed and on which the concept was founded. Our effort does not aim at exhaustive understanding of the concept as such or its theoretical implications, but only the understanding of certain semantic characteristics that determined its choice.

Keywords: archetype, concept, notion, semantic features, signifier, signified.

Rezumat: În articolul de față ne propunem să ne oprim și să comentăm unele definiții, dintre cele mai cunoscute, ale conceptului de **arhetip**. Ținem să subliniem însă că tocmai încărcătura mitologico-filosofică, pe care o are acest concept ne obligă să fim circumspecți în formularea unor judecăți categorice, evitând astfel riscul să-l limităm la unele particularități ce vor favoriza doar un anumit domeniu de cunoaștere. Pentru aceasta, vom urmări primele contexte ale apariției noțiunii de arhetip, dar, pentru a înlătura unele ambiguități semantice, vom recurge și la deslușirea etimonului de la care s-a format cuvântul și pe care s-a fondat conceptul respectiv. Efortul nostru nu vizează înțelegerea exhaustivă a conceptului ca atare sau a implicațiilor sale teoretice, ci doar înțelegerea anumitor caracteristici semantice ce-au determinat alegerea lui.

Cuvinte-cheie: arhetip, concept, noțiune, particularități semantice, semnificant, semnificat

Mai întâi de toate, înțelegerea conceptului de arhetip necesită o deslușire a constantelor lingvistice și semantice care îl consacră ca pe un concept, dar și ca pe un procedeu cognitiv cu o profundă capacitate de abstractizare a unor adevăruri universale sau imagini primordiale. La mijloc este vorba de o percepere mult mai complexă a ceea ce presupune de fapt conceptul de arhetip. Pe parcursul secolelor acest concept a dobândit o mulțime de conotații, căpătate/atribuite în diferite contexte culturale și istorice.

Sunt sensuri și semnificații care se deschid din interpretarea acestor contexte, dar și din viziunea hermeneutică adoptată pentru lecturarea acestui ansamblu de semnificații/conotații. Din considerentele date vom insista asupra unei deslușiri de bază a modului în care arhetipul a devenit o categorie de referință în sistemul uman de cunoaștere, lucru care ne va permite în continuare să evităm limitarea doar la o singură, reductivă definiție generală. Orice limitare, în acest sens, ar însemna o știrbire a profunzimilor lui și o îngustare a orizonturilor hermeneutice oferite, lipsindu-ne de siguranța unui suport terminologic valid și eficient.

Vorbim despre un concept ale cărui accepțiuni se întind pe o scară temporală milenară, având în spate diverse și nuanțate căutări ale cunoașterii umane. E un fapt ce ne întărește convingerea că el nu poate fi restrâns doar la un sens oarecare ori, după cum afirmă Corin Braga, „conceptul (de arhetip) este cu mult mai amplu și nu se identifică accepțiunii pe care i-au dat-o Jung, Eliade, Durand sau oricare alt gânditor și filosof actual. Este adevărat, tocmai longevitatea lui l-a supus unui proces de amplificare și inflație, care a dus la erodarea unor contururi și profiluri bine tăiate și la încărcarea lui cu cele mai felurite conținuturi și înțelesuri” (2006, p. 274-275). Textul de față comportă mai degrabă un caracter de informare, fără pretenția unei definiții conceptuale exhaustive proprii, oprindu-ne doar la delimitările interpretative multiple oferite de diversele domenii ale culturii, filozofiei, teologiei etc.

Acestea fiind spuse, să urmărim acum încărcăturile ideatice și semnificațiile simbolice ale ceea ce numim „arhetip”, încercând să-i identificăm conținutul conceptual până ca acesta să fi fost exprimat printr-un semnificant. În sensul său implicit, conceptul de arhetip, nu și termenul denumit, apare în interpretările celebrului exeget Philo Judaeus din Alexandria asupra primelor pasaje din cartea *Geneza* și expuse pe larg în „De opificio mundi”. Acesta identifică sursa unei imagini prime de la care toate au luat ființă. Astfel, pasajul din *Geneza* 1:26, „Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră...”, pentru Philo din Alexandria servește drept o bună premisă de formulare a tezei sale prin care toate cele create poartă în sine imaginea lui Dumnezeu, *imago Dei* (Image of God) (1981, p. 21). Potrivit acestei interpretări, tot ce nu exista până la actul Genezei ca ființă umană avea deja „înscrișul” („chipul și asemănarea”) în tipologiile deja existente ale lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, la început a fost „Începutul”, tiparul-prim de la care au pornit toate. Chiar dacă în subtextul acestei logici putem întrevedea unele caracteristici pe care le-ar exprima conceptul de arhetip, nu putem vorbi încă de semnificatul termenului propriu-zis, ci doar de un semnificant în care se conțin *in nuce* tipare pre- și supra- existente. Or, în această suprapunere de semnificații și interpretări a faptului că omul, dar și Creația în totalitatea ei, a luat ființă după modelul divin-prim, ne duce la ideea că această *protoformă* ar trebui identificată tot în urma unor observații interpretative, și de ce nu, în urma unei „gândiri hermeneutice”, precum o numește, bunăoară, Luigi Pareyson.

Nu vom insista pe o abordare mai largă a conceptului, care, desigur, îl putem identifica și la Platon, Aristotel, Sfinții Părinți ș.a. Subliniem doar că abia la începutul secolului al XVII-lea nevoia tiparelor prime de a ieși din aria virtualităților lor

nenumite se concretizează într-un concept noțional concret. Nu putem exclude însă nici faptul că ar mai fi putut exista și alți termeni care să desemneze procesele prime sau tiparele originare de la care universul ar fi putut să ia ființă. La mijloc e același sens al căutării și identificării în Dumnezeu a primelor tipare cosmogonice, numite prin cuvântul *arhetip* de filosoful Francis Bacon. În „The two books of the proficience and advancement of learning, divine and human”, la 1605, acest mare gânditor scria următoarele:

*„First therefore, let us seek the dignity of knowledge in the **archetype** or first platform, which is in the attributes and acts of God, as far as they are revealed to man, and feisty be observed with sobriety; wherein we may not seek it by the name of learning; for all learning is knowledge acquired, and all knowledge in God is original: and therefore we must look for it by another name, that of wisdom or sapience, as the Scriptures call it.”* (1808, p. 73)

Or, cel mai interesant lucru e că termenul „arhetip” propus de Bacon apare în contextul unde însuși termenul nou propus ar cere o precizare semantică care să i se asocieze fie în logica expunerii, fie în subînțelesul conceptului ca atare. Așa că termenul „arhetip” din textul original are cel puțin o echivalare semantică pe care autorul o propune prin sintagma „or first platform”. Spre bucuria noastră, avem tradusă această lucrare a lui Bacon și în limba română, însă echivalarea semantică a termenului „arhetip” consemnată de autor nu e atât de pronunțată în traducerea românească precum este în varianta din engleză. În varianta românească, apărută la editura Humanitas (2012), pasajul la care facem referire este tradus în felul următor:

*„Să căutăm înainte de toate demnitatea cunoașterii în **arhetipul** primului ei model: în atributele și faptele lui Dumnezeu, în măsura în care acestea sunt revelate omului și pot fi observate cu sobrietate, doar că nu trebuie căutate sub numele de învățătură. Orice învățătura este o cunoaștere dobândită; însă orice cunoaștere a lui Dumnezeu este originară, de aceea trebuie să căutăm pentru ea un alt nume, cel de sapiență sau de înțelepciune, după cum o numesc scripturile.”* (Bacon, p. 127-128)

Chiar dacă în traducerea românească avem o sintagmă construită după un model cu accente tautologice de sens, destul de bine răspândit în expunerile din limba română, și anume „arhetipul primului ei model”, avem totuși întărit înțelesul primar pe care conceptul de „arhetip” l-ar presupune și ar putea desigur să se impună ca un termen ce-ar desemna o succesiune de însușiri și accepții atributive. Dar un termen, precum este cel de „arhetip”, poate exprima toată profunzimea conceptuală și gama semantică a unei expresii atât de incomprehensibile pe care marii gânditori au conceput-o sub diferite forme, exprimând însă aceeași matrice ontologică?

Ei bine, termenul-concept propus de Bacon pentru a exprima sau chiar a defini tiparul prim al divinului și al umanului nu s-a impus decât doar într-un context destul de nefavorabil pentru el, precum este bunăoară pomenit la Sir Thomas Browne, în 1658,

atunci când explică semnificația, dar și importanța schimbării numelui lui Avram în Avraam și a soției sale Sarai în Sara, bazându-se pe deducții lingvistice cu semnificații numerologice. Atragem atenția doar la fraza în al cărui context apare cuvântul „arhetip”:

„So that being sterill before, he recived the power of generation from that measure and mansion in the **Archetype**; and was made conformable unto Binah.” (1927, p. 192)

Marca semantică ce o presupune termenul „arhetip” se înscrie în cazul de față, și anume în contextul în care apare citatul nostru din Sir Thomas Browne, într-o formulă mai puțin conceptuală, cât mai degrabă stereotipică. Pentru că aici termenul „arhetip” este întrebuițat pentru a defini un caracter tipic, nu unul substanțial sau ontologic. Din aceste considerente tindem să credem că C. G. Jung a fost motivat să preia acest termen-concept, dar și specificațiile ce îl desemnează anume în contextul citatului ce apare la Browne, și nu altul, peste care și-a construit atât de bine demersurile sale analitice despre formele tipice, care apar în inconștientul colectiv, abordat însă dintr-o perspectivă mitico-filosofică. Abordarea care l-a și consacrat ca atare și care a devenit un concept-cheie în studiile psihanalitice. Astfel, că datorită lui C. G. Jung, termenul „arhetip” a devenit foarte popular.

Este evident că Jung nu doar a consacrat acest termen, dar a și îndrăznit să transfere încărcătura semantică a ceea ce nu putea fi numit nici de Platon, Aristotel, Sf. Augustin, filosofii neoplatonici și, desigur, scrierile lui Dionisie Areopagitul, asupra unui unic concept-noțiune. Cel din urmă, Dionisie Areopagitul, a presupus doar, în „Despre numele divine”, un model de ființare primordială, însă acest model nu a fost denumit nici chiar prin asociațiile semantice ale noțiunii de „fire” cu cea a plăsmuirii prototipice în tiparele căreia autorul încadrează „binele” (1996, 150-157). Or, tocmai C. G. Jung este cel care insistă, nu doar să numească ceea ce încă nu era numit printr-un termen consacrat sau să exprime ceea ce nu era/nu putea fi exprimat, ci și să facă această latură, a identificării elementelor prime, să devină un model de analiză a unor dimensiuni psihice ale individului și ale colectivităților umane, inspirat, desigur, din acele *ideae principales* ale Sf. Augustin, dar și de „Urbilder” (urtumliches Bild) „imaginile primordiale” pe care le-a identificat Jacob Burckhardt în celebra lucrare a lui Goethe *Faust* (Shamdasani, 2005, 298). Cu toate acestea, C. G. Jung, nu este cel ce a propus acest termen de „arhetip”, el doar este cel care a identificat complexul sonor (semnificantul) care a constituit suportul asupra căruia a fost transferată încărcătura semantică a ceea ce presupunea a fi „arhetipul” (semnificantul). Cuvântul „arhetip” era deja indexat în dicționarele limbii engleze. Mai mult chiar, apare și într-un dicționar etimologic, ceea ce ne face să presupunem că el era încetățenit deja în vocabular cu mult înaintea elaborării teoriei lui C. G. Jung despre arhetip și inconștientul colectiv. În „An etymological dictionary of the english language” editat în 1882 de către Walter W. Skeat cuvântul „arhetip”, respectiv în engleză „archetype”, apare cu asocierea expresă a semnificației redată prin sintagma „the original type” (1882, p. 32).

Dar nici până acum nu putem fi siguri de faptul cum a pătruns cuvântul „arhetip” în limba română. Desigur, nu ne referim aici prin ce filieră lingvistică, deși se știe foarte bine că el a fost preluat prin filieră franceză (archétype). Cel mai interesant este că acest fapt s-a produs fie prin sfera terminologică, precum e cea psihanalitică, fie prin limbajul comun

împrumutat sub auspiciu neologic, exprimând noțiuni specializate, precum se întâmplă din adesea, nevoia de conceptualizare și problematizare filosofică. Cert însă e faptul că prima datare lexicografică în limba română a cuvântului „arhetip” o găsim în „Dicționarul limbii românești” din 1939 al lui August Scriban, cărui doar i se încearcă o tălmăcire după principiul perifrizei, unde unui cuvânt i se oferă din lexicul comun alte cuvinte ce-l pot substitui ca alternativă lingvistică, nu și ca substitut al sensului sau al semnificației. Cuvintele pe care le propune A. Scriban drept alternativă de înlocuire a cuvântului arhetip sunt: „model”, „original” și „prototip” (1939, p. 120). Pentru o înțelegere primară, s-ar putea accepta în mod convențional transferul încărcăturii semantice a cuvântului arhetip pe cele trei cuvinte propuse de A. Scriban, „model”, „original” și „prototip” după principiul sinonimiei parțiale, dacă nu chiar contextuale. Însă în acest caz vom putea vorbi doar de un clișeu lingvistic, nu și de latura sa conceptuală sau de potențialul său ideatic. Cu toate acestea nu putem trasa niște linii directe care să indice cu certitudine semnificantul unui concept care nu are încă un termen consacrat într-un domeniu sau altul de cercetare.

Or, tocmai încărcătura mitologico-filosofică pe care am identificat-o și care presupunem că ar avea-o arhetipu în ansamblul său, adică al semnificantului și al semnificatului, ne determină să nu ne avântăm atât de repede în a-i formula o definiție. Cu aceasta vom risca să-i subtitrăm doar unele specificații ce vor favoriza un anumit domeniu de cunoaștere și vom pune într-un con de umbră, cum s-ar exprima bunăoară Blaga, celelalte domenii de cunoaștere, care desigur pot contribui la plenitudinea corelată a înlăturării tuturor ambiguităților semantice ce pot apărea. Ca o bună metodă de interpretare a semnificației, putem recurge și la deslușirea etimonului însuși de la care s-a format noțiunea/cuvântul „arhetip”, asta doar pentru a înțelege anumite particularități semantice ce-au determinat alegerea lui, nu și înțelegerea exhaustivă a conceptului ca atare.

Așadar, cuvântul „arhetip” a fost constituit având drept procedeu de formare terminologică construcția tematică din rădăcinile savante greco-latine. Chiar dacă nu putem exclude faptul că semnul lexical „arhetip” ar fi putut deriva din substantivul latin *archetypum*, totuși cert este că la baza etimonului latinesc sunt două elemente lexicale preluate din limba greacă clasică: ἀρχή (arché) și τύπος (týpos). Prin urmare, avem fie substantivul grecesc ἀρχέτυπος (archétypos), ceea ce înseamnă, potrivit „An etymological dictionary of the english language”, „stamped as a model”(model/tip inițial) (1882, p. 32), fie avem adjectivul ἀρχέτυπος, ο, ον (archétypos, o, on), ceea ce ar însemna „primul modelat”, „primul plămădit”, „primul făcut” sau, cu alte cuvinte, „cel dintâi/întâiul”.

Pentru a observa și alte particularități etimologice ale termenului latin *archetypum*, cu echivalent de referință al cuvântului grecesc ἀρχέτυπος (archétypos), îi putem analiza fiecare element în parte. Însă cel mai potrivit lucru ar fi să deslușim mai întâi cel de-al doilea element al termenului – τύπος (týpos). În greaca clasică, prin substantivul ὁ τύπος (ho týpos) se înțelegea înfățișarea exterioară a cuiva (chipul) sau a unor lucruri, cu alte cuvinte se înțelegea reprezentarea materială sau materia propriu-zisă (corpul) ce definește un ansamblu de trăsături fizice ale unor lucruri, precum ar fi: chip, figură, imagine, formă, tipar ș.a.

Cu sensul figurat substantivul ὁ τύπος (ho týpos) poate defini o virtute sau un exemplu/pildă demn(ă) de-a fi urmat(ă) sau mostră ce întrunește aproape toate caracteristicile unui ansamblu specific de situații spre a putea fi ilustrate, precum ar fi: model, exemplu, pildă, paradigmă, ilustrație ș.a. Un alt înțeles al substantivului ὁ τύπος (ho týpos) reprezintă în sine un ansamblu de indicii ale unor fapte, acțiuni și lucruri ce nu mai sunt de față sau nu se mai produc la momentul dat, ci doar elementele probatorii ale faptului că au fost aici sau că s-au produs, precum ar fi: semn, urmă, amprentă, pecete, cicatrice, dâră ș.a. Or, acest triplu aspect semantic a lui ὁ τύπος (ho týpos) pe care l-am deslușit, ne oferă deja mai multe instrumente conceptuale ce ne vor ajuta pe viitor nu să definim arhetipul, ci să-i identificăm cât mai multe particularități specifice, datorită cărora conceptul dat a devenit operațional într-un domeniu sau altul de cercetare. Prin urmare, pentru o accepție operațională vom presupune în mod convențional că prin cuvântul ὁ τύπος (ho týpos) putem defini totalitatea de indicii factologice ce ne permite să afirmăm că un anume „ceva” sau „cineva” a luat ființă (adică este deja/este creat), și totodată e forma materială ce ne demonstrează că invizibilul și poate inexprimabilul a căpătat o figură sau o formă specifică. Totuși, până la urmă e un chip prin care se poate afirma existența a ceea ce însuși chipul definește ca atare sau ceea ce vădește însuși conturul.

Alteceva este cu primul element ce formează etimonul latinesc *archetypum*. Acesta este de fapt și cuvântul ce-l putem identifica în celebra sintagmă din debutul Evangheliei după Ioan, „Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος” (En **archē** ēn ho logos) – „La **început** era Cuvântul” (trad. D. Cornelescu din Evanghelia după Ioan 1:1) și care a devenit un concept de referință în exprimarea teologică a unor dogme religioase tocmai prin încărcătura semantică ce-a căpătat-o de-a lungul timpului, datorită tradiției exegetice a textului evanghelic. Astfel, forma în dativ, respectiv singular, a substantivului feminin grecesc ἀρχή, -ῆς, ἡ (arkhē, -ēs, he) de la Evanghelia după Ioan 1:1, nu indică începutul unui fapt anume, ci elementul prim care accentuează preeminența asupra celorlalte elemente ce-au luat ființă ulterior, respectiv subînțelege superioritate asupra creației ca natură ontologică (adică cauză), nu ca un element creat înaintea celorlalte.

După cum am observat, substantivul ἀρχή, -ῆς, ἡ (arkhē, -ēs, he) din debutul Evangheliei după Ioan înseamnă „început”, iar în contextul dat ar mai putea însemna „cauză” sau „principiu”. Pe când adjectivul format de la aceeași rădăcină ἀρχαῖος, α, ov (archaios, a, on) înseamnă „vechi”, „străvechi”, „de demult” sau echivalentul etimologic în limba română, preluat prin filieră franceză, „arhaic”. Iar cu referire la elemente, evenimente și personaje emblematice, cuvântul grecesc ἀρχαῖος, α, ov (archaios, a, on) figurează mai degrabă cu sensul de „primordial”, aproape sinonim cu „antic”, preluat de la fr. „antique”, respectiv din lat. „antiquus” (DELR).

Într-o altă ordine de idei, aceeași rădăcină de la care avem substantivul grecesc ἀρχή, -ῆς, ἡ (arkhē, -ēs, he) formează verbul grecesc ἄρχω (árkhō) „a merge în frunte, a comanda” (DELR), întâlnit în unele pasaje biblice cu sensul de „a cârmui”, „a domni” precum în Evanghelia după Marcu 10:42 și Romani 15:12 (Carrez, 1999, p. 49).

Or, tocmai de la acest sens al verbului ἄρχω (árkhō) am căpătat prefixul ce formează cuvintele *arhiepiscop*, *arhimandrit*, *arhiereu* etc., ceea ce prin definiție „exprimă ideea de superlativ sau de preeminență” (DELR). Astfel, prefixul ἄρχ- (árkh-) a ajuns să exprime, în genere, cel mai înalt grad al clerului, adică arată superioritatea din punctul de vedere al importanței, arătând, prin urmare, faptul că se află înaintea celorlalți, adică „sus pusă”, deasupra tuturor cu scopul de a cârmui, dar și de a indica modelul la care se poate raporta o anumită comunitate din punctul de vedere al reprezentării și nu neapărat al subordonării. După aceeași construcție lingvistică avem substantivul Arhanghel format de la etimonul grecesc ἀρχάγγελος, ου, ό (arkhángelos, ou, ho), adică „căpetenia îngerilor”, format, după cum ne dăm bine seama, de la gr. ἄγγελος ου, ό (ággelos, ou, ho), iar pentru a arăta superioritatea asupra celorlalți îngeri a luat prefixul ἄρχ- (árkh-). Astfel, adunând aceste particularități semantice sugerate de deslușirile etimologice pe care le-am expus, observăm că primul element ce formează etimonul conceptului de „arhetip” nu doar arată întâietatea, ci și superioritatea asupra a celui de-al doilea element ce formează etimonul latin *archetypum*, adică ό τύπος (ho týpos).

Din cele spuse până acum, am identificat unele particularități conceptuale a ceea ce numim a fi ca atare „arhetip”, analizând unele contexte în care se putea vorbi despre ceea ce-l reprezintă tocmai înaintea faptului de-a fi reprezentat printr-o noțiune specifică. Până și istoricul acestui termen este după modelul semnificantului său, adică dacă vorbim de termenul „arhetip” ca formă de reprezentare și de însușire a unui semnificat, atunci acesta apare mult mai târziu, iar înaintea sa au fost ideile ce prefigurau doar niște semnificații. Or, după cum am observat, însuși termenul de „arhetip” presupune ideea preexistentă care încă nu are un corespondent material, este încă necreată, adică încă nu a luat ființă, pentru că ideea este singurul element ideal care se ridică deasupra tuturor, este forma ideală și poate rămânea ideală atâta timp cât încă nu a luat o formă materială. De aceea înțelegem mai degrabă prin conceptul de „arhetip” elementul premergător tuturor formelor, modelelor, tiparelor – niște constante ideatice superioare acestora. Prin urmare, înțelegând „arhetipul” anume în asemenea tipare conceptuale putem observa unele corespondențe între teoria lui C. G. Jung despre arhetipuri și cea a teoriei formelor a lui Platon. Astfel, dacă teoria jungiană despre imaginile tipice preexistente ce formează inconștientul colectiv și, respectiv, se răsfrânge în inconștientul individual, vine parcă să deslușească viziunile lui Platon despre *eidos*-ul (εἶδος) transcendental.

Și tocmai acest fapt ne demonstrează că pentru deslușirea tuturor accepțiilor și chiar a profunzimilor conceptuale ale noțiunii/termenului de „arhetip”, trebuie cercetat până la și după Jung, nu doar de la Jung încoace, adică în limitele teoriei jungiene a arhetipurilor, pentru că în așa mod, după cum ar spune Corin Braga, vom „arunca la canal, odată cu apa din copaie, și copilul terminologic, cel de *arhetip*” (2006, p. 274). De altfel, Ioan Petru Culianu a delimitat trei sensuri ale termenului de arhetip (cităm prin apud din lucrarea „Mitul Cosmogonic...” de Lucia Afloroaiei): „(1) arhetipul ca *prototip*, un sens morfologic obținut prin descrierea unor fapte religioase; (2) arhetipul ca *nucleu preformativ* sau ca model ontologic, asemeni ideilor lui Platon (acest sens ar avea o valoare ontologică și religioasă); (3) arhetipul ca o *categorie preformativă* ce ține de

inconștientul colectiv și totodată de conștiință (acest sens al termenului ar fi de inspirație jungiană)” (2009, p. 95). Așa că sensul care s-a desprins din analiza etimologică a termenului ca atare îl regăsim și în delimitările pe care le face Culiianu, mai cu seamă cu sensul de *nucleu preformativ* sau ca model ontologic, care se aseamănă cu cel al ideilor lui Platon. De fapt, Eliade era adeptul acestui sens al termenului de „arhetip”. El mărturisește în „Încercarea labirintului” următoarele: „Am greșit dând cărții mele *Le Mythe de l’Eternal Retour* subtitlul «Arhetipuri și repetare». Riscam să creez confuzie cu terminologia lui Jung. Pentru el, arhetipurile sunt structuri ale inconștientului colectiv. Iar eu foloseam acest cuvânt referindu-mă la Platon și la sfântul Augustin: îi dădeam sensul de «model exemplar» - dezvăluit prin mit și reactualizat prin rit” (1990, p. 140).

Prin această inferență am încercat să evidențiem unele aspecte conceptuale a ceea ce numim și poate fi numit, adică subînțeleș, de fapt prin „arhetip”, dar și de a putea extinde aria de investigare a termenului ca atare și, respectiv, implementarea unui model de analiză după simbioza conceptuală de referent ce poate să exprime toată profunzimea ideatică, dar și semantică, a unei expresii atât de incompreensibile pe care fiecă domeniu de cunoaștere l-a putut concepe sub diferite forme, dar care să exprime în fond aceleași matrice ontologice greu de cuprins. O astfel de abordare a „arhetipurilor” ca niște constante ideatice superioare oricăror forme sau tipare, adică modele superioare formelor sau sunt anterioare oricăror forme – forme/modele ideale sau perfecte, ar justifica o cercetare în domeniul literar artistic. Pentru că putem vorbi despre un produs literar ca a fi o operă de artă doar dacă imaginile regăsite în acel univers imaginar sunt cât mai aproape de aceste „constante ideatice”, în așa mod în care aceste imagini literare devin o presupusă „formă” a ceea ce este mai presus de formă, adică ARHETIPUL. Prin definiție, o operă de artă presupune un grad înalt de originalitate, iar dacă aceasta se apropie de acel original tipar (tipar/model de origine, de originare), produsul imaginației (opera literară) este numit pe bună seamă „operă de artă”/formă ideală, deschisă de cele mai multe ori diferitor/tuturor modele(lor) de interpretare. Evident că nu am avut pretenția că ne aprofundăm în infinita varietate a nuanțelor teoretice ale noțiunii de „arhetip”. Nu am urmărit aceasta. Mai degrabă am efectuat un exercițiu de verificare a unor aspecte ce pot avea prin determinările semantice o posibilă aplicabilitate în cercetarea literar-artistică, fără a i se putea imputa nimic atât termenului ca atare, cât și metodei pe care acesta o presupune – metoda de analiză arhetipală, cunoscută și ca mitocritica (cu unele distincții).

Referințe bibliografice:

1. AFLOROAIEI, Lucia. *Mitul Cosmogonic. Variante românești și interpretări actuale*. Iași: Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, 2009, 314 p.
2. *An etymological dictionary of the english language*. Edytor by Walter W. Skeat. Oxford: At the Clarendon Press, 1882, 799 p.
3. BACON, Francis. *Cele două cărți despre excelența și progresul cunoașterii divine și umane*. Traducere din engleză și comentarii de Dana Jalobeanu și Grigore Vida, studiu introductiv de Dana Jalobeanu. București: Editura Humanitas, 2012, 502p.

4. BACON, Francis. *The two books of the proficience and advancement of learning, divine and human*. London: Printed by J. M'Creery, for T. Payne, Pall Mall, 1808, 443 p.
5. BRAGA, Corin. *De la arhetip la anarhetip*. Iași: Editura Polirom, 2006, 287 p.
6. BROWNE, Sir Thomas. *Hydriotaphia 1658*. New York: Payson & Clarke Ltd, 1927, 202 p.
7. *Dicționar grec-român al Noului Testament*. Maurice Carrez și Francois Morel. Traducere de Gheorghe Badea. București: Editura Societatea Biblică interconfesională din România, 1999, 323 p.
8. DIONISIE AREOPAGITUL, Sfântul. *Opere complete*. București: Editura Paideia, 1996, 287 p.
9. ELIADE, Mircea. *Încercarea labirintului*. Traducere și note de Doina Cornea. Cluj-Napoca: Editura Dacia, 1990, 163 p.
10. PHILO. *Volume I*. Translated by F. H. Colson and G. H. Whitacher, edited by G. P. Goold, ph.d. London: Harvard University Press, 1981, 484 p.
11. SCRIBAN, August. *Dicționarul limbii românești (etimologii, înțelesuri, exemple, citațiuni, arhaisme, neologisme, provincialisme)*. Iași: Institutul de arte plastice „Presa Bună”, 1939, 1448 p.
12. SHAMDASANI, Sonu. *Jung and the Making of Modern Psychology: The Dream of a Science*. Cambridge: University Press, 2005, 405 p.

Eugenia MINCU
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
(Chișinău)

FENOMENE SEMANTICE
ÎN TERMINOLOGIA MEDICALĂ:
PARONIMIA

Semantic phenomena in medical terminology: paronymy

Abstract: The semantic phenomena such as synonymy, homonymy and paronymy are considered as "pathological states" of the medical terminology because they are confusing; therefore, medical terminology is required to be as accurate and unambiguous as possible. In the present paper, we identify the paronymic relationships that exist in the language of medicine and classify them. The Greek-Latin doublets favour the establishment of semantic relations of paronymy at the level of terminological elements, which form the medical term.

Keywords: semantic phenomena, variability, paronymy

Rezumat: Fenomenele semantice ca sinonimia, omonimia, paronimia sunt considerate „stări patologice” ale terminologiei medicale, deoarece sunt generatoare de confuzii; or, terminologia medicală se cere a fi cât mai exactă, univocă. În prezenta lucrare, s-au identificat relațiile de paronimie existente în terminologia medicală și se propune o clasificare a acestora. Dubletele greco-latine favorizează stabilirea unor relații semantice de paronimie la nivel de elemente terminologice care, prin conjuncție, formează termenul medical.

Cuvinte-cheie: fenomene semantice, variabilitate, paronimie.

Paronimele sunt cuvinte care se scriu ori se pronunță asemănător, din care motiv sensurile acestora pot fi confundate.

Propunem delimitarea paronimelor utilizate în terminologia medicală în funcție de următoarele criterii:

1. Criteriul etimologic

a) origine comună: *prognostic/ pronostic; pigmentare/ pigmențație* etc.

Ferdinand de Saussure afirma: „Când în limbă se produce un eveniment, evident e că starea termenilor unul în raport cu altul nu mai este aceeași ca înainte” (Saussure, p. 222). Termenii *prognostic*, *pronostic* și *prognoză* au origine comună. Dimitrie Cantemir oferă următoarea explicație: „prognostic (el.) – cunoștință înainte”.

Albert Dauzat indică faptul că termenul *pronostic* este pus în uz începând cu secolul al XIII-lea, fiind o adaptare în baza latinescului *prognosticum* (*prognosticus* cf. gr. *prognostikon*, *prognostikos*). Lexicograful (Dauzat, p. 592) atestă și variantele *pronostique* (1530); *prognose* (1860) cf. gr. *prognosis* „previziune, prognostic medical (1835), derivate din grecescul *prognostikos*.

Preluat din limba greacă, substantivul *prognostikon* (și adjectivul *prognostikos*) este latinizat, variantele *prognosticum/ prognosticus*. În limba română, sunt prezente ambele variante: *pronostic* și *prognostic*. Dicționarele oferă următoarele explicații: *prognostic s.n. v. pronostic* – DEX; în altele (DOOM 2005, *Dicționarul enciclopedic*) se face o diferențiere. *Dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic* indică următoarele: „*prognostic* – prognoză medicală”; iar „*pronostic* – previziune”.

În *Dicționarul enciclopedic* (volumul V, 2004), sensul principal al lui *prognostic* este de „previziune a evoluției unei boli ...”, iar prin extensiune, al doilea sens este acela de „previziune a evoluției unui fapt sau a unui fenomen [...]”; iar *pronostic* este „ipoteza privitoare la desfășurarea și la sfârșitul unor evenimente, al unor acțiuni, competiții viitoare”. *Prognosta* poate fi definită ca termen medical – „predicție a cursului probabil de evoluție a afecțiunii” [3]. Pe de altă parte, majoritatea dicționarelor (DEX, DEXI, dicționare de neologisme) acceptă ambele forme, indiferent de context.

b) origine diferită:

- *Lacună* „spațiu gol în interiorul amigdalelor” (< lat. *lacuna*).
- *Laguna* „întindere de apă marină, separată de rest printr-o fâșie de pământ” (< it. *laguna*).
- *Acme* „punct culminant al unui eveniment, al unei stări morbide (< gr. *akme* „vârf”).
- *Acnee* „boală de piele caracterizată prin apariția unor coșuri, puncte negre etc., care adesea supurează” (< fr. *acné*).

Fenomenul etimologiei populare, rezultat de erorile de interpretare a originii unui cuvânt, este omniprezent. Astfel, latinescul *sanatoria* a generat denumirea de plantă *sunătoare* (după *sunător*) „plantă medicinală cu florile în formă de clopoțel”, atestată în dicționare. Cuvântul *lăcrămație* substituie uneori lexemul *reclamație* „plângere” etc.

În literatura de specialitate, sunt prezente și alte criterii de clasificare (ex., criteriul morfologic, după numărul de foneme prin care diferă paronimele etc.) și este explicat fenomenul de *paronomazie* „figură de stil constând în asocierea de paronime”.

2. Criteriul semantic

Nicolae Felecan se referă la paronime lexicale și afixale (Felecan, p. 107).

a) paronime lexicale: *atlas* – anatomie „prima vertebră cervicală, care se articulează cu occipitalul și cu axisul”/ *atlaz* – „șesătură cu o față lucioasă, folosită la căptușirea hainelor groase”; *alienat* „(persoană) care suferă de o boală mintală”/ *alinat* „rând retras într-un text pentru a marca schimbarea ideii; fragment de text care începe cu un asemenea rând”.

b) paronime afixale: *temporal* – „os pereche așezat de o parte și de alta a cufetei craniene, în regiunea tâmplilor, fiind cuprins între occipital, parietal și sfenoid, de forma unei scoici rotunjite, cu trei prelungiri pe care sunt inserați mușchii gâtului”/ *temporar* – „care durează puțin; cu un termen de existență limitat; de scurtă durată”; *a prescrie* – „a recomanda medicamentele sau tratamentul de care are nevoie un bolnav”/ *a proscribe* – „a interzice, a opri, a exila” etc.

În terminologia biomedicală, sunt atestate și următoarele situații de paronimie: în denumirile de săruri, sufixul *-at* indică grad major de oxidare a anionului – *sulfat de natriu*; *nitrat de kaliu* etc.; sufixul *-it* indică grad redus de oxidare – *sulfid de natriu*; *nitrit de natriu* etc.

3. Criteriul funcțional

În funcție de criteriul funcțional, deosebim:

a) Paronime cu o utilizare interdisciplinară:

- *Lacrimal* (anatomie) „care se referă la lacrimi; glandă lacrimală; canal lacrimal”.
- *Lăcrimar* (construcție) „profil arhitectural de dimensiuni, amplasat la cornișa unui acoperiș pentru a împiedica prelingerea apei pe zidul construcției”.
- *Digestie* (clinică) „proces fiziologic complex prin care alimentele introduse în organism sunt transformate treptat în substanțe asimilabile”.
- *Digeste* (jurisprudență) „culegere metodică a hotărârilor celor mai celebri jurisconșulți romani”.

b) Paronime cu o utilizare intradisciplinară:

- *Globular* „care aparține globulelor sângelui, referitor la globulele sângelui”.
- *Globulos* „care are formă de globule, compus din globule”.
- *Vaccin* „preparat din microbi sau toxine atenuate, care este inoculat în organism în scopul obținerii imunității”.
- *Vaccină* „boală infecțioasă virotică a bovinelor, caracterizată prin prezența unor pustule a căror serozitate se inoculează la om, pentru a-i crea imunitate față de variolă”.

Relații de paronimie la nivel de elemente terminologice

În aria termenului format prin conjuncția elementelor terminologice, se atestă o paronimie specială:

a) paronimie pentru elementul prim al cuvântului:

- *nevrotomie* „secționare chirurgicală a unui nerv”;
- *nefrotomie* „deschidere chirurgicală a rinichiului pentru îndepărtarea calculului”;

b) paronimie pentru elementul secund al cuvântului:

- *vasotomie* „secționare chirurgicală a vaselor deferente (< lat. *vas* „canal” + < gr. *tome* „tăiere”);
- *vasectomie* „rezeecție a canalelor deferente” (< lat. *vas* „canal” + < gr. *ektome* „excizie”);

c) paronimie dictată de interfixe:

barometru „instrument pentru măsurarea presiunii atmosferice”;

barimetru „instrument pentru determinarea intensității zgomotului”;

d) paronimie împrumutată (generată de paronimia cuvintelor în limba de origine): < gr. *glossa* = < gr. *glotta* → *glosalgie* = *glotalgie*;

e) paronimie formată în structura internă a unui cuvânt (etimologii contradictorii): *pneumon* versus *pleumon*. Cuvântul *pneumon* sau *pleumon* („plămân”) provine de la verbul grecesc *pneo*, care semnifică „a sufla” sau „a respira”. Acest verb își are originea în rădăcina indo-europeană *pleumon* („pulmon”), *pleu* semnifică „a înota”; *pleumon* sau *pneumon* sunt cuvinte care fac aluzie la ceva „care plutește pe apă, pe un lichid”.

Termenul *pleumon* se întâlnește în scrierile lui Homer (Homer, rapsodul V, versul 486) și se aseamănă cu latinescul *pulmo*. H. Liddell și R. Scott [6] menționează că forma originală a acestui termen este *pleumon* de la rădăcina *pleg* „a naviga, a pluti”; mai târziu, s-a introdus termenul *pneumon* din cauza etimologiei ipotetice a rădăcinii *pnv* „a sufla”. Aristotel prezintă, în lucrarea sa *Peri anapnoe's* (*Despre respirație*) (Ross, secțiunea 6), o nouă ipoteză în privința etimologiei acestui cuvânt, afirmând că „se pare că numele *pneumon* se datorează formelor și rolului de a recepționa *hypodohi pneumata* „suflarea”; în timp ce Plato afirmă faptul că *pneumon* este *casier pneumata* („al suflărilor”) în organismul uman [8]. Euripides (versul 277) insistă asupra faptului că *pneuma* sau *pnoe* provin de la *pneumones* („plămâni”). Sophocles (versul 778) estimează că *pneumones* este „cea mai vieaie parte a organismului” (apud Raumotsaki, p. 1385-1387).

În textele grecești antice, deseori sunt atestate cuvintele *pneumon* sau *pleumon*, *pneumonis* sau *pleumonitis*, sau *pneumonica* cu sens de „inflamație a plămânilor”.

Concluzii: Relațiile de sinonimie, antonimie, omonimie, paronimie, hipo-/hiperonimie prezente în terminologia medicală sunt considerate tare, deoarece reduc din precizia și univocitatea termenilor medicali. Totuși variabilitățile inter- și intra-disciplinare generează cameleonismul semantic al unităților terminologice și permit stabilirea fenomenelor semantice. În prezenta lucrare, s-au identificat situații de paronimie atestate în terminologia medicală și s-au delimitat câteva criterii de clasificare a acestora.

Referințe bibliografice:

1. SAUSSURE, Ferdinand. *Scrieri de lingvistică generală*. Iași: Editura Polirom, 2004.
2. DAUZAT, Albert. *Dictionnaire étymologique de la langue française*. Paris: Librairie Larousse, 1938.
3. Prognoza și principalele afecțiuni. blogatu.eu/prognoza-vs-diagnoza (vizitat 26.01.2019)
4. FELECAN, Nicolae. *Paronimia în limba română*. Baia Mare: Editura Gutinul, 1993.
5. HOMER. *The iliad*. Murray AT, trans. Cambridge, MA: Harward University Press, 1976-1978.
6. LIDDELL, Henri; Scott Robert. *Greek-Englch lexicon* 9 the ed.: Clarendon Press (London, UK), 1996.
7. ROSS, William David. *Aristotel* (traducere din engleză). București: Humanitas. 1998. <https://ru.scribd.com/document/129334851/David-Ross-Aristotel-Humanitas-1998> (vizitat 14.01.2019).
8. PLATO. *Timeos*. Bury RG, trans. Plato's works (vol.). Cambridge, MA: Harward Univarsity Press, 1975.
9. RAUMOTSAKI, I. et al. Pneumonology or Pneumology? În: *American Journal of Roentgenology*, 2002.

CZU: 811.135.1'374
821.135.1.09

Liliana BOTNARU
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
(Chișinău)

VARIETATEA LEXICALĂ ÎN OPERA LUI ION CREANGĂ

Lexical variety in the literary work of Ion Creangă

Abstract: the popular and „wise” writing style of Ion Creangă is well-defined through the lexicon: synonymous, assonance and alliterations, banal comparisons, expressions and popular, archaic or regional elements, intonation and gesture, animated rhythm of action revealed through the characters’ language, phraseological expressions, proverbs which create the panoply of the comic, various diminutive or augmentative forms of the words.

Keywords: lexical variation, orality, popular register, stylistic marks.

Rezumat: Caracterul popular și „sfătos” al stilului crengian este bine conturat prin intermediul lexicului, prin nuanțarea sinonimică, asonanțe și aliterații, comparații banale, expresii și elemente de factură populară, arhaică sau regională, prin intonație și gestică, ritm viu al acțiunii, care parcă s-ar întrezări printre replicile personajelor antrenate în acțiune, prin expresiile frazeologice, proverbele, zicalele care completează panoplia comicului, prin diverse forme diminutive sau augmentative ale cuvintelor.

Cuvinte-cheie: variație lexicală, oralitate, registru popular, mărci stilistice.

„Limba lui Creangă este sufletul povestitorului, în măsura în care și acesta se așază ca vorbitor în mijlocul ascultătorilor, și totodată sufletul eroilor săi” (Călinescu, p. 234).

Într-adevăr, opera crengiană este deschisă multiplelor interpretări, fiind mereu interesantă atât pentru cei mici, cei care „se salută” cu sfătosul din Humulești încă de la grădiniță, apoi îl cunosc mai bine din manualele școlare, din poveștile atât de bine cunoscute: „Capra cu trei iezi”, „Soacra cu trei nurori”, „Punguța cu doi bani”, „Fata babei și fata moșneagului”, „Ursul păcălit de vulpe” etc., iar, mai târziu, din nuvelele și „Amintirile” sale iscusit narate, cât și pentru tot aceștia, când cresc și îl descoperă pe Creangă mai altfel decât până atunci.

Ion Creangă scrie în varianta limbii vorbite, apelând la registrul popular; diferențele de ordin fonetic sau semantic, caracteristice zonei dialectale din care își trage obârșiile, se transpun cu fidelitate și măiestrie pe hârtie, redând „atmosfera” locală printr-o multitudinea de variante lexicale, de locuțiuni și expresii populare, care abundă în coloraturi stilistice. Naratorul crengian, care în „Amintiri din copilărie” devine unul autodiegetic, utilizează un limbaj bine șlefuit, printr-o selecție a cuvintelor și a realităților mediului rustic din care vin eroii săi, prin oralitatea și afectivitatea de care dau dovadă aceștia.

Este un artizan al limbajului, care a apelat la diverse strategii de realizare a comicului în text, însă neîmpingându-l până la bufonerie, ambiguitatea, calamburul, aluzia sau echi-vocul fiind o parte dintre mărcile stilistice care i-au influențat „felul de a scrie”, într-o intenție vădit artistică. Poveștile sale, atât de bine meșteșugite, sunt polarizate în jurul temelor precum: lupta dintre bine și rău, contradicțiile dintre generații, diferențele de statut social, tipicitatea morală a două lumi sau pur și simplu activitățile țărănești, rutina zilnică, căci „Creangă a însușit arta narațiunii artistice de la povestitorul popular pe care l-a ascultat nopți întregi în vremea copilăriei și adolescenței și a reprodus procedeele generale ale limbii vorbite, ceea ce dă un pronunțat caracter de oralitate povestirii sale” (Bahнару, p. 10). În aceeași ordine de idei, Iulian Costache (Costache, p. 15) menționează: „Ceea ce îl singularizează este stilul individual și o viziune specifică, ce nu este străină de o vocație satirică. Oralitatea stilului și umorul hâtru dau culoarea specifică a unui stil în care ambianța însăși asumă un rol consistent în contextualizare. (...) Creangă exprimă, așadar, miracolul geniului popular, izvorât din vechile mituri și simboluri, ce irigă un patrimoniu identitar românesc.” De fapt, Iulian Costache identifică în stilul de a scrie crengian o dublă interpretare: „recursul la un limbaj popular, cu ingrediente de oralitate și specificitate locală moldovenească”, adică o abatere voită de la norma literară, și recursul la vocabularul pasiv al limbii, care a fost dat uitării, care „a pierdut” unele semnificații primare, ieșind din uzul comunității lingvistice. Mai mult decât atât, Creangă reinventează acele semnificații, atribuind cuvintelor sensuri noi și modelând forma vocabulelor, „îmbrăcând” semnificații acestora în hainele pronunției, ale rostirii, de exemplu „nemernica drumeată”, în *Povestea porcului*. „Dicționarul explicativ al limbii române” ne dă definiția adjectivului *nemernic*: „1. (Om) ticălos, infam, mârșav. ♦ (Om) de nimic, fără valoare; nevrednic, neputincios. 2. (Pop.) (Om) vrednic de milă, sărman. 3. (Înv.) (Om) străin, pribeag, pripășit. Astfel, naratorul *Junimii* se referă la semnificația registrului popular sau arhaic al cuvântului (3), care nu este atât de frecvent utilizată astăzi.

Caracterul popular al stilului crengian este bine conturat prin intermediul lexicului, prin nuanțarea sinonimică, prin asonanțe și aliterații, prin comparații banale, la prima vedere, prin expresii și elemente de factură populară, arhaică sau regională. În continuare, vom repera unități lexicale care vin să demonstreze apartenența termenilor și expresiilor utilizate la graiul de acasă. Pentru a afla dacă fac parte din registrul popular, regional sau arhaic, le vom confrunța cu definițiile și formele date de *Dicționarul explicativ al limbii române (ediția a II-a revăzută și adăugită)* (DEX), cât și de *Dicționarul explicativ ilustrat al limbii române* (DEXI): în „Soacra cu trei nurori”: *pojijia* „casa bătrânească și toată pojijia ei” – reg. totalitatea bunurilor dintr-o gospodărie; *paseri* „vite și multe paseri alcătuiau gospodăria babei” – varianta populară a cuvântului „păsări”; *a privighea* „Voi privighea nurorile, le-oi pune la lucru” – variantă lexicală regională a verbului popular „a priveghea” – a sta sau a face de pază; *a orându* „a nu orându nimic pentru împărțea până aproape de moartea sa” – varianta semantică învechită și populară – a decide, a fixa, a stabili; (rar) a porunci, a ordona; *a probози* – variantă învechită, familiară, regionalism – „a mustra, a dojeni, a certa pe cineva”; *abie-abie* „abie-abie

putu nimeri una după placul ei” – varianta învechită, moldovenism al adverbului „abia”; *cătră* „cătră sară, baba începu să puie la cale viața nurori-sa” – variantă regională și arhaică a prep. „cătref”, *sară* – variantă moldovenească a substantivului „seară”; *scoboară* „Apoi se suie iute în pod și scoboară de acolo un știubei cu pene” – varianta populară a verbului „a cobori”; *chită, dimerlie* „niște chite de cânepă și vreo două dimerlii de păsat” – regionalisme moldovenești – mănunchi de flori, de frunze etc., baniță (pentru cereale); *a struji* „Când te-i sătura de strujit pene” – reg. a curăța pene, ramuri, știuleți de porumb etc. de părțile nefolositoare, smulgându-le și îndepărtându-le; *până, mâni* „până mâni dimineața să gătești fuioarele” – forma orală a prep. „până” și adv. „mâine”; *a migăi* „blajina noră migăia prin casă” – variantă lexicală a verbului „a migăli” – a lucra cu răbdare și cu minuțiozitate; *spărietă* „iese afară spărietă” – varianta populară a adj. „speriat”; a dobzăla „vă voi dobzăla eu de-acum înainte!” – reg. a bate tare pe cineva. În „Punguța cu doi bani”, verbul *a azvârli* apare în două variante de realizare „să-l *azvârle* într-un cuptior plin cu jărat”, în discursul naratorului, și în altă variantă lexicală îl găsim ceva mai departe *a zvârli* „Ia-l de pe capul meu și-l *zvârle* în cireada boilor ș-a vacilor”, deja în discursul personajului – boierului, pentru ca mai apoi să fie preluat de narator: „Vezeteul iarăși ia cucosuș și-l *zvârle* în cireadă”; substantivul *buhai* reg. vine să substituie varianta utilizată în aceeași propoziție *boilor* „și-l *zvârle* în cireada *boilor* ș-a vacilor; poate vrun *buhai* înfuriat i-a veni de hac”; aceeași situație o avem și în cazul substantivului *bani* „Am să-l dau în haznaua cu *bani*: poate va înghiți la *galbeni*” – este substituit prin sinonimul *galbeni*, iar în continuare, pentru a accentua cantitatea acestora, Creangă utilizează regionalismul *bănărit*; *a găbui* „Atunci baba se duce în poiată, găbuiește găina, o apucă de coadă și o ia la bătaie” – varianta populară a verbului „a găbji”. În „Dănilă Prepeleac”, am depistat regionalismele *a tuflă* „El tuflește cușma pe cap”; *treampă* „Hai să facem treampa, dă-mi carul și na-ți boii” – varianta literară fiind „trampă” – schimb în natură, troc; *a hartoi* „Apoi cu mare greu hartoieste carul într-o parte” – a da la o parte, a cârmi din drum carul; *bărbânță*, în expresia paremiologică „când e minte, nu-i ce vinde; când e brânză, nu-i *bărbânță*” – vas de lemn făcut din doage, în care se păstrează lapte și brânzeturi; *amânare, tumurug, costoroabă, toacă* în enumerarea „ista-i bun de *amânare*, ceta de *tălpi*, ista de *grinzi*, ceta de *tumurugi*, ceta de *costoroabe*, ista de *toacă*”, astfel personajul Dănilă Prepeleac, ca și celelalte personaje crengiene, descendente din lumea satului tradițional și păstrătoare ale ritualurilor specifice mediului rustic, cunoaște foarte bine procesul edificării/ridicării unei case. În acest context, Zoe Dumitrescu-Bușulenga (p. 195) de asemenea face referire la vastele cunoștințe ale personajelor în meșteșugit, agricultură sau culinarie: „Știe numele bucatelor de post și de praznic și tehnica pregătirii lor, de la „bob fiert, găluște și turtă cu julfă și vărzare”, mâncate în ajunul Bobotezei, până la mâncările de la ospețe și praznice: „sarmale... plachie... alivenci... pască cu smântână și cu ouă” (*Capra cu trei iezi*) sau „un cuptior de plăcinte, câțiva pui pârpalăți în frigare și prăjiți în unt, o străchinoaică cu brânză cu smântână și mămliguță” și preparatele din porcul tăiat la Crăciun: „costițe de porc afumate, chiște și buft umplut, trandafiri usturoiați și slănină din cea subțire, făcute de casă, tăiate la un loc, fripte bine și cu mămliguță caldă...” (*Amintiri*). Și toate sunt spuse cu o mare poftă de mâncare, care se comunică”.

În „Soacra cu trei nurori”, nurorile cunosc foarte bine obiceiurile înmormântării, ritualul dat fiind de asemenea descompus lexical: „începură a scoate din lada babei valuri de pânză, (...) a vorbi despre stârlici, toiag, năsalie, poduri, paraua din mâna mortului, despre găinile ori oaia de dat peste groapă, despre strigoi și câte alte năzdrăvăanii înfiorătoare”. Așadar, eroii lui Creangă sunt niște mesageri ai naratorului care evocă viața satului din secolul al XIX-lea, cu coloritul său local, rural, selecția mijloacelor de exprimare având nu doar un temei semantic, dar și simbolic, de descriere a epocii.

Simbioza cu folclorul este redată de asemenea prin intonație și gestică, prin ritmul vioi al acțiunii, care parcă s-ar întrezări printre replicile personajelor antrenate în acțiune, după cum menționează și Gr. Scorpan: „Creangă are acea libertate în narațiune provocată de toată spontaneitatea unei povestiri veșnic înnoită, în care digresiile, asociațiile neașteptate, dialogurile, aparent fără legătură organică cu desfășurarea acțiunii, și părțile de lirism creează o tehnică specială opusă celeilalte, caracteristică literațiilor de meserie. (...) De aceea pe Creangă (...) trebuie să-l auzim povestind” (p. 103).

Iar mai departe, lingvistul amintește de „caracterul de povestire verbală care predomină în opera crengiană”, atât în *Amintiri din copilărie*, cât și în poveștile propriu-zise. Acest caracter de povestire verbală este sugerat de abundența interjecțiilor, adresărilor și apelativelor obișnuite pentru adresarea familiară: „Fetelor hăi!”, „știi, cole”, „apoi dar... dă!”, „Hai, fetelor”, „Ei, cum?” (în *Soacra cu trei nurori*); „Când, iaca!... ce să vadă?”, „Ei, ei! Acum scoate, lupe, ce-ai mâncat!” (în *Capra cu trei iezi*); „Na! Ori te ouă, ori du-te”, „Da’ cum nu!”, „Măi! Ia dă-te jos” (în *Punguța cu doi bani*); „Hodorog! încolo, hodorog! pe dincolo”, „Hârți! încolo, scârți! încolo”, „Ei, ce veste ne mai aduci?”, „Haiti! Lipsești dinaintea mea”, „Na-ți, mă, bani!” (în *Dănilă Prepeleac*); „Țibă, Hormuz, na, Bălan, nea!”, „Da’ de unde ești tu, măi țică?”, „D-apoi ai la știință, bade”, „Ba nu, bade Ipate”, „Ian auzi-l”, „Î... hî! da, cum nu?” (în *Povestea lui Stan Pățitul*); „Doamne, măi femeie, doamne”, „Auzi, măi!”, „– Sărmane omule!”, „Ia-n taci, măi femeie”, „Las’, măi Ștefane și Smărănducă” (în *Amintiri din copilărie*) etc.

Iulian Costache invocă existența unui „limbaj construit pe o dimensiune a oralității, ce mizează pe un lexic, când sfântos și hâtru, în ton dulce moldovenesc, când ambiguu și buruienos, creator de farse și apt de perfidă manipulare, plin de ziceri cu pigment biblic sau iz ezoteric, ori stranieți lingvistice dintr-un tezaur autohton imemorial (...)” (Costache, p. 20). În acest sens, limbajul are un rol decisiv în „gâdilarea” simțului umoristic al cititorului, opera crengiană venind ca o împletire de paradoxuri și ambiguități, de jocuri de cuvinte, succesiuni de sensuri contrare care sporesc comicul situațiilor și jovialitatea narațiunii: „dă la deal, dă la vale”, „de voie, de nevoie”, „tăceți, gura să vă meargă; că nu-i bună pacea, și mi-e dragă gălceava”, „dă încolo, dă pe dincolo”, „nici laie, nici bălaie” (*Soacra cu trei nurori*); „ori să spun, ori să nu mai spun”, „nici mai bine, nici mai rău” (*Capra cu trei iezi*), „bună, ne-bună”, „dur la deal, dur la vale, unul mai dă, altul mai lasă” (*Dănilă Prepeleac*), „Fugi de-acolo, vină-ncoace, șezi binișor și nu-mi da pace” (*Harap Alb*), „Na-ți-o bună, că ți-am frânt-o” (*Amintiri*).

Narațiunea lui Creangă, presărată adesea cu dialoguri, capătă dinamism și oralitate și prin expresiile frazeologice, proverbele, zicalele care completează panoplia comicului, pendulând între ilarul și ludicul situației și înțelepciunea țărănească: „Sunt cinci degete la o mână și nu samănă toate unul cu altul”, „Păreții au urechi și fereștile ochi”, „a ajuns coada să fie cap”, „Fuga-i rușinoasă, da-i sănătoasă!”, „Îl mânca spinarea”, „Că toată paserea pe limba ei piere”, „Că până la Dumnezeu, sfinții își ieu sufletul” (*Capra cu trei iezi*); „Tot un bou ș-o belea”, „La vale cu propele și la deal cu opintele”, „C-am scăpat de dracul și am dat peste tată-său”, „Nevoia învață pe căraș”, „S-a dus pe urlați” (*Dănilă Prepeleac*); „Dar purici mulți nu făcea el într-un loc”, „Geasta cu trepădatele, că nu-s departe satele” (*Popa Duhu*); „Avea gădilici la limbă”, „Dacă n-ai carte, n-ai parte”, „Vă suntem dragi ca sarea în ochi” (*Ioan Roată și Vodă-Cuza*); „De plăcinte râde gura, de vârzare, și mai tare”, „tot îs mai aproape dinții decât părinții”, „Lucrul rău nu piere cu una cu două”, „S-o luăm de-a chioara”, „Ce ți-i scris în frunte ți-i pus” (*Amintiri din copilărie*) etc.

În același sens, nu putem trece cu vederea catena de eufemisme pe care Ion Creangă le alipește atât de iscusit contextului, într-o perfectă armonie stilistică. Dacă e să apelăm la o definiție a eufemismului, vedem că acesta este „o figură de gândire care constă în atenuarea, prin substituție sau perifrază, a unei exprimări brutale, jignitoare sau triviale (deci prin evitarea termenului propriu)” (Panaitescu, p. 60), însă la naratorul humuleștean eufemismele par a fi mai degrabă o alegere conștientă, care vin nu să atenueze, ci să reliefeze semnificația urmărită, condimentând narațiunea și așa plină de haz și comedie. De aici și dubla interpretare a lui Creangă: să vezi ce e scris sau „să dezghioci” fiecare interpretare semantică a unității sau sintagmei lexicale, cum menționa și M. Sadoveanu: Creangă este „divers în cititori”, căci fiecare dintre aceștia vede în opera autorului „noutăți și rezonanțe în legătură cu propriul său suflet” (Sadoveanu, p. 17). În contextul aspectului discutat, am reperat câteva exemple:

„(...) avea trei feciori nalți ca niște brazi și tari de virtute, dar *slabi de minte*” pentru „proști”; „*tremura după ban*” pentru „zgârcită”; „*ielele i-au luat gura și picioarele*” pentru „s-a îmbolnăvit” (în cazul dat *ielele* ar substitui chiar „nurorile”, însă fiii babei, fiind „slabi de minte” după cum am menționat, nu au priceput adevărul), „are de gând să ne lese sănătate” pentru „să moară” (în *Soacra cu trei nurori*); „(...) vină-ncoa-ce la nănășelul, *să te pupe el!*” pentru „înfulece”; „Cum, vezi, *i-a umplut de spărieți!*” pentru „i-a mâncat”; „*odată avem să mergem cu toții acolo*” pentru „a muri” (în *Capra cu trei iezi*); „(...) era leneș, *nechitit la minte și nechibzuit la trebi*” pentru „lipsit de judecată”/ „nesăbuit” și „imprudent”/ „căscat”, „nevasta (...) celui bogat era *pestriță la mașe*” pentru „răutăcios”, „știu încaltea că bine *l-am boit*” pentru „păcălit”, „iar copiii și nevasta *să-i las în știrea Celui-de-Sus*” pentru „să-i părăsesc”/ „să-i abandonez”, *împăratul iadului, căpitenia dracilor, Sarsailă* pentru „diavol”/ „drac” (în *Dănilă Prepeleac*); „*de gură și mai mare*” pentru „palavragiu”/ „certăreț”, „*Odată era o floare, numită rușinea fetelor*, foarte răspândită în țară la noi; dar de când au luat „mârșavele de modă” locul gospodinelor române, această floare a început a dispărea din grădinile și ținuturile noastre” – fraza dată este în totalitate un eufemism care atenuază insinuările erotice/sexuale

ale problemei abordate de personajul crengian Popa Duhu, *aghiazmă rusască* pentru „rachiu” (în *Popa Duhu*); *blagoslovenia lui Nicolai* pentru „pedeapsa cu biciuirea”, „mai avea și *darul suptului*” pentru „era alcoolic”, „Când s-a face mai mărișor, are să înceapă a-i *mirosi a catrință*” pentru „a începe să se intereseze de femei” (în *Amintiri din copilărie*).

Pe lângă mijloacele lexicale enumerate anterior, varietatea lexicală mai este realizată prin diverse forme diminutive sau augmentative ale cuvintelor: „îl mânca spinarea, *sărăcuțul*”, „Hai la treabă, *cumătriță*”, „ – Ia poftim, cumătre, zise ea luând *scăuieșul*” (în *Capra cu trei iezi*), „Bieții *boișorii* mei s-au dus pe gura lupului”, „*sprințaroii* copil mai ai”, „să te duci, *duluță*”, „Moș *Ursilă*” (*Dănilă Prepeleac*); „Îți samână ție, ruptă *bucățică!*”, „îi cam colbăit, *mititelul!*”, „și cum s-a depărtat *băboiul* de acolo”, „Despre ziuă, *Tălpoiul* a venit posomorâtă”, adică bătrâna vrăjitoare (în Povestea porcului), „umbლაți cu *șurubele*”, „cum să deie *vitișoarele* mele măcar de-un pas pe moșia boierească (...) astăzi împușcă-i porcii (...) poimâine, *căișorii*” (în *Ioan Roată și Vodă-Cuza*); „Gerilă suflă de trei ori cu *buzișoarele* sale cele iscusite” (în *Harap-Alb*) etc. sau forme surprinzătoare de cuvinte și expresii: „și-mi făcea cu măseaua” (*Capra cu trei iezi*), „Ș-apoi ce este mai gingaș decât ochiul?” (*Dănilă Prepeleac*); „sprintenă ca o copilă” cu referire la baba de 90 de ani din *Povestea porcului*, „a spart o fereastră de bărdăhan”; „spuneți verde, moldovenește”, „bonjuriștii, duelgii, pantalonari”, „Cine se scoală mai de dimineață, acela e mai mare în sat la ei”, „stau vitele cu dinții la stele” (*Ioan Roată și Vodă-Cuza*); „pentru durerile cuvioaselor muște”, „înaintat în învățătură până la genunchiul broaștei”, „îmi crăpa măseaua-n gură când vedeam că nu mai vine”, „blagoslovenia lui Nicolai, făcătorul de vânăți”, „doar ai trecut de bucheludeazla și bucherițazdra”, „Logofete, brânză-n cui, lapte acru-n călămări, chiu și vai prin buzunări!”, „să fie cineva de tot bou, încă nu este bine”, „He, he! Bine ai venit, nepurcele!”, „Dumnezeu sa-l iepure”, „cinstita de holeră”, „vindecați taftă”, „furluase”, „Tunsul felugunsul” etc. (*Amintiri din copilărie*)

În concluzie, lexicul lui Ion Creangă, deși e foarte colorat stilistic, nu constituie un sistem diferit de cel al limbii literare, ci mai curând formează un sistem de variante fonetice, lexicale și/sau semantice. În pofida tuturor mărcilor oralității, spontaneității și expresivității, a multitudinii de expresii frazeologice, locuțiuni populare, proverbe și zicători, de unități lexicale sau „ghidușii” stilistice, vocabularul de bază al operei crengiene este cel al limbii române literare, or, autorul cunoștea foarte bine limba literară, însă a scris intenționat anume astfel, simulând necunoașterea și conturându-se în condiția de țaran simplu, provocând umorul și buna dispoziție prin stilul său ironic, prin echivoc și ambiguitate, prin unele cuvinte și expresii inventate chiar de sine, prin capacitatea de a se contopi cu personajele sale, de a le simți atât de bine și de a le încadra atât de reușit în realitatea spațiului rustic a satului moldovenesc și a timpului epocii. Autorul potențează redarea aptitudinii limbii de a varia, alterând, după cum am prezentat și mai sus, variantele literare ale cuvintelor cu cele populare/dialectale, desenând viața satului, cu bune și rele, gustul dulce-amărui sau savoarea copilăriei (în *Amintiri din copilărie*) și, uneori, metehnele caracterului uman, prostia omenească.

De fapt, la Creangă, lexicul reprezintă fie variante ale graiului moldovenesc, fie ale limbii literare, astfel, o parte a acestuia demonstrează prezența variabilității lexicale, sub raport de vocabular stilistic sau registru de manifestare. Scriitorul, cu bună știință, preia limba poporului, limba vorbită și o pune în valoare prin diversitatea și variația lexicală, prin utilizarea cuvintelor din fondul principal lexical, însă completat prin arhaisme, regionalisme sau cuvinte din registrul popular, făcând din ea „haina”, natura personajelor sale, care sunt diversele fețe ale naratorului, antrenate să „joc” roluri complexe și situații hazlii ale vieții satului românesc din a doua jumătate a secolului al XIX-lea.

Referințe bibliografice:

1. CĂLINESCU, George. *Viața și opera lui Ion Creangă*. Chișinău: Litera, 1998, p. 234. ISBN 9975-74-029-3
2. BAHNARU, Vasile. *Limba prozei lui Spiridon Vangheli. Caracteristici funcțional-stilistice*. În: *Philologia* LV, p. 10. [Accesat 25.04.2018] Disponibil: https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/Limba%20poeziei%20lui%20Spiridon%20Vangheli_caracteristici%20functional%20stilistice.pdf
3. COSTACHE, I. Introducere. În: DUMITRESCU-BUȘULENGA, Zoe. *Ion Creangă*. Putna: Editura Nicodim Caligraful, 2017, p. 15. ISBN 978-606-93481-9-2
4. *Dicționarul explicativ al limbii române* (ediția a II-a revăzută și adăugită). Disponibil: <https://dexonline.ro/>
5. DIMA, Eugenia. COBET, Doina ș.a. *Dicționar explicativ ilustrat al limbii române (DEXI)*. Chișinău: Editura Gunivas, Editura Arc, 2007, 2312 p.
6. DUMITRESCU-BUȘULEANCA, Zoe. *Ion Creangă*. Putna: Editura Nicodim Caligraful, 2017, p. 195. ISBN 978-606-93481-9-2
7. SCORPAN, Grigore. Limba lui Creangă. Note lingvistice. În: *Buletinul Institutului de Filologie Română „Alexandru Philippide”*, 1934, Nr. 1, p. 103. [Accesat 27.04.2018] Disponibil: <http://www.moldavica.bnrm.md/biblielmo?e=d-01000-00---off-0periodice--00-1---0-10-0---0---0direct-10-DC--4-----0-11--11-ro-50---20-about-Buletinul+Institutului--00-3-1-00-0-0-11-1-OutfZz-8-00&a=d&cl=search&d=JD2919.113>
8. PANAITESCU, Vasile. *Terminologie poetică și retorică*. Iași: Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 1994, p. 60.
9. SADOVEANU, Mihail apud CORBU, Haralambie. Natura ca element artistic structural în opera lui Ion Creangă. În: *Philologia* LIV, ianuarie-aprilie 2012, p. 17. [Accesat 26.04.2018] Disponibil: https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/Natura%20ca%20element%20artistic%20structural%20in%20opera%20lui%20Ion%20Creanga.pdf

Aliona SOBOL
Universitatea de Stat din Moldova
(Chișinău)

ECHIVALENTE ROMÂNEȘTI
ALE VERBELOR ASPECTUALE DIN
LIMBA RUSĂ DERIVATE
CU PREFIXUL *om-*

Romanian equivalents of Russian aspectual verbs formed with the prefix *om-*

Abstract: The Russian prefix *-om* is rarely aspect-oriented, most of the time, contributing to revealing a certain meaning. Due to the polysemy of the prefix *-om*, the prefixed verbs formed with it have various meanings. The derivatives have different values, which belong to several types of Aktionsart: finite, oriented, attenuating, inchoative and intensive, the finite is more frequently attested. The Romanian translated equivalents of the Russian verbs, derived with the prefix *-om*, include, most of the time, aspect verbs, adverbs (of place, of manner, of quantity), adverbial expressions (of manner, of place, of frequency, of quantity), sometimes verbs formed with the prefixes (re-, răs-, trans-) etc. From structural point of view, these equivalents comprise 14 patterns, eight of which have two-member formulas, four – three-member formulas and one –one-member and multi-member formulas.

Keywords: Aktionsart category, Romanian equivalent, Russian, prefix, prefixed verb.

Rezumat: Prefixul *om-* din limba rusă rareori este pur aspectual, de cele mai multe ori, contribuind la dezvăluirea unui anumit sens. Datorită polisemantismului prefixului *om-*, verbele prefixale, formate cu acesta, au diverse semnificații. Derivatele obținute comportă diferite valori, care se înscriu în câteva tipuri de Aktionsart: finitiv, orientat, atenuativ, incoativ și intensiv, atestându-se mai frecvent cel finitiv.

Echivalentele românești ale verbelor din limba rusă, derivate cu prefixul *om-*, includ, de cele mai multe ori, verbe aspectuale, adverbe (de loc, de mod, cantitative), locuțiuni adverbiale (de mod, de loc, de frecvență, cantitative), uneori – verbe formate cu prefixe (re-, răs-, trans-) etc. Din punct de vedere structural, aceste echivalente denotă 14 modele, dintre care opt au formule bimembre, patru – trimembre și câte unul – monomembră și polimembră.

Cuvinte-cheie: categoria Aktionsart, echivalent românesc, limba rusă, prefix, verb prefixal.

Prefixele, de obicei, determină acțiunea exprimată de verbul la care sunt atașate din diverse perspective: spațială, temporală, cantitativă, calitativă etc. sau pot să modifice complet sensul verbului. În articolul de față examinăm verbe derivate cu prefixe ce nu le schimbă totalmente semnificația, ci doar contribuie la reliefaarea modului de realizare a acțiunii redată de lexemul verbal, desemnând astfel variate tipuri de Aktionsart.

S. Agrell definește Aktionsartul, ce face parte din categoria funcțional-semantică a aspectualității, drept „funcții semantice ale verbelor prefixale, ale unor verbe neprefixale, ale construcțiilor sufixale, care precizează cum se desfășoară acțiunea, denotă felul de realizare a ei” (p. 36). Totodată, lingvistul deosebește două tipuri de prefixe: 1. ce atribuie verbelor un conținut absolut nou; 2. ce nu modifică sensul lexemului verbal. Cea de a doua categorie include prefixe: a. ce schimbă doar aspectul; b. ce precizează cum se desfășoară acțiunea, indică modul de realizare a ei. Prin urmare, în limbile de origine slavă prefixele au două valori: lexicală și gramaticală, implicând cele două funcții: derivațională și de perfectivare (de schimbare a categoriei gramaticale a aspectului verbal imperfectiv/perfectiv).

Procedeul prefixării în limba română, în comparație cu limba rusă, nu este la fel de frecvent. Explicația ar fi numărul mai mic de prefixe și valorile limitate ale acestora. Totuși, în ultimele decenii, lingviștii remarcă o creștere cantitativă a lexemelor prefixale „mai ales în limbajele cultivate sau specializate și în presă” (Bidu-Vrănceanu, p. 378).

Datorită caracterului analitico-sintetic al limbii române, în majoritatea cazurilor, unui verb prefixal din limba rusă îi corespund în limba română mai multe lexeme. După cum relevă Al. Zacordoneț, „Această pluralitate de vocabule românești ce se opune frecvent unui singur cuvânt rusec are mai multe cauze. Cauza cea mai evidentă este prezența prefixului la cuvintele respective rusești, mai exact utilizarea pe scară largă a prefixării în limba rusă.” (p. 23-24).

Analiza lexico-gramaticală a echivalentelor românești ale verbelor prefixale din limba rusă dovedește că, de obicei, în componența acestora intră: substantive, adjective pronominale nehotărâte, verbe aspectuale, locuțiuni verbale, adverbe de mod, de timp, cantitative (la toate gradele de comparație), locuțiuni adverbiale (de mod, de durată, de loc), uneori – pronume nehotărâte la diverse cazuri (nominativ, dativ, acuzativ), semiadverbe, gerunzii, supine, participii substantivizate, prepoziții simple sau compuse, sintagme, subordonate (completive și de timp), expresii etc.

Referindu-se la prefixarea verbală, Z. Skoumalova, citată de S. Lebedi (p. 92-93), consideră că, la analiza unui derivat prefixal, trebuie să se ia în considerare doi termeni: *valența temelor* și *valența prefixelor*. Prin *valența temelor* se are în vedere capacitatea unor teme verbale de a se îmbina cu anumite prefixe, iar prin *valența prefixelor* se sugerează potențialul acestora de a se asocia cu un anumit număr de teme verbale. Astfel, valența temelor poate fi de câteva tipuri: minimă (temele verbale se îmbină cu 1-2 prefixe), joasă – 4-3, medie – 5-10, polivalentă – 12-18. Însușirea temelor verbale de a se combina cu anumite prefixe este determinată de particularitățile de sens ale verbelor și invers: de potențialul semantic al prefixelor depinde posibilitatea acestora de a se uni cu un anumit număr de teme verbale.

În acest context, cităm și o statistică a prefixelor, în funcție de utilizarea lor ca „pur aspectuale” („préverbes vides”), realizată de D. Cohen, care le ordonează după cum urmează: 1. *no-* – 54%, 2. *c(o)-* – 24%, 3. *o-* – 22,5%; 4. *za-* – 20,25%; 5-6. *na-* – , *uz-* – 17,5%; 7. *npo-* – 16%; 8. *vy-* – 14,5%; 9. *voz-* – 10%; 10. *pa-* – 8,5%; 11. *u-* – 8,25%; 12. *om-* – 8%; 13. *o(ö)-* – 5%; 14. *npu-* – 4,5%, *nepe-* – 4% (p. 254).

Analizând clasificarea de mai sus, observăm că prefixul *om-* ocupă una dintre ultimele poziții, deci rareori este pur aspectual, de cele mai multe ori contribuind la dezvăluirea unui anumit sens. Datorită polisemantismului prefixului *om-*, verbele prefixale, formate cu acesta, au diverse semnificații.

Am atestat în dicționarele bilingve 105 verbe derivate cu prefixul *om-*, care obțin o nuanță suplimentară de sens datorită prefixării. Derivatele au, de cele mai multe ori, sensul de acțiune încetată sau terminată, proprie unui Aktionsart finitiv („финитивный”), termen utilizat de N.S. Avilova în clasificarea tipurilor de Aktionsart (p. 265).

Echivalentele românești ale lexemelor verbale prefixale din limba rusă, ce marchează o acțiune terminată, conțin diverse verbe aspectuale, apte a desemna etapa de încheiere a procesului. În opinia autorilor *Gramaticii limbii române*, sunt terminative verbele: *a ajunge, a conțeni, a se duce, a isprăvi, a înceta, a se lăsa, a se opri, a (se) sfârși, a (se) termina* (p. 458). Dintre acestea, sunt aspectuale propriu-zise *a conțeni, a isprăvi, a înceta, a (se) sfârși, a (se) termina*, celelalte lexeme verbale polisemantice funcționând, în anumite contexte, ca verbe de aspect.

În cadrul echivalentelor românești ale verbelor din limba rusă, derivate cu prefixul *om-*, am atestat unele lexeme verbale din șirul de mai sus, cele mai frecvente fiind:

1. verbul aspectual propriu-zis **a termina**:

- *отсмеляться*, pf., pop. – **a termina** de răs (DRR, 2002, p. 836).

În componența echivalentului românesc de mai sus, verbul aspectual *a termina* este succedat de o formă verbală de supin, dar poate fi succedat și de anumite clase semantice de substantive, printre care cele temporale, redând împreună „diferite etape ale desfășurării unui eveniment sau a unei acțiuni, ori „intrarea” sau „ieșirea” dintr-o anumită stare” (GLR, p. 464). Asemenea structură bimembră este caracteristică și pentru exemplul:

- *отгостить*, pf. – 2. **a termina** vizita, a pleca (din musafirie) (DRR, 2002, p. 836).

Verbul aspectual *a termina* se atestă și în enunțuri ce comunică interdicții. Astfel, autorii *Gramaticii limbii române* constată că structurile imperative de tipul: „*Încetează cu prostiile!, Termină cu minciunile!*, în care prepoziția *cu* este „desemantizată”... – în multe cazuri – pot fi echivalate cu structuri negative de felul *Nu mai spune prostii! (Încetează să mai spui prostii!), Nu mai spune minciuni! (Încetează să mai spui minciuni!)*” (p. 467). Exemplul de mai jos este concludent în acest sens:

- *отъездить*, pf., pop. – 1. a călători un timp oarecare; 2. **a termina** de călătorit/ cu călătoriile (DRR, 2002, p. 305).

Examinând toate echivalentele românești formate cu verbul **a termina**, observăm că, din punct de vedere structural, în ocurența dreaptă poate fi:

- un supin: **a termina** de răs;
- un substantiv: **a termina** vizita;
- o prepoziție desemantizată + substantiv: **a termina** cu călătoriile.

Valoarea finitivă a verbelor din limba rusă, derivate cu prefixul *om-*, este reprezentată în limba română și de verbul aspectual propriu-zis **a sfârși**, ce apare în două tipuri de structuri: îmbinarea a două unități verbale și verb aspectual + substantiv.

În structurile bimembre ce inserează lexeme verbale, terminativul *a sfârși* reclamă forme de supin. Al doilea tip de structură are în componența sa substantive abstracte, inclusiv deverbale, ce conțin semul *temporalitate*, cum ar fi *plimbare*, *cuvântare*, *lucrare* etc. În exemplul următor asemenea substantiv temporal este *dejunul*:

2. verbul aspectual propriu-zis **a sfârși**:

- *отзавтракать*, pf. – a dejunat, a lua o gustare de dimineață, **a sfârși** dejunul (DRR, 2002, p. 839).

În unele echivalente românești lexemul verbal *a sfârși* concurează cu terminativul *a isprăvi*, care, ca și majoritatea verbelor aspectuale, se poate îmbina cu forme de supin. De exemplu:

3. verbul aspectual propriu-zis **a isprăvi**:

- *отпахать*, pf. – 2. **a isprăvi** de arat (DRR, 2002, p. 851).

Și verbul aspectual *a isprăvi*, deopotrivă cu *a termina* și *a sfârși*, permite asocierea cu substantive temporale. De exemplu:

- *отгулять*, pf. – 1. a-și termina plimbarea, **a isprăvi** petrecerea (DRR, 2002, p. 836).

Există echivalente românești în care în ocurența dreaptă a verbului *a isprăvi* este utilizat un participiu substantivizat, precedat de prepoziția desemantizată *cu*:

- *отплясать*, pf. – **a sfârși** un dans; **a isprăvi** cu dansatul (DRR, 2002, p. 853).

Succedat de un verb la conjunctiv sau infinitiv, este utilizat și

4. verbul aspectual **a înceta**:

- *отзвонить*, pf. – 1. **a înceta** să sune, a termina de sunat (DRR, 2002, p. 839),

- *отгудеть*, pf. – **a înceta** de a șuiera (despre sirene) (DRR, 2002, p. 836).

După cum putem remarca din exemplele de mai sus, verbul **a înceta** se poate asocia cu două tipuri de lexeme verbale. Într-un caz, **a înceta** este urmat de un verb la conjunctiv (**a înceta** să sune), în al doilea – de un verb la infinitiv precedat de prepoziția **de** (**a înceta** de a șuiera).

Pentru a denota valoarea aspectuală finitivă, redată în limba rusă de verbe prefixale cu *от-*, limba română dispune și de un mijloc format din:

5. semiadverbul de negare **nu** + adverbul **mai**:

- *отзвенеть*, pf. – **a înceta** să sune, **a nu mai** suna, **a nu mai** răsunat (DRR, 2002, p. 839).

Analizând echivalentele românești ale verbelor din limba rusă, formate cu prefixul *от-*, ce au valoare terminativă, constatăm o mare varietate a mijloacelor de expresie. Astfel, echivalentele cuprind, de cele mai multe ori, verbe aspectuale, dar și verbe la infinitiv, conjunctiv sau supin, substantive, prepoziții, semiadverbe. Diversitatea acestor mijloace generează șapte modele structurale: trei au formule bimembre, cu verbul antepus, celelalte – formule trimembre, dintre care unul este cu verbul în postpoziție:

- V asp. + V (sup.);
- V asp. + V (conj.);
- V asp. + S;

- V asp. + Prep. + V (inf.);
- V asp. + Prep. + Part. subst.;
- V asp. + Prep. + S;
- Sadv. + Adv. + V.

Unele derivate verbale, formate cu prefixul *om-*, indică o acțiune motorică îndreptată spre o anumită direcție, care se înscrie în Aktionsart orientat. În limba română echivalentele unor asemenea verbe inserează, de cele mai multe ori, adverbe sau locuțiuni adverbiale de loc:

6. adverbul de loc **înapoi**:

- *откатиться*, pf. – 1. a se rostogoli **înapoi**; a da/a aluneca **înapoi**. 2. (fig.) a se da **înapoi** (DRR, 2002, p. 840),

7. adverbul de loc **îndărăt**:

- *отплеснуть*, pf. – 1. a se da **îndărăt**, a se rostogoli **înapoi** (DRR, 2002, p. 840).

Sensul de acțiune ce se desfășoară înapoi este redat și de un verb derivat cu prefix:

8. prefixul **re-**:

- *отдёрнуть*, pf. – a trage/a smunci înapoi, a **re**trage (DRR, 2002, p. 840),

9. adverbul de loc **departe** la gradul comparativ de superioritate **mai departe**:

- *отсесть*, pf. – a se muta, a se așeza **mai departe (de)** (DRR, 2002, p. 838),

10. locuțiunea adverbială de loc **într-o parte**:

- *отпрыгнуть*, pf. – a sări înapoi, a sări **într-o parte** (DRR, 2002, p. 854),

11. locuțiunea adverbială de loc **la o parte**:

- *отшагнуть*, pf. – 1. a face un pas **într-o parte**, a se da **la o parte** (DRR, 2002, p. 867),

12. locuțiunea adverbială de loc **într-un alt loc**:

- *отсадить*, pf. – 1. a așeza **într-un alt loc**, a despărți; 2. a răsădi, a **transplanta** (DRR, 2002, p. 858).

În exemplul anterior, semnalăm și două mijloace morfematice de exprimare în limba română a semnificației verbului prefixal din limba rusă:

13. prefixul **ră-** (verbul a **răsădi**, are sensul de „a transplanta un răsad, din seră sau din răsadniță, în câmp, într-un parc etc.” (DEX, p. 890)),

14. prefixul **trans-** (ce semnifică „dincolo (de)”, „peste”, „prin”).

Schematic, echivalentele românești caracteristice pentru Aktionsart orientat pot fi reprezentate prin cinci formule, dintre care patru sunt bimembre, iar una – monomembră:

- V + Adv.;
- V + Adv. (gr. comp.);
- V + LA;
- LV + LA;
- V pref.

Atașat la verbele aspectuale, prefixul *om-* le poate imprima și semnificația de acțiune, stare ieșită din limitele a ceea ce este obișnuit sau permis, care, uneori, poate duce la epuizarea subiectului. Acest tip de acțiune se referă la Aktionsart intensiv și este redat în limba română prin mijloace diferite:

15. locuțiunea verbală **a trece prin suferințe/chinuri** + adjectivul pronominal nehotărât **tot** cu forma de feminin, plural:

- *отстрадать*, pf. – 1. a trece prin **toate** suferințele/chinurile (DRR, 2002, p. 842),

16. adverbul de mod **bine**:

- *откормить*, pf. – 1. a îngrășa, a hrăni **bine** (DRR, 2002, p. 842),

17. locuțiunea adverbială de mod **de tot**:

- *отлинять*, pf., pop. – a năpârli, a năpârli **de tot** (DRR, 2002, p. 896),

18. locuțiunea adverbială ce dezvăluie frecvența **de câteva ori la rând**:

- *отшвырять*, pf. – a arunca, a azvârli **de câteva ori la rând** (DRR, 2002, p. 867).

Din punct de vedere structural, echivalentele românești, înscrise în sfera unui Aktionsart intensiv, se manifestă prin trei modele distributive cu verbul antepus:

- V + Adv.;
- V + LA;
- LV + Adj. pron. nehot.

Când au semnificația de acțiune atenuată (ceea ce e specific pentru Aktionsart atenuativ), verbele prefixale cu *om-* echivalează în limba română cu sintagme formate dintr-un adverb cantitativ sau locuțiuni adverbiale cantitative. De exemplu:

19. adverbul cantitativ **puțin**:

- *отдоить* pf. – a termina de muls, 2. a mulge **puțin** (DRR, 2002, p. 838),

20. locuțiunea adverbială cantitativă **o parte dintr-o cantitate de lichid**:

- *отлить*¹, pf. – a turna, a vărsa (**o parte dintr-o cantitate de lichid**) (DRR, 1985, p. 896),

21. locuțiunea adverbială cantitativă **o înghițitură**:

- *отпить*, pf. – 1. a bea (**o înghițitură**), a gusta (dintr-o băutură) (DRR, 1985, p. 904).

Locuțiunea adverbială din exemplul precedent are, în alte echivalente românești, următoarele variante:

22. locuțiunea adverbială cantitativă **câte o înghițitură**;

23. locuțiunea adverbială cantitativă **câte puțin**:

- *отхлебнуть*, pf. – a bea **câte puțin**, a sorbi **câte o înghițitură** (DRR, 2002, p. 864).

Toate echivalentele românești ale lexemelor verbale cu prefixul *om-*, ce au semnificația de acțiune atenuată, micșorată din plinătatea ei, se încadrează în două modele distributive cu formulă binomică, cu verbul antepus:

- V + LA;
- V + Adv.

Deși am atestat doar un singur exemplu, menționăm că verbele prefixale cu *om-* pot avea și semnificația de acțiune incoativă, ce indică începutul acțiunii cu o trecere treptată într-o stare anumită, specifică tipului de Aktionsart incoativ. În limba română unui asemenea lexem verbal îi corespunde o expresie:

24. expresia **a-și lua zborul**:

- *omnememь*, pf. – l. **a-și lua zborul**, a zbura (DRR, 1985, p. 896).

Rezumând cele expuse, conchidem că verbele din limba rusă, derivate cu prefixul polivalent *om-*, comportă diverse semnificații, care se înscriu în câteva tipuri de Aktionsart: finitiv, orientat, atenuativ, incoativ și intensiv, atestându-se mai frecvent cel finitiv.

Pentru a desemna valorile atribuite de prefixul *om-*, verbelor din limba rusă, limba română dispune de variate mijloace:

- verbe aspectuale: **a termina, a înceta, a sfârși, a isprăvi**;
- adverbe la gradul pozitiv: de loc: **îndărăt, înapoi**; de mod: **bine**; cantitative: **puțin**; la gradul comparative de superioritate: **mai departe**;
- adjectivul pronominal nehotărât: **toate**;
- locuțiuni adverbiale: de mod: **de tot**; de loc: **într-o parte, la o parte, într-un alt loc**; de frecvență: **de câteva ori la rând**; cantitative: **o parte dintr-o cantitate de lichid, (câte) o înghițitură, câte puțin**;
- verbe derivate cu prefixele: **re-, răs-, trans-**;
- expresia **a-și lua zborul**.

Astfel, unui verb prefixal din limba rusă îi corespund în limba română, de cele mai multe ori, două și mai multe lexeme, ceea ce confirmă, o dată în plus, caracterul analitico-sintetic al limbii române față de cel, preponderent, sintetic al limbii ruse.

Din punct de vedere structural, remarcăm alomorfismul mijloacelor de expresie, întrucât echivalentele românești ale verbelor din limba rusă, derivate cu prefixul *om-*, denotă 13 modele în plus față de cel din limba rusă (verb prefixal), dintre care opt au formule bimembre, patru – trimembre și câte unul – monomembră și polimembră.

- V asp. + V (sup.);
- V asp. + V (conj.);
- V asp. + S;
- V + Adv.;
- V + Adv. (gr. comp.);
- V + LA;
- LV + Adj. pron. nehot.;
- LV + LA;
- V asp. + Prep. + V (inf.);
- V asp. + Prep. + Part. subst.;
- V asp. + Prep. + S;
- Sadv. + Adv. + V;
- V pref.;
- Expr.

Referințe bibliografice:

1. BIDU-VRĂNCEANU, Angela ș.a. *Dicționar de științe ale limbii*. Ed. a 2-a. București: Nemira & Co, 2005. 606 p.
2. COHEN, David. *L'Aspect verbal*. Paris: Presses Universitaires de France, 1989. 272 p.
3. *Dicționarul explicativ al limbii române*. Ed. II. București: Univers Enciclopedic, 1996. 1992 p.
4. *Dicționar rus-român*. Gheorghe Bolocan, Elena Șodolescu-Silvestru, Tatiana Voronțova. Coord. ed. Aliona Zgardan-Crudu. Ed. a II-a revăzută și adăugită. Chișinău: Gunivas, Arc, 2002, 1632 p.
5. *Dicționar rus-român*. Gheorghe Bolocan, Elena Șodolescu-Silvestru, Tatiana Voronțova. Editura Științifică și Enciclopedică. București: 1985. 1060 p.
6. *Gramatica limbii române*. Coordonator Valeria Guțo-Romalo. Vol I. Cuvântul. București: Editura Academiei Române, 2005. 712 p.
7. ZACORDONEȚ, Alexandru. *Probleme de stilistică comparată privind limba română și limba rusă*. Iași: Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2000. 284 p.
8. АВИЛЮВА, Наталья Сергеевна. *Вид глагола и семантика глагольного слова*. М.: Наука, 1976. 327 p.
9. АГРЕЛЬ, Сигурд. *О способах действия польского глагола*. В: Вопросы глагольного вида. М.: Издательство иностранной литературы, 1962. с. 35-38.
10. ЛЕБЕДЬ, С.А. *Видовое формообразование и внутриглагольное словообразование в сфере глаголов с заимствованной основой в чешском языке*. В: Исследования по славянскому языкознанию. М.: Издательство московского университета, 1984, с. 91-114.

Abrevieri

GLR – Gramatica limbii române

DEX – Dicționarul explicativ al limbii române

DRR – Dicționar rus-român

pf. – perfectiv

pop. – popular

Cristina ENICOV
Universitatea de Stat din Moldova
(Chișinău)

**EVOLUȚIA/REVOLUȚIA DISCURSULUI
PUBLICITAR FRANCEZ**

Evolution/ revolution of French advertising speech

Abstract: the present article handles the evolutionary aspects of the specific discursive training, the french advertising speech. From the advertisement to the virtual reality announcement, the universe of the advertising knew regularly how to adapt itself to the evolutions of the society. The advertising became in the contemporary society like an emblem, a complex and omnipresent phenomenon, which continues to mark us constantly. Definitely penetrated into our lives, being a part of the wide space of the media communication while being infiltrated in the mentality and the behavior of the modern man, the advertising constitutes the artificial and short-lived “decoration” of the media culture, and as well as the “background noise “ of the daily existence . Since its appearance, the advertising never stopped evolving, so much by techniques and supports which it uses, but also with the speeches it spreads. The presentation of the typical main clauses of advertisements with their characteristics and the trends of the advertising speech throughout its evolution until the presentation of the parameters of the advertising of the XXIth century, century of the technological revolution establishes the object of article.

Key-words: speech, advertising speech advertising, evolutionary aspects, media communication

Rezumat: Prezentul articol tratează aspectele evolutive ale formării discursive specifice, discursul publicitar francez. De la publicitate la anunțul realității virtuale, universul publicității a știut în mod regulat cum să se adapteze la evoluțiile societății. Publicitatea a devenit în societatea contemporană o emblemă, un fenomen complex, și omniprezent, care continuă să ne marcheze în mod constant. Pătruns definitiv în viața noastră, fiind parte a spațiului larg, al comunicării media, fiind infiltrat în mentalitatea și comportamentul omului modern, publicitatea constituie "decorarea" artificială și de scurtă durată a culturii mass-media, și precum și "zgomotul de fond" al existenței zilnice. De la apariția sa, publicitatea nu a încetat niciodată să evolueze, atât în tehnici și suporturi pe care le folosește, cât și prin discursurile prin care le răspândește. Prezentarea cluzelor principale tipice ale anunțurilor cu caracteristicile lor și tendințele discursului publicitar de-a lungul evoluției sale pâna la prezentarea parametrilor publicității secolului XXI, secolul revoluției tehnologice, stabilește obiectul articolului.

Cuvinte-cheie: discurs, discurs publicitar, aspecte evolutive, comunicare mediatică.

Publicitatea a devenit în societatea contemporană un fel de emblemă, un fenomen complex și omniprezent, care ne persecută în permanență. Pătruzând definitiv în viața noastră și făcând parte din marele spațiu al comunicării mediatice, totodată, ea, publicitatea, fiind deja infiltrată în mentalitatea și comportamentul omului modern, constituie azi „decorul” efemer și artificial al culturii mediatice și, în același timp, „zgomotul de fundal” al existenței moderne.

Definită ca un mesaj care anunță sau laudă un produs sau un serviciu, reprodus în multiple exemplare și difuzat numeroșilor și diverșilor destinatari, întotdeauna în aceeași formă prin intermediul unui suport, publicitatea este o comunicare în masă legată structural de mass-media, a cărei apariție datează în Franța cu secolul al șaptesprezecelea sub forma unui mic anunț.

Dezvoltarea lentă a activității publicitare, legată în mare parte de structurile economice arhaice sau de ostilitatea pe care o întâlnește, publicitatea ține mai mult de voința actorilor de distribuție de a menține formele comerciale tradiționale decât de a reacționa la invazia mesajelor publicitare, susțin cercetătorii. Totuși modernizarea aparatului comercial și constituirea corporației meseriilor de publicitate fac din aceasta „un fenomen cultural”, după cum afirmă Bernard Cathelat. Discursul publicitar este considerat ca fiind un demers persuasiv direct cotidian, care promovează un produs pentru un receptor. Acest discurs poate fi atât oral (publicitate TV sau radio), cât și scris (publicitate de presă scrisă, bannere, afișe etc), în toate cazurile el având un caracter informativ, demonstrativ și extensional nedeterminat. Producerea discursului publicitar presupune existența unui Emițător, a unui Receptor și a unui context spațial/temporal de desfășurare. Scopul imediat al discursului publicitar este să convertească un cititor/ascultător în consumatorul efectiv al produsului/serviciului dat, adică să persuadeze Receptorul, să inducă o anumită componentă perlocuționară mesajului și să genereze, în consecință, manifestarea atitudinală favorabilă: achiziționarea produsului/contractarea serviciului.

Începând cu formele incipiente ale publicității și până la anunțurile din realitatea virtuală, universul publicității s-a adaptat în mod regulat evoluțiilor societății și, pe parcursul istoriei sale, a știut să cucerească diverse locuri improbabile, atât fațada Turnului Eiffel, cât și unele scene din filme de ficțiune.

Publicitatea ca fenomen a cunoscut o evoluție începând cu perioada antică, dar care a fost influențată de mai mulți factori, printre care putem numi schimbările politice (războaiele și revoluțiile), prescripțiile juridice (impozite, privilegii, directive și interdicții), progresul tehnico-științific (de la invenția imprimeriei la telegraf, telefon și internet), dezvoltarea noilor medii (inițial radioul, apoi televiziunea și internetul), instituționalizarea progresivă a domeniului (de la practica artizanală până la școli de publicitate și centre de cercetare în domeniu), modificarea în profunzime a mentalităților (de la analfabetism la școala obligatorie, pătrunderea progresivă a publicității în cultură) și conjunctura economică (trecerea de la o economie de subzistență la economia de supraproducere, crizele economice).

Actul de naștere al publicității este considerat un papirus teban prin care se anunță oferirea unei recompense pentru un sclav fugit, acum 3000 de ani î.Hr. Astfel, putem spune că prima formă de manifestare a publicității a fost cea scrisă. În Roma antică, în Forum se distribuiau tăblițe care anunțau vânzări sau spectacole teatrale. Perioada Evului Mediu va generaliza, paralel cu publicitatea scrisă și procedeul publicității orale – anunțuri strigate – care țineau de autoritatea regală și aveau statutul de serviciu public.

Secolele XVI și XVII vor cunoaște evoluția părții vizual-iconice a anunțurilor publicitare, proliferarea pe scară largă a emblemei, a insignei, a blazonului (de breaslă), remarcabile prin realizarea artistică, chiar dacă, uneori, lizibilitatea textului era sacrificată. Stilul în care erau executate aceste adevărate „imagini de marcă” era excesiv de ornamentat, tinzând spre manierism. La sfârșitul secolului al XVI-lea, apar primele foi volante care anunțau diverse evenimente publice.

Afișul tipărit apare în secolul al XV-lea, la Paris, într-un context religios. Se consideră că primul afiș a fost tipărit la comanda Conciliului Prelaților din Reims pentru a-i anunța pe credincioși să participe la o sărbătoare importantă („Marea Iertare a Fecioarei Maria”). În Franța, primul ziar de anunțuri apare în 1751, editat de Abatele Aubert, „Mici anunțuri/mica publicitate”, în care se găseau inițial doar oferte imobiliare (vânzare – cumpărare, închiriere etc.). Ulterior, în 1836 apar două publicații de succes *Journal de connoissances utiles* și , fondate de ziaristul Emil de Girardin, care marchează demararea în forță a afacerii publicitare. Documentele menționează că 50 % din încasărilor editorialului proveneau din publicitate. Anunțurile publicitare se subordonau unei severe și mult apreciate etici profesionale: „Anunțul trebuie să fie cinstit, concis, și simplu – unde, pe ce stradă, la ce număr, ce se vinde și la ce preț”. Lui Emil de Girardin i se datorează principiul profesional de a nu încuraja publicitatea deghizată sau mincinoasă.

În secolul al XIX-lea, publicitatea pătrunde în presa scrisă și constituie un factor ce va contribui atât la eliberarea acesteia de tutela guvernului, cât și la diminuarea prețului de vânzare prin inserarea anunțurilor publicitare. Anunțurile publicitare erau deghizate sub forma articolelor, un fel de anticipare a „advertorial”-urilor de astăzi. Dezvoltarea publicității moderne în secolul al XX-lea va fi marcată de tehnologie, de avantajele producției în serie, de creșterea productivității dar, mai ales, de apariția noilor mijloace media. Impunerea noilor media va fi jalonată de punerea în undă a publicității radiofonice (SUA, 1922) și, un sfert de veac mai târziu, de prima emisiune de publicitate televizată (SUA, 1947). Codul publicitar se constituie progresiv; primele anunțuri nu se puteau baza pe obișnuința auditorului de a le înțelege; ele exprimau explicit îndemnul: „Faceți ca mine! Cumpărați o bicicletă Clément! (Cycle Clément et Gladiator, Paris, 1910)”. În alte cazuri, în revista *Patriot illustré*, 1930, sfatul de a cumpăra era explicit și redacția își asuma răspunderea: „Cumpărați de preferință articolele și produsele menționate în anunțurile publicate din paginile noastre și nu veți regreta!”. Spre deosebire de articolele publicitare moderne, anunțurile enumerau toate calitățile produsului.

Publicitatea ca fenomen global are o istorie comună, dar cu unele note specifice proprii fiecărei țări. Specificul național, caracterul, condițiile economice, limba au impus publicității particularități specifice. În Franța, care din secolul al XIX-lea este o țară cu o economie în creștere, publicitatea a cunoscut o evoluție deosebită.

Numeroase studii au fost consacrate publicității franceze, a etapelor ei de dezvoltare. Printre studiile care au abordat evoluția publicității franceze menționăm studiul lui N. Everaert Desmedt. Autoarea delimitează patru tipuri de publicitate, care au evoluat pe parcursul timpului, începând cu secolul al XIX-lea, perioadă considerată începutul publicității franceze. De rând cu etapele, sunt determinate conținuturile textelor publicitare la fiecare etapă, precum și destinatarul lor.

Astfel, N. Everaert Desmedt constată că în Franța, în secolul al XIX-lea, primul tip de publicitate a fost ceea ce în limba franceză este numit la *reclame*, genul publicitar dominant în acea perioadă, care are forma unui sfat de a cumpăra. În textele de „reclame” se efectuează valorizarea atât a produsului, cât și a consumatorului. Autoarea consideră că există o coincidență între obiectul de consum și forma sa de prezentare în discursul publicitar.

Următorul tip istoric de manifestare a publicității franceze, în opinia lui N. Everaert Desmedt, este *publicitatea clasică*. În publicitatea clasică sugestia de cumpărare este făcută în mod indirect. Ea se adresează consumatorului și îi prezintă o imagine valorizantă despre el însuși și despre produs. Ea funcționează mai mult în baza unui transfer de valori și pe identificare. Perioada publicității clasice este considerată ca fiind anii de aur ai publicității franceze, în care se căuta măreția și în care produsul este considerat un star.

Publicitatea modernă (aa. '60-'70 ai sec. XX) valorizează publicitatea ca atare precum și pe cel căruia i se adresează, recunoscând deja o cultură publicitară a consumatorului. Ținând un metadiscurs despre propriile sale coduri, suporturile, strategiile sale, ea argumentează modul în care se face publicitatea, pe care o consideră ca o parte integrantă a culturii. În această perioadă există o interpătrundere a genurilor publicitare, ceea ce dovedește existența acestei culturi publicitare. [pub Diax]

În fine, *publicitatea contemporană*, care nu se axează nici pe produs, nici pe publicitate, ci pe condiția umană, se adresează în special „cetățenilor lumii”. Acest tip de publicitate construiește în același timp o imagine și o filozofie a întreprinderii. Publicitatea contemporană mai este denumită și „noua publicitate”, care se autoimpune în scenă ca imagine a publicității. În cadrul acestui tip de publicitate funcționează mitologizarea, estetismul, ea mai are drept trăsătură caracteristică faptul că se adresează mai puțin consumatorilor produsului și mai mult receptorilor care „aderă la cultura publicitară și ajung să consume produsele pentru a putea participa la discursul publicitar”. Noua publicitate sau publicitatea contemporană se caracterizează printr-un șir de trăsături: enunțuri polivalente, în care se mizează pe supremația vizualului și nu a scripturalului; estetizarea mesajului vizual; participarea activă a receptorului la construirea semnificației; convertirea mizei economice în act sociocultural favorizat de exploatarea ludică și poetică a sloganului, precum și a imaginii.

Evoluția publicității franceze de-a lungul anilor a dus inevitabil la schimbări în forma sa actuală de prezentare. J.M. Adam numește această formă „o dublă geneză semiologică”, vorbind despre existența a două tipuri de prezentare a anunțurilor publicitare: primul, în formă de text, eventual, dar deloc obligatoriu, însoțit de imagine, și, cel de-al doilea, având inserat în el un element semiologic – imaginea.

La apariția primelor forme de publicitate în Franța – numită în limba franceză *la reclame* – până la mijlocul secolului al XIX-lea, anunțurile publicitare aveau în general o amplasare în pagină care imita modelul livresc și scrisul literar: adică o tipografie compactă, uniformă și regulată, cu doar câteva titluri pentru a agrementa textul. Majoritatea textelor publicitare tipărite în ziarele franceze din acea epocă aveau dimensiuni mici, caracterele cu care era imprimat textul publicitar fiind uniforme, iar textul avea doar funcție informativă. Textul nu era însoțit de imagine. Cerințele față de textul anunțului erau exprimate foarte simplu. În indicațiile pentru a redacta un anunț publicitar se menționa că aceste texte trebuiau să fie simple, sincere, să nu conțină nicio mască, să meargă direct spre țintă.

Paralel cu această *structură livrescă a textelor publicitare* din perioada incipientă, publicitatea franceză din secolul al XIX-lea adoptă și un alt mod de prezentare, în care este inclus un al doilea cod semiologic, esențial vizual, cel al imaginii. Progresul tehnic de la mijlocul secolului XIX (litografia, cromolitografia) a favorizat crearea capodoperelor de afișe ale epocii de către mari pictori, ca Toulouse-Lautrec, inclusiv a celor publicitare. Însă în presa scrisă imaginea avea un spațiu mult mai redus – doar câteva embleme și portrete modeste. Abia spre începutul secolului al XX-lea, imaginea, după ce a fost doar un simplu element distractiv al textului, începe să aibă un statut mai important, fiind însoțită de o oarecare dinamizare și diversificare a grafismului. Totuși imaginea este doar un element aleatoriu al textului publicitar, având rezervat cel mai mic spațiu.

Fotografia, o altă invenție mare a secolului al XX-lea, de care profită azi textul publicitar, nu s-a bucurat de o atenție mai bună în anunțurile din secolul XIX. Fotografia avea mai mult un rol decorativ. Faptul că pe aceeași pagină de ziar se acumula mai multe anunțuri, formatul lor, deseori redus, nu au favorizat timp îndelungat promovarea vizualului din cadrul anunțului publicitar.

Timp de mai multe decenii, reclamele de presă scrisă în Franța au fost bazate pe o *dispunere majoritar-scripturală și accidental-ilustrativă*. În textele respective produsul este desemnat clar, este obligatoriu inserat prețul și modul de vânzare, precum și scopurile mesajului publicitar. Personalitatea conceptorului reclamei se afișează explicit sub formă de semnătură pentru destinatar sau de adresă pentru fabricant. Exemplu:

POMMADE LYNX. Tonique, depurative des paupieres, de C. Catet, pharmacien –chimiste de Ire classe. Caudry (Nord)- Gros: Maison Michelet, Paris.

Referindu-se la spontaneitatea reclamelor din secolul al XIX-lea, Adam o califica ca un strigăt al inimii anunțătorului (din franceza veche *reclaim* „chemare, invocare”). Anunțătorul textului publicitar în majoritatea cazurilor în acea epocă era și producătorul sau comerciantul produsului dat. În aceeași ordine de idei, J.-M. Adam susține că *la reclame* era concepută mai mult intuitiv, fără a lua în considerare legile pieței. Abia la începutul secolului al XX-lea, odată cu apariția marketingului de origine anglo-saxonă, care schimbă practica fenomenului *reclame*, în Franța și în întreaga lume de după cel de-al Doilea Război Mondial, în urma industrializării și mondializării crescânde a producției economice, sunt aplicate pe scară largă legăturile marketingului ca știință despre vânzări.

Trebuie de menționat că în Franța termenul *publicité* („publicitate”) este atestat doar în 1914, dar începe să fie adoptat după 1930, ceea ce dovedește că publicitatea devine o profesie și o tehnică specifică. *Constituirea publicității ca domeniu de activitate* se datorează, pe de o parte, apariției marilor societăți și agențiilor de publicitate în locul producătorului-autor de texte de *reclame*, creșterii numerice a publicului și transformării lui dintr-un public local și delimitat în unul anonim, și, pe de altă parte, mării ofertei produselor în raport cu cererea, fapt ce a generat dezvoltarea tehnicilor de argumentare și de persuasiune aplicate în publicitate.

Publicitatea franceză s-a servit de *modelul livresc* în organizarea textelor un timp îndelungat. În anii '70 ai secolului XX, în circuitul publicitar începe să fie introdusă imaginea ca un element obligatoriu și chiar definitoriu al anunțului publicitar. Specialiștii în publicitate susțin că în acea perioadă se dezvoltă *publicitatea ludică*, în care lingvisticul se îmbină cu iconicul, creând multiple axe de lectură ale aceluiași anunț publicitar. La ora actuală, textul publicitar are în structura sa un constituent iconic și un constituent lingvistic.

În această ordine de idei, anii 1980-2000 sunt considerați drept perioadă înfloritoare a publicității, discursul publicitar devenind obiectul numeroaselor lucrări din diverse perspective: sociologice (Cathelat, 1987), semiologice (Floch, 1990), semantice (Grunig, 1990), psihologice (Jouve, 1991) sau retorico-pragmatice (Adam & Bonhomme, 1997). Or, odată cu epuizarea modelelor publicitare tradiționale și în pofida diminuării bugetelor de marketing, publicitatea s-a transformat și s-a resetat total la cumpăna mileniilor. Putem afirma cu certitudine ca suntem în plină revoluție publicitară, care se caracterizează prin mutații recente ale configurațiilor publicitare, în corespundere cu contextele lor social-mediatic.

Ceea ce M. Bonhomme numește reconfigurarea discursului publicitar, este mai degrabă o reformatare a acestui tip de discurs și ține mai întâi de diversificarea suporturilor publicitare, care, la rândul lor, determină forma și specificul comunicării publicitare actuale. Această diversificare se materializează prin dezvoltarea fulminantă a mass-mediilor electronice. Astăzi asistăm la o explozie a publicității pe Internet, care recurge la formate specifice (bannere, pop-up etc.), precum și la noi vectori mediatici (e-mail, blog etc.), astfel fragmentând comunicarea publicitară și conferindu-i un caracter mai participativ. Concomitent, asistăm la fenomenul publicității prin SMS, numită „marketing mobile”, care devine tot mai populară, având un rol ascendent, ținând direct în publicul vizat. Dincolo de faptul că astfel se obține un nivel înalt de lectură, publicitatea prin SMS are specificul de a trimite mesaje individualizate, totodată simple și reale. Procedeele lingvistice și iconice (prescurtări, emoticoane, ideograme), tipice scriiturii SMS, conferă o complicitate înaltă anunțurilor transmise. De fapt, marketingul mobil place mult tinerețului, după cum a demonstrat-o campania de sensibilizare pentru mijloace de contracepție a Ministerului Sănătății din Franța în 2009, difuzată pe această cale.

Un alt fenomen nou constituie și strategiile publicitare care dau prioritate promovării brandurilor/mărcilor comerciale în detrimentul produselor. Această formă de mediatizare se traduce prin construirea universului imaginar în jurul brandurilor, devenite

obiecte de admirație, purtătoare de valori spectaculoase (a se vedea campaniile Nike, Levi's, sau Kookai). Fiind axate pe performanță, libertate sau spontaneitate, aceste valori creează o comuniune strânsă între consumatori și mărcile comerciale, astfel idealizate. Marc Bonhomme susține că, în același timp, profitând de vidul ideologic înconjurător și nemulțumirea publică față de instituții, brandurile devin guru, vânzând acum idei și cuprinzând domeniile filosofiei și moralității. Nike a stabilit deja tonul din anii '90, cu sloganul „Just do it”, care venea împotriva valorilor colective ale sportului. Dar și alte mărci s-au implicat, cu sfatul lor de performanță (a lui Levi „Go Forth –mergi mai departe”), autenticitate (Lacoste: „Fii ceea ce ești”) sau individualismul (Nikon: „Sunt curajos”). Astfel, sloganurile publicitare evoluează în devize pentru viață și anunțurile încetează să se aplice consumatorilor, să vizeze persoane.

Paralel cu aceste fenomene, reclamele recente au tendința să-și deformeze mesajele comerciale profitând de mesaje apriori străine practicilor de marketing. În mod special, unele campanii publicitare adoptă cauza ecologică (Leroy-Merlin, Renault...). Altele militează în favoarea unor grupuri sociale, ca de exemplu Dove, în adresa femeilor în vârstă sau considerate dizgrațioase. Aceste bruiaje contribuie la fenomenul „depuplicitarizării” (Berthelot-Guiet & de Montety, 2009) anunțurilor și la interpretarea lor neclară. Adoptând rolul unui actor civic și lărgindu-și teritoriul legitimității cuvântului, anunțatorul își dizolvă interesul său comercial în interesul general. De exemplu, mai multe campanii publicitare au fost concepute în acest mod: campania publicitară privind rețeaua de magazine alimentare din Franța – Casino cu referire la reciclarea deșeurilor alimentare legate de religie sau cea practică de L'Oreal cu reprezentarea manechinelor de rase diferite.

La un nivel mai general, limbajul publicitar francez însuși suferă de schimbări majore în ultimii ani, după M. Bonhomme. Pe de o parte, sub influența postmodernismului, el evoluează spre gradul doi și autoderâdere. Pe de altă parte, limbajul publicitar nu încetează să-și șocheze destinatarii, utilizând expresii provocatoare sau chiar dure.

În concluzie, putem afirma cu certitudine că, deși publicitatea a cunoscut o evoluție importantă pe parcursul timpului, păstrându-și tradițiile, actualmente asistăm la o schimbare revoluționară a configurațiilor acesteia, grație mutațiilor mediatice recente din contextul social.

Referințe bibliografice:

1. ADAM, Jean-Michel et BONHOMME Marc. *L'argumentation publicitaire*. Paris: Nathan, 1997, (rééd. 2012, Armand Colin).
2. BALANESCU, Olga. *Tehnici discursive publicistice și publicitare*. București: Editura Ariadna, 2003.
3. BERTHELOT-GUIET, Karine et Caroline de MONTETY. Hyperpublication et depuplicitarisation : métamorphoses du discours des marques et gestion sémiotique. În: Y. LEBTAHI et F. MINOT. *La publicité d'aujourd'hui*. Paris: Le Harmattan, 2009, pp. 63-77.

4. BONHOMME, Marc. *Présentation. Vers une reconfiguration des discours publicitaires*, *Semen* [on-line], 36 | 2013, document 1, mis en ligne le 15 avril 2015, consulté le 22 avril 2017. URL: <http://semen.revues.org/9631>
5. CATHELAT, Bernard et EBGUY, Robert. *Styles de pub*. Paris: Éditions d'organisation, 1988.
6. CATHELAT Bernard. *Publicité et société*, 5e éd. Paris: Éditions Payot & Rivages, 2001.
7. EVERAERT-DESMEDT, Nicole. *La communication publicitaire*. Louvain-la-Neuve, Cabay, 1984.
8. LUGRIN, Gilles. *Généricité et intertextualité dans le discours publicitaire de presse écrite*. Berne: Peter Lang. 2006.
9. MARTIN, Marc. *Histoire de la publicité en France*. Paris: Presses Universitaires de Paris Ouest, 2012.
10. ROVENȚA-FRUMUȘANI, Daniela. *Analiza discursului*. București: Editura Tritonic, 2005.

Tatiana TREBEȘ
Universitatea de Stat din Moldova
(Chișinău)

NUMELE PROPRIU DE PERSOANĂ
CA OBIECT DE STUDIU
AL SOCIOLINGVISTICII

Personal name as the object of study of Sociolinguistics

Abstract: This article starts from the premise that the personal name is a social and ethnocultural sign because it appears and functions in a society and for society. The appearance of personal names is determined by the socio-cultural and political events that take place in society at a given time, in a particular geographical area. On the basis of the analysis of the statistical data provided by the Public Services Agency and the registers of birth certificates from Orhei district, we intend to demonstrate that the sociolinguistic perspective of studying anthroponymy is related to the anthroponymic variation and refers to the social, the psychological and the pragmatic components of the naming act. From the sociolinguistic point of view, these three components contribute to the realization of the three important functions of the first names: separator, unifying and prestigious.

Keywords: personal names, sociolinguistic, separator function, unifying function, prestigious function.

Rezumat: Articolul de față pornește de la premisa că numele propriu de persoană reprezintă un semn social și etnocultural, deoarece ia naștere și funcționează în societate și pentru societate/ comunitate. Apariția numelor este determinată de evenimentele social-culturale și politice, care au loc în societate, într-o anumită epocă, într-o anumită zonă geografică, și de tendințele modei lingvistice. În baza analizei datelor statistice oferite de Aparatul central al direcției generale de stare civilă din cadrul I.P. „Agenția Servicii Publice” și a Registrelor actelor de naștere, oferite de OSC Orhei, ne-am propus să demonstrăm că perspectiva sociolingvistică a studierii antroponimiei ține de variația antroponimică și vizează componenta socială, componenta psihologică și componenta pragmatică a actului de numire. Din punct de vedere sociolingvistic, aceste trei componente contribuie la realizarea a trei funcții importante ale prenumelor: separatoare, unificatoare și de prestigiu.

Cuvinte-cheie: nume propriu de persoană, sociolingvistică, funcție unificatoare, funcție separatoare, funcție de prestigiu.

Onomastica s-a bucurat și continuă să se bucure de o atenție deosebită în cadrul cercetărilor științifice datorită caracterului său interdisciplinar. Ea preocupă, în același timp, și lingviștii, și traducătorii, și etnologii, și geografii, și sociologii, și istoricii, tocmai prin optica diferită a acestora asupra obiectului de studiu – numele propriu, fapt care face din onomastica modernă o disciplină complexă, ce are propriile probleme și metode de cercetare.

Savantul V. Blanar susține că „onimele și sistemele onimice pot exista doar în comunicarea socială. Iată de ce numele propriu ca obiect de studiu al onomasticii trebuie cercetat pornindu-se de la funcția socială pe care acesta o realizează – funcție care scoate în evidență aspecte pragmatice și aspecte socio-onomastice” (Blanar, p. 91).

Realizarea funcției sociale face din procesul numirii un act social, argumentează lingvista E. Troplini, deoarece „numele proprii de persoană sunt atribuite în baza unor tradiții, a unor convenții sociale, care reflectă nivelul de educație, cultura, tradițiile și istoria unui grup etnic – aspecte ce demonstrează că, întotdeauna, există o motivație a faptului de ce copilul poartă acest nume” (Šrámek, p. 4).

Motivația, care stă la baza actului de numire, este un argument al faptului că numele sunt exemple autentice de semne lingvistice, a căror structură și formă conțin informații lingvistice și extralingvistice, care oferă numelui propriu de persoană statutul de indicator/semn social, „ce realizează o funcție de diferențiere și o funcție de integrare” (Troplini, p. 21). Aceste două funcții specifice onimelor – integrarea și diferențierea – pot fi observate, mai ales, acum, când onomastica este supusă unui proces de internaționalizare, cauzat de intensificarea procesului de migrare și a celui de globalizare, procese care impun studierea antroponimiei din perspectivă sociolingvistică și etnoculturală, sub influența factorilor social-politici, culturali, psihologici și estetici, care scot în evidență aspecte ce țin de mobilitatea demografică și de deschiderea omului spre alteritatea etnică și culturală care-l înconjoară.

Ca obiect de studiu al sociolingvisticii, antroponimul presupune analiza inventarului de nume din punctul de vedere al evoluției și al modificării acestuia sub influența factorilor socioculturali și funcționarea antroponimelor în context micro- și macrosocial, în funcție de variația lingvistică, influențele dintre varianta standard și variantele non-standard ale limbii, condiționate de factorii extralingvistici, bilingvism și multilingvism, limbi și varietăți lingvistice în contact.

Perspectiva sociolingvistică a studierii antroponimiei ține de variația antroponimică – concept analog celui de variație lingvistică din sociolingvistică și vizează *componenta socială* (etnia, confesiunea, statutul socioprofesional, vârsta și specificul gender al numelor de persoană), popularitatea numelui în microgrup sau macrogrup, dihotomia nume oficial – nume neoficial, perioada în care numele a apărut și evoluția lui (prezența variantelor și zona de utilizare a lor), *componenta etnoculturală a onimelor* (formulele denominative unice, fixate prin tradiție în cultura unui popor, afixele din structura formulelor denominative care reflectă specificul național al onimelor), *componenta psihologică* (factorii care influențează părinții în alegerea și atribuirea unui nume nou-născutului) și *componenta pragmatică* (actul de numire ca manifestare a intenționalității, a dorinței părinților de a fi originali și de a ieși din banalitate, de a singulariza purtătorul numelui).

Ideea că antroponimul reprezintă un semn sociolingvistic este dezvoltată de către savantul rus V.A. Nikonov, care în lucrarea *Имя и общество* (Numele și societatea) demonstrează că numele este un semn, un indicator social, deoarece ia naștere și funcționează în societate și pentru societate/comunitate. Apariția numelor este determinată de evenimentele social-culturale și politice, care au loc în societate, într-o anumită epocă, într-o anumită zonă geografică, și de tendințele modei lingvistice (a se vedea: 4).

Alți cercetători aprofundează aspectul sociolingvistic, argumentând că evoluția antroponimiei depinde nu doar de evenimentele social-culturale și politice din societate, dar și de componența etnică, lingvistică și confesională a populației dintr-o anumită zonă, iar sistemul antroponimic este în strânsă conexiune și cu factorii care influențează părinții în alegerea numelui unui nou-născut, cum ar fi:

1. moda onomastică (de exemplu, la sfârșitul secolului al XVII-lea, în Marea Britanie, erau populare numele Elizabeth și Mary, iar spre sfârșitul secolului al XX-lea, cele mai frecvente prenume feminine sunt Christe și Susan);
2. relația dintre nume și statutul social al purtătorului (bunăoară, în Anglia, numele Abigail, tradițional era atribuit servitoarelor);
3. tendința părinților de a evita disfoniile/asocierile supărătoare dintre numele de familie și prenume;
4. dorința/intenția părinților de a fi originali, un factor extrem de actual în prezent, când părinții au libertatea de a inventa și de a oferi copiilor numele pe care și le doresc. Utilizarea tot mai frecventă a diminutivelor și a formelor scurte, provenite de la prenumele tradiționale, care s-au impus ca nume independente, reprezintă o consecință a dorinței de originalitate și o inovație în antroponimia actuală, la nivel global.
5. factorul confesional; religia;
6. conotația pozitivă a numelor;
7. relația dintre nume și locul/zona unde a fost născut copilul (de exemplu, numele Yorick arată că purtătorul lui este originar din sudul Angliei);
8. dorința de a evita numele care se regăsesc în componența expresiilor frazeologice și care pot genera o conotație negativă.
9. acordarea numelor în cinstea unor personalități celebre sau a personalităților istorice (Никонов, p. 9).

Astfel, analiza inventarului de nume din perspectivă sociolingvistică, prin prisma factorilor care influențează părinții în alegerea unui nume, scoate în evidență informații ce țin de nivelul de educație al onomatetului (părinții în calitate de agenți care oferă numele), de confesiunea religioasă și de etnia căreia îi aparțin, de aspectul gender, de concentrarea/popularitatea sau frecvența numelor într-o anumită regiune și de stabilitatea onomasticonului. De asemenea, cercetarea entităților antroponimice, din punct de vedere sociolingvistic, demonstrează că antroponimia se află într-un proces continuu de modificare, completare și înnoire.

Savantul român O. Felecan demonstrează că, în ultimele decenii, nominația are un caracter inovativ, fiind influențată de mass-media și de procesul de globalizare, puternic reflectat în toate sferele vieții culturale și sociale. Acest fapt a îndepărtat numitorii de principiul religios străvechi, existent în Antichitatea romană – *nomen est omen*. Nerespectarea acestei reguli a dus la realizarea a trei funcții „simbolice” ale prenumelor: o *funcție separatoare*, ce are rolul de a-i individualiza pe purtători, o *funcție unificatoare*, ce reunește purtătorii unor nume de botez, și o *funcție de prestigiu*, referitoare la statutul oamenilor în societate, care face distincție între cei aflați în vârful ierarhiei sociale și cei situați la baza acesteia (a se vedea: FELECAN).

În cele ce urmează, prin intermediul exemplelor excerptate din Registrele alfabetice ale actelor de naștere, oferite de OSC Orhei, vom urmări cum se manifestă procesele enunțate mai sus, făcând o analiză sumară a caracterului inovativ al antroponimiei actuale, în contextul globalizării și al evenimentelor social-politice și culturale din ultimele decenii, care au repercusiuni și asupra onomasticii.

Orheiul este un oraș vechi, multietic și pluriconfesional, care s-a remarcat de secole în spațiul românesc istoric și cultural, fiind o zonă reprezentativă, din punct de vedere etnolingvistic și etnocultural, în cadrul Republicii Moldova. Acest lucru ne-a servit drept imbold pentru realizarea prezentei cercetări, ale cărei rezultate ar putea fi pertinente și pentru alte zone din Republica Moldova, dat fiind faptul că, în prezent, în Orhei, ca și în alte orașe din Republica Moldova, se fac resimțite procesele specifice perioadei actuale, în primul rând, schimbarea sistemului social-politic după 1989 și revenirea la valorile spirituale naționale, migrația masivă a populației în statele membre ale Uniunii Europene (și nu numai) și contactele active cu alte culturi și confesiuni – procese care se reflectă și asupra inventarului de nume.

1. Populația orașului, inclusiv cea a localităților rurale din municipiul Orhei, conform recensământului din 2014, constituie 101.502 persoane, dintre care 21.065 locuiesc în mediul urban, iar 80.437 – în mediul rural. Mișcările demografice necontrolate și migrarea masivă au influențat negativ structura de vârstă a populației, înregistrându-se o tendință vădită de îmbătrânire a acesteia, succedată de o scădere bruscă a natalității populației (Recensământul populației și al locuințelor 2014, <http://www.statistica.md/pageview.php?l=ro&idc=479> (accesat: 28.01.2019)).

Examinarea documentelor de arhivă și a datelor statistice arată că locuitorii municipiului Orhei sunt preponderent moldoveni, români basarabeni, care vorbesc limba română. De rând cu băștinașii mai conviețuiesc reprezentanți ai altor etnii: ucraineni, ruși, bulgari, romi, găgăuzi – atestați de sute de ani pe teritoriul Basarabiei, dar și reprezentanți ai unor etnii, stabiliți recent în această zonă – arabi, turci etc. Populația municipiului este afiliată mai multor confesiuni religioase: creștin-ortodocși, catolici, bapțiști, adventiști de ziua a șaptea, adepți ai confesiunii islamice etc. Toate aceste particularități se reflectă în sistemul antroponimic al regiunii și contribuie la realizarea celor trei funcții „simbolice” ale prenumelor – *separatoare*, *unificatoare* și *de prestigiu* – de care amintește O. Felecan.

Astfel, **funcția unificatoare** a prenumelor se realizează prin dorința părinților de a rămâne fideli tradiției și identității românești. Conform acesteia, copilul va purta fie numele unuia dintre părinți, fie numele unuia dintre nași, fie al unuia dintre bunici. În acest fel, se asigură continuitatea sistemului românesc de denotație personală, tradiție bazată pe criteriile de solidaritate familială, pentru a păstra vie amintirea strămoșilor. Acest fapt este demonstrat de prezența unui număr impunător de prenume tradiționale în onomasticul actual: *Sofia, Ana, Maria, Elena, Ecaterina, Irina, Aexandru, Dumitru, Ion, Vasile, Teodor, Nicolae* și de faptul că de-a lungul timpului acestea își mențin poziția în topul celor mai populare prenume din Republica Moldova. Folosirea acestor prenume limitează tendința de modernizare/ internaționalizare, puternic pronunțată, în ultimul timp, în sfera numelor de botez (a se vedea tabelul 1).

Tabelul 1.
Cele mai frecvente prenume masculine și feminine în perioada 2005-2017
(conform datelor statistice oferite de Aparatul central al direcției generale de stare civilă)

Anul	Cele mai frecvente prenume masculine					Cele mai frecvente prenume feminine				
	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5
2005	Ion (990)	Daniel (716)	Alexandru (714)	Maxim (684)	Andrei (568)	Anastasia (780)	Valeria (702)	Maria (586)	Andreea (567)	Daniela (557)
2006	Ion (972)	Maxim (784)	Alexandru (732)	Daniel (691)	Cristian (639)	Anastasia (812)	Valeria (751)	Nicoleta (614)	Victoria (560)	Maria (555)
2007	Maxim (931)	Ion (926)	Daniel (780)	Alexandru (700)	Nichita (557)	Anastasia (856)	Valeria (689)	Nicoleta (604)	Maria (588)	Victoria (518)
2008	Maxim (975)	Ion (927)	Daniel (702)	Alexandru (702)	Cristian (570)	Anastasia (857)	Valeria (677)	Nicoleta (603)	Andreea (543)	Maria (535)
2009	Maxim (1128)	Ion (912)	Alexandru (779)	Daniel (757)	-	Anastasia (950)	Valeria (674)	Maria (628)	Andreea (590)	Victoria (584)
2010	Maxim (1084)	Ion (884)	Alexandru (815)	Daniel (720)	Nichita (557)	Anastasia (910)	Valeria (664)	Maria (643)	Andreea (593)	Nicoleta (569)
2011	Maxim (952)	Ion (778)	Alexandru (792)	Daniel (720)	Nichita (508)	Anastasia (957)	Valeria (563)	Maria (632)	Andreea (547)	Nicoleta (519)
2012	Maxim (1004)	Ion (828)	Alexandru (797)	David (706)	-	Anastasia (956)	Maria (784)	Daria (661)	Sofia (639)	Alexandra (639)
2013	Maxim (953)	David (820)	Alexandru (792)	Ion (750)	-	Anastasia (828)	Maria (765)	Sofia (741)	Daria (703)	Alexandra (600)
2014	Maxim (904)	David (884)	Alexandru (731)	Artiom (700)	Ion (683)	Sofia (846)	Anastasia (787)	Daria (700)	Maria (676)	Victoria (656)
2015	David (900)	Maxim (801)	Alexandru (643)	Bodgan (619)	Artiom (591)	Sofia (825)	Anastasia (757)	Daria (635)	Maria (635)	Alexandra (635)
2016	David (~1000)	Maxim (859)	Alexandru 727	Artiom (664)	Ion (631)	Ana (194)	Anna (172)	Varvara (73)	Emanuela (70)	Kira (69)
2017	David (774)	Maxim (702)	Alexandru (577)	Bodgan (547)	Artiom (528)	Sofia (~1000)	Anastasia (749)	Daria (~700)	Maria (661)	Victoria (635)

Alegerea unui nume tradițional (calendaristic) este justificată de faptul că prenumele românești au conotații deosebite, sunt adaptate la sistemul fonetic al limbii, sună bine și sunt ușor de pronunțat, au rezistat în timp, au forța personalităților care le-au purtat, sunt acceptate de către societate și păstrează identitatea etnoculturală a purtătorului.

Funcția separatoare a prenumelor se realizează prin intermediul „hipocoristicelor scurte”¹, al „hipocoristicelor diminutive”, al prenumelor compuse și al prenumelor netradiționale.

Analiza Registrelor alfabetice a actelor de naștere, oferite de OSC Orhei, arată că, în ultimele decenii, în antroponimie se manifestă tendința de a înlocui formele standard ale prenumelor calendaristice cu „hipocoristice scurte” sau „hipocoristice diminutive”, care, pe de o parte, realizează o *funcție unificatoare*, dat fiind faptul că provin de la formele standard ale prenumelor calendaristice, care formează nucleul antroponimiei tradiționale, iar pe de altă parte – o *funcție individualizatoare*, deoarece aceste nume oferă o posibilitate sporită de identificare/ de supraindividualizare.

Astfel, în Registrele alfabetice ale actelor de naștere (anii 2000-2016), oferite de OSC Orhei, se atestă următoarele forme scurte, apărute prin intermediul apocopei, sincopei, aferezei de la „antropoforme-nucleu”²: *Daniel* → *Dan* (de 43 de ori); *Danu* (de 7 ori); *Dăny* (o dată); *Daniela* → *Dana* (de 16 ori); *Vladimir* → *Vlad* (de 28 de ori); *Vladislava* → *Vlada* (de 28 de ori), *Alexandru* / *Alexei* → *Alex* (de 24 de ori, *Sandu* (de 11 ori); *Alexandra* / *Alexandrina* → *Alexa* (de 6 ori), *Sanda* (de 13 ori), *Sandra* (de 3 ori), *Sandina* (o dată); *Sofia* → *Sofi* (o dată); *Andrian* / *Adrian* → *Andi* (o dată) / *Ady* (o dată); *Ecaterina* → *Katy* (odată); *Maria* → *Mașa* (odată); *Sofia* → *Sonia* (o dată); *Zinaida* → *Zina* (o dată); *Gabriela* / *Gabriel* → *Gabi* (o dată), nume care trimite în egală măsură atât la genul masculin, cât și la cel feminin; *Magdalena* → *Magda* (o dată), în structura prenumelui dublu *Magda-Oana*; *Maxim* – *Max* (o dată); *Nicolae* → *Nicu* (de 2 ori) o dată individual, a doua oară în structura prenumelui dublu *Nicu – Lilian*; *Elena* → *Lenka* (o dată); *Ivan* → *Vania* (o dată); *Valeria* → *Lera* / *Lerika* (o dată); *Veronica* → *Nica* (o dată), *Giovani* → *Gioni* (o dată).

Analizând formele scurte ale prenumelor menționate mai sus, observăm că pe lângă „hipocoristicele scurte” tradiționale românești – *Alex*, *Alexa*, *Sandu*, *Dan* etc., apar și o serie de forme / variante de origine rusească sau occidentală. Formele scurte de origine rusească – *Mașa*, *Dașa*, *Ira*, *Dima*, *Natașa*, *Sonia*, *Vania* – sunt rezultatul influenței rusești asupra sistemului antroponimic tradițional în perioada sovietică și a numărului mare de ucraineni, ruși, găgăuzi în componența etnică a populației municipiului Orhei – vorbitori de rusă – și a bilingvismului, un fenomen caracteristic societății noastre.

Formele scurte de origine occidentală: *Andi* – provenit de la englezescul *Andy*; *Katy* – un diminutiv al englezescului *Kate*; *Dăny* – provenit, probabil, din varianta americană *Danny* pentru care s-a încercat adaptarea la sistemul ortografic al limbii

¹ Cercetătoarea M. Cosniceanu, în lucrarea „Studiu asupra numelor de persoană” (1973) tratează formele scurte provenite de la prenumele standard ca *hipocoristice scurte*, iar formele diminutive – ca *hipocoristice diminutive*.

² Lingvistul S. Garagulea, în lucrarea „Антропонимическая прагматика и идентичность индивида” (2009), numește formele standard ale prenumelor calendaristice *antropoforme-nucleu*, iar formele scurte și formele diminutive *antropoforme-periferice*.

române la fel ca și *Andi*; *Gioni* – o formă scurtă a prenumelui italian *Giovanni* sau o adaptare fonetică și ortografică a „hipocoristicului scurt” *Johnny*, provenit de la prenumele englezesc *John*; *Sofi* – care poate fi o formă scurtă, obținută prin apocopă de la prenumele tradițional *Sofia* sau o adaptare fonetică și ortografică a prenumelui occidental *Sophie* – sunt o consecință a intensificării procesului de migrare, a contactului (lingvistic, cultural) cu reprezentanți ai altor etnii.

Începând cu anul 2000, în Registrele alfabetice ale actelor de naștere (2000-2016), de la OSC Orhei, se atestă și o serie de „hipocoristice diminutive”, forme dezmiertătoare ale prenumelor ce exprimă sentimente de afecțiune și care sunt formate cu ajutorul sufixelor *-uț*, *-aș*, *-el*, *-ela*, *-oară*, *-ina*, *-ică*, *-ița*, *-uța* / *uta* și sufixul diminutival rusesc *-ka*:

-uț: *Ionuț* (atestat de 16 ori);

-ela: *Ionela* (de 10 ori), *Petronela* (de 5 ori); *Antonela* (de 5 ori); *Dorinela* (o dată); *Aniela* (o dată); *Cristela* (o dată);

-ina: *Nicolina* (o dată); *Emilina* (o dată), *Andreina* (o dată), *Soreina* (o dată); *Nadina* (o dată), *Vasilina* (o dată);

-uța: *Anuța* (o dată), *Anicuța* (o dată), *Aniuta* (o dată);

-ița / iță: *Victorița* (o dată), *Gheorghiița* (o dată), *Dumitrița* (de 7 ori), *Luminița* (de 5 ori);

-el: *Georgel* (o dată), *Ionel* (o dată), *Dorel* (o dată), *Costel* (o dată);

-aș: *Dumitraș* (o dată), *Ionaș* (o dată);

-ic / ică / ica: *Petrică* (o dată); *Anica* (o dată); *Cristic* (o dată) – un diminutiv al formei scurte *Cristi*;

-ka: *Andreika* (o dată), *Lerika* (o dată), *Lenka* (o dată), ultimele două fiind forme diminutive obținute prin derivare de la „hipocoristicele scurte” rusești *Lera* și *Lena*.

Aceste „antropoforme-periferice” – hipocoristice scurte și hipocoristice diminutive – situează sistemul antroponimic „la limita dintre sistemul vechi și sistemul nou de nume de botez și trebuie considerate ca soluție de compromis la care ajunge familia selectoare a numelui, pentru că prin origine sunt tradiționale, dar prin aspect marchează noua tendință onomastică” (Dănilă, p. 129).

Sub influența modei, și odată cu intensificarea procesului de migrație a populației din Republica Moldova în țările europene și nu numai, precum și datorită influenței mass-mediei și a telenovelelor, a apărut tendința de a înlocui prenumele calendaristice cu prenume de origine străină, care sunt un argument al realizării *funcției separatoare a prenumelor*.

Astfel, conform Registrelor alfabetice ale actelor de naștere (anii 2000-2016), de la OSC Orhei, cele mai răspândite prenume feminine de proveniență occidentală sunt: *Bianca* (atestat de 22 de ori), *Melissa* (atestat de 11 ori, având 3 variante de ortografiere: *Melissa*, *Milisa*, *Meliz*), *Mirela* (de 9 ori), *Beatrice* (atestat de 8 ori și cu 5 variante de ortografiere: *Beatrice*, *Beatricia*, *Biatricia*, *Beatricea* și *Biatrisia*), *Milena* (atestat de 5 ori, ortografiat în 2 feluri: *Milena* și *Mylena*). Alte prenume feminine de origine occidentală, întâlnite câte o singură dată, sunt: *Erika* / *Erica* (atestat de 2 ori, ortografiat diferit), *Selina*, *Melani*, *Medina*, *Francesca*, *Roberta*, *Denisa*, *Fabiana*, *Fiona*, *Rafaela*, *Geamila*, *Luiza* / *Luisa* (atestat de 2 ori, ortografiat diferit), *Izabela*, *Henrieta*, *Gretta*, *Viviana*, *Esmeralda*.

Analiza Registrelor Alfabetice ale actelor de naștere din perioada 2000-2016 arată că și lista de prenume masculine a fost îmbogățită cu unele antropoforme de origine străină: *Eric, Elvis, Franco, Marco, Leonardo, Lorenzo* (ortografiat *Lorenço*), *Rafael, Enrichi, Angelo, Guido, Dominic, Robert*. Dintre acestea cel mai răspândit este *Eric*, înregistrat de 7 ori, celelalte fiind atestate o singură dată.

Începând cu anul 2000, în Registrele alfabetice ale actelor de naștere, de la OSC Orhei, se atestă și o serie de prenume, specifice adeptilor confesiunii islamice, cum ar fi: *Muhammad*, cu formele *Mohamad* și *Mohamed*, *Ayman, Said, Adnan, Asmir, Samir, Karim*, ortografiat *Carim, Miraj Leyla*, ortografiat *Leilla, Aziza, Marwa etc.* Aceste prenume realizează, pe de o parte, o funcție separatoare, iar, pe de altă parte, funcție unificatoare și cea de prestigiu, dat fiind faptul că pentru un adept al confesiunii islamice, numele nu este o simplă „etichetă”, care are funcția de a identifica și a diferenția membrii unei familii sau pe cei ai unei colectivități, acesta are și **obligativitatea** de a indica identitatea musulmană a purtătorului.

Cercetătorul W.J. Roff menționează că „pentru un musulman, atribuirea unui nume este mult mai mult decât respectarea unei convenții impusă de societate, iar actul numirii trebuie realizat de părinți cu maximă responsabilitate, pentru că numele va defini personalitatea copilului. Iar odată ce numele reprezintă însăși definirea personalității, acesta poartă și o semnificație culturală, care trebuie să spună întregii lumi că tu ești musulman” (apud Neethling, p. 78).

Prezența în inventarul de nume autohton a prenumelor netradiționale este, de asemenea, o dovadă a faptului că intensificarea procesului de migrare, globalizarea, contactul lingvistic și cultural cu reprezentanții altor etnii se răsfrânge asupra onomasticonului, aflat în continuă schimbare. Prenumele străine sunt preluate cu scop inovativ și individualizator, astfel, depășindu-se bariera lingvistică și cea culturală.

Ca urmare a intensificării procesului de migrare a populației autohtone în statele membre ale Uniunii Europene (și nu numai) și ca rezultat al perfectării actelor de stare civilă, în cazul nostru a certificatelor de naștere, în afara Republicii Moldova sau ca manifestare a unor aspecte ale intenționalității, în cazul numirii, în Registrele alfabetice ale actelor de naștere de la OSC Orhei, începând cu anul 2011, se întâlnește o serie de variante ortografice ale prenumelor, inclusiv ale celor tradiționale românești, integrate și ele în sistemul antroponimic oficial, de exemplu: *Cătălina – Katalina; Alina – Alyna; Angela – Anjela; Oxana – Ocsana; Vadim – Vădim, Vadym; Elena – Ielena; Victor – Viktor; Ecaterina – Ekaterina, Caterina, Katerina; Cristina – Kristina; Carolina – Karolina; Luminița – Luminitsa; Dumitrița – Dumitritsa, Dimitritsa; Xenia – Ksenia; Andrei – Andrey; Svetlana – Svitlana; Maria – Măria; Corina – Karyna; Ilinca – Illinca; Chiril – Kirill, Natalia – Nataly, Valeria – Valeriia; Denis – Dennis*

Analizate din punctul de vedere al manifestării unor aspecte ale intenționalității sau ale modei onomastice, înlocuirea lui „o” cu „a” – *Victor – Viktor*; a lui „i” cu „y” – *Alina – Alyna*, a lui „e” cu „k” – *Ecaterina – Ekaterina*, a lui „ț” cu „ts” – *Dumitrița – Dumi-*

tritsa, **a lui „x” cu „cs”** – *Oxana – Ocsana*, precum și dublarea literelor ca în exemplele *Illinca*, *Kirill*, *Valeriia*, *Dennis* reprezintă, pe de o parte, intenția părinților de a-și individualiza copiii, de a crea, așa cum susține J.R. Searle, „o referință de succes” (Searle, p. 233), care să reprezinte un *signum singulare* al obiectului numit, fără ambiguități, care să-l poată desemna pe el și numai pe el, iar pe de altă parte – *realizarea funcției separatoare și a celei de prestigiu*.

În concluzie, remarcăm faptul că studierea antroponimelor din perspectivă sociolingvistică scoate în evidență aspecte ce țin de evoluția socială și culturală a unei regiuni, particularități ce țin de contactul lingvistic și cultural al populației autohtone (majoritare) cu reprezentanții altor etnii, precum și indici care țin de componenta etnică și afilierea religioasă a locuitorilor.

De asemenea, onomastica sociolingvistică arată că factorii care influențează alegerea unui nume duc la apariția unor stereotipuri colective, ce presupun manifestarea anumitor caracteristici culturale, lingvistice și extralingvistice. Acestea se reflectă în actul de numire și demonstrează că numele de botez se înscrie într-o semiotică naturală a microcolectivităților, iar actul de numire implică mai multe persoane, printre acestea numărându-se: 1. agentul (părinții, bunicii, nașii); 2. nou-născutul; 3. preotul, în cazul botezului, sau/și ofițerul stării civile, care fixează numele în Registrul actelor de naștere. Este judicios ca antropinimele să fie investigate în strânsă legătură cu contextul sociocultural, etnic și religios, în care acestea apar și funcționează.

Referințe bibliografice:

1. BLANAR, Vincent. *Proper names in the light of theoretical onomastics*. Bratislava, 2009 <https://searchworks.stanford.edu/view/11503503> (Accesat: 28.01.2019).
2. ŠRÁMEK, Rastislav. *Úvod do obecné onomastiky / Introduction to General Onomastics*. Brno: Masarykova Univerzita, 1999. 191.p.
3. TROPLINI, Edlira. *Anthroponyms as (conventional or unconventional) Parts in the Development of Language* <http://www.diacronia.ro/ro/indexing/details/V1950/pdf> (Accesat: 28.01.2019)
4. НИКОНОВ, Влади́мир Андре́евич. *Имя и Общество*. Москва: Наука, 1974. 276p.
5. ЛЕОНОВИЧ, Олег Анатольевич. *В мире английских имён: Учеб.пособие по лексикологии*. 2-е изд., испр. и доп. М.: ООО «Издательство АСТ»: ООО «Издательство Астрель», 2002. 160 с.
6. FELECAN, Oliviu. *Un excurs onomastic în spațiul public românesc actual*, Cluj-Napoca, Editura Mega. Editura Argonaut, 2013, 205 p
7. Recensământul populației și al locuințelor 2014. <http://www.statistica.md/pageview.php?l=ro&idc=479> (accesat: 28.01.2019).
8. COSNICEANU, Maria. *Studiu asupra numelor de persoane*. Chișinău: Știința, 1973. 210 p.
9. ГАРАГУЛЯ, Сергей Иванович. *Антропонимическая прагматика и идентичность индивида: дис. ... д-рафилол. наук*. М., 2009. 418p.

10. DĂNILĂ, Simion. *Sub fascinația lingvisticii bănățene. Cercetări, ipoteze, note de lectură*. Timișoara, Ed. Eurostampa. 2012. 411 p.

11. NEETHLING, Barbara. Dreptul la un nume bun: copiii din comunitățile musulmane și xhosa. În: *Numele și numirea – interfețe multietnice în antroponimie. Conferință internațională* (1, 2011; Baia Mare). Cluj-Napoca: Mega, 2011. p. 77-88

12. SEARLE, John Rogers. *Intentionality. An Essay in the philosophy of mind*. Cambridge University Press, 1983. (Accesat: 03.03.2015)

Surse:

IV. 31. OSC Orhei, Registrul Alfabetic al actelor de naștere, început la 01.01.2000 (200 file);

IV.31 OSC Orhei, Registrul Alfabetic al actelor de naștere, început la 01.01.2011 (180 file);

Nicolae GEORGESCU
(România)

PLURALE DUBLE.
FORME DE DUAL ARHAIC
ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Double plurals. Forms of obsolete double plurals in Romanian

Abstract: The article addresses an up-to-date issue for the morphosemantics of the Romanian language trying to propose a solution related to the theoretical interpretation of double plurals encountered in different variants of the Romanian language. On the basis that the flexion of nouns in Romanian presents a complex picture, we draw attention to nouns whose number bending takes into account the semantic criteria.

Keywords: double plurals, disagreement, accent.

Rezumat: Articolul abordează o problemă de actualitate pentru morfosemantica limbii române încercând să propună o soluție legată de interpretarea teoretică a unor plurale duble întâlnite în diverse variante ale limbii române. Din considerentul că flexiunea substantivelor în limba română prezintă un tablou complex, atragem atenția asupra substantivelor a căror flexiune de număr ține seama de criteriile semantice.

Cuvinte-cheie: plurale duble, dezacord, accent

De câțva timp, să spun un an sau doi, îmi tot vin în minte plurale duble românești. Nu știu de unde mi se trage, probabil de la „almanahel” lui Vanghele, pentru că eu am tendința asta devenită aproape naturală să aprob greșelile de limbă, oricare ar fi ele... Dezacorduri? – Vă arăt dezacorduri câte vreți, stați cu ele la masă și nici nu le observați, nici nu le băgați în seamă. Cacofonii?! Nu există, dom’le, astea nu sunt cacofonii, stricați limba... Și tot așa; acum, de câțva timp, cum spun, mi-a cășunat pe pluralele duble – și să vedeți ce frumusețe de listă mi-a ieșit, și să vedeți cât de explicit teoretică este ea și ce lucruri frumoase ne poate spune. Eu, văzând – adică înțelegând mai bine zis – m-am oprit brusc și-am început să caut prin revistele lingviștilor, să văd dacă nu plagiez pe careva, sau, mă rog, să nu mă laud c-am descoperit roata. Aaș! Ei dorm pe reguli ortografice, ortoepice și de punctuație, nu le dă prin gând o temă ca asta, cu pluralele duble... Dau liste și ne sfătuiesc să evităm, cam așa: „*Aragaz* – la plural spunem *aragazuri* și nu *aragaze*, așa cum întâlnim frecvent. *Monedă* – la plural *monede*, nu *monezi*. *Chibrit* – la plural *chibrituri*, nu *chibrite*. *Furtună* – la plural *furtuni*, nu *furtune*. *Barem* – la plural *bareme*, nu *baremuri*. *Remarcă* – la plural *remarci*, nu *remarce*. *Albuș* – la plural *albușuri*, nu *albușe*. *Drajeu* – la plural *drajeuri*, nu *drajee*. *Pârâu* – la plural *pârâie*, nu *pârâuri*. *Mormânt* – la plural *morminte*, nu *mormânturi*. *Colonel* – la plural *colonei*, nu *coloneli*. *Festival* – la plural *festivaluri*, nu *festivale*. *Chitară* – la plural *chitare*, nu *chitări*.

Refren – la plural *refrene*, nu *refrenuri*. *Bairam* – la plural *bairamuri*, nu *bairame*. *Boschet* – la plural *boschete*, nu *boscheți*. *Furtun* – la plural *furtunuri*, nu *furtune*. *Hotel* – la plural *hoteluri*, nu *hotele*. *Sindrom* – la plural *sindroame*, nu *sindromuri*...

Ce-or fi având cu aragazele, monezile, chibritele (...) boscheții, nu știu; dar eu am articulat corect... formele incorecte, doar nu vom spune aragazurile, boscheturile etc.

Vă repet: lingvistica oficială se ocupă cu păzirea/paza reformelor ortografice, puțin cu ortoepia. A, ortoepie, auzi acolo! Păi... cacofoniile sunt strict chestiune de rostire frumoasă... Vă spun eu, cu altă ocazie, și treaba cu acordul o „rezolvăm” cu mintea mea, acum haideți să vedem lista, s-o comentăm mai degrabă. Că tot veni vorba mai sus, iată cuvântul *roată*. Are pluralul *roate* și *roți*, de data aceasta acceptate ca plurale duble. Domnule, îmi zic, ce ne imaginăm noi sub cele două forme, care este imaginea pentru fiecare, sunt ele cu totul întâmplătoare? – Și uite cum e, cum am înțeles după escogitări îndelungi: bicicleta, de pildă, are roate, cum spune și cântecul maramureșean: „Pe sub poalele mândri / Poți trece cu bicikli / Bicikli cu două roate / Căci cu patru nu se poate.” Dar trenul? Ei bine, trenul nu poate avea decât roți, adică multe, multe.

Da, dar atunci, asta ne trimite la limbile vechi, la dualul indoeuropean. Între singular și plural, greaca veche dezvoltă un număr special, cu terminații speciale, *dualul*, care denumește perechea: un om, doi oameni, mulți oameni. Latina nu are numărul dual, iar în greacă acesta este rezervat mai ales organelor pereche ale trupului omenesc, dar și altor ființe sau lucruri resimțite ca pereche. Atunci, las la o parte listele cât mai diversificate de prin manuale și tratate – ocupându-mă cât se poate de strict de pereche, și mai ales de trupul omenesc. Las iarăși la o parte Cap – capete – capi – capuri, pentru că omul nu are două capete și pentru că s-a specializat.

Țin, deocamdată, în rezervă și Ochiu – ochi – ochiuri – dar fac observația că trebuie scris ochiu la singular, ca să nu se confunde: cel puțin la Eminescu: „*Cu monoclu-n ochiu...*” sau, mai important, în zborul Luceafărului: „*Căci unde-ajunge nu-i hotar / Nici ochiu spre a cunoaște...*”, unde nu e vorba de mai mulți ochi, de ochii cerului de pildă – ci de unul singur, desigur ochiul înscris în triunghi de pe bisericile noastre. *Umăr* însă are două plurale: *umere* și *umeri*. Și omul are doi umeri sau două umere. „*Un vânăt giulgiu se-ncheie nod / Pe umerele-i goale*”, spune Eminescu. Noi zicem însă cam așa: „Pe umerii noștri stă viitorul țării”. Oricum ar fi, *umere* nu poate intra în expresii ce presupun pluralul, e rezervat acestui „dual” pe care eu îl presupun.

Din umăr pornește însă *mâna*; *mâini* la plural, dar eu știu vorba din copilărie când ne adunam mai mulți să strângem prunele ori să curățăm porumbul: „*Săracele mâniuri multe!*”. Se simte nevoia de diferențiere, așadar.

Asemănător este cazul Casă – case – căși: pentru că „pe căși” înseamnă cătun de case, chiar sat, – case deduc că este formă de dual, și îmi dau seama că nicăieri, nimeni nu are o singură casă/construcție, fiecare are casa și anexa (grajd, bucătărie de vară, ce-o fi ea).

Mâna are, apoi, palme („Îți dau două palme”) și pâlmi, care se folosește cu toată opoziția gramaticului. Apoi, mai sus, are cot (cineva „dă din coate”) – și aici pluralele s-au specializat: coți, coturi. Totuși ce înseamnă 3 sau 5 sau 10 coți de pânză? De ce nu trei sau cinci sau zece coate de pânză? Cred că iarăși se protejează „dualul” –

foarte bine fixat semantic. S-ar putea crede că tot legată de mână este și *subțioara*, cu pluralul *subțiori*, *subțioare*. Cuvântul are însă alt sens, nu înseamnă *subraț*, scobitura de sub umăr, ci *mijlocul*, mijlocelul trupului, iată cum: *alla*, *ae* (*aripă*, *braț* în latinește) a primit mai întâi prefixul *sub-*, *sub-alla* însemnând *sub braț*, prin transformări fonetice: *suoară*. Adăugându-se încă un *sub*, s-a ajuns la *sub+sub+oară*, subsuoară, subțioară. Este o parte a trupului omenesc mai jos de *subraț*, adică *mijloc*. Asta se știa pe vremea lui Eminescu, încât poetul scria: „*Te ridicam de subțiori / De-atâtea ori, de-atâtea ori...*” și se înțelegea dansul, bărbatul ridicând femeia de mijlocel. Azi, dacă am citi la calculator, s-ar putea înțelege că el o ridică pe ea de *subraț*, oarecum făcându-și mâinile cârlige...

Am vorbit despre *alla*, *ae*, am zis că înseamnă *aripă* – și nu putem trece cu vederea că avem, și aici, un plural dublu: *aripe* („*Porni Luceafărul. Creșteau / În cer a lui aripe*”) și *aripi*. Gramăticii ne invită să refuzăm prima formă, dar Eminescu o acceptă, cum vedem; și sensul este limpede de dual. Totuși zicem *aripele* unei păsări, dar *aripile* unui stol de păsări... Iar simțul limbii ne confirmă, de vreme ce spunem metaforic *aripi românești*, sau simplu: *aripi* la o escadrilă de avioane – în timp ce avionul, unul singur, are *aripe*.

Și, pentru că ne-am îndepărtat de părțile trupului omenesc, iată și alte substantive care sunt resimțite ca perechi: *Fragă* – *frage* – *fragi*; *Cireasă* – *cireșe* – *cireși*. Trebuie doar să le avem în fața ochilor: sunt fructe care cresc pereche, din *cireșe* ne facem cercei – dar cumpărăm un kil de *cireși*. Sau lucruri făcute de mâini omenești: Buzunar – buzunare – buzunări. Când zice „*Lapte acru-n călimări / Chiu și vai prin buzunări*”, logofătul nostru caută un șfanț prin toate buzunările, dar când vorbim de buzunare avem imaginea clară a perechii lor.

Revenind la trupul nostru, sinonimul *mâinii* este *brațul*, iarăși cu plural dublu: *brațe* – *brațuri*.

În privința piciorului nu găsesc decât pluralul dublu *genunche* – *genunchi*. Spunem *pe coate și genunche* – dar în biserică lumea stă *în genunchi*. A proposito de biserică, ce vor fi având gramăticii cu dubletul *morminte* – *mormânturi*? Nu e limpede că, de vreme ce *mormânturi* desemnează pluralul, *morminte* privește câte două *morminte*, mama și tata, de pildă, sau bunicii etc.? Încercați forma inversă: *două mormânturi*: nu vă sună anapoda? Iar noi, când mergem la cimitir, mergem la *mormânturi* – sau la *morminte*?

Mă apropiu de Cap – capuri – capi – capete, și-mi dau seama că e prea bogat semantismul, dar am, iată, privitor la capul unei fete, părul: zic, evident două cozi, lăsând cozile pentru alte sensuri. Nasul nu e dublu, dar avem dubletul *nare* – *nări*. Se spune, apoi, roșu în obraji, nu în obraze sau obrazuri (acestea două fiind, de altfel, specializate, schimbându-și și genul).

Credeam că lista mea din gând conține vreo 60 de termeni, dar abia așternui pe hârtie vreo 20. N-aș opri la nivelul trunchiului, amintind *Piept* – *pipti* – *piepturi* (masculin, apoi neutru) – și întrerupând exemplele cu *sân* – *sâni* – *sânuri*.

Plurale duble se mai găsesc, desigur: *Vreme* – *vremi* – *vremuri*; *Timp* – *timi* – *timuri*; *Nivel* – *nivele* – *niveluri*, dar m-au interesat în mod special părțile pereche ale corpului omenesc și substantivele în care se poate vedea perechea.

Întrebarea mea este: de ce există în limba română – când latina nu le-a avut niciodată? Culmea fiind... că sunt etimologii latinești în mare, covârșitoare parte. Are limba română capacitatea aceasta de a crea forme speciale pentru pereche, un fel de dual spontan? Nu cumva vechea limbă tracă a avut, și ea, dual – care s-a păstrat în daco-romană? Vechea germană, lituaniana, greaca veche și albaneza au cunoscut dualul. În româna actuală se poate individualiza chiar o terminație predilectă de dual a femininelor – *e*: case, coade, brațe, palme, umere, genunchi, roate, buzunare, nare, coate, frage, cireșe, aripe, inime, creiere, boabe, etc.

Rădem de „almanache”, dar e un cuvânt format logic. Și apoi, dacă mintea reavănă a celui care l-a inventat a fost captivă realității dublului, adică acelei practici a almanahului de vară și a celui de iarnă, ambele scoase de către o singură revistă? Era o practică obișnuită – pe vremea când se mai tipăreau almanahuri, adică înainte de 1989.

Singura concluzie pe care o trag este aceasta: pluralele duble românești trebuie păstrate, protejate chiar, nu izgonite din limbă. Oricum, lista trebuie mărită; voi face și eu asta – dar îi rog și pe care sunt interesați să consemneze cuvintele cu plural dublu care le vin în minte...

1) Roată – roate (bicicleta, căruța au roate) – roți (trenul are roți)

2) Ochiu – ochi – ochiuri (schimbă genul)

3) Obraz – obraji – obraze (-zuri) – schimbă genul

4) Nară – nare – nări

5) Timpan – timpane – timpanuri (pt. ureche)?

6) Umăr – umere („pe umerele-i goale”) – umeri

7) Sân – sâni – sânuri („sânuri albe și râtunde)

8) Cot – coate – coți – (coturi)

9) Genunchi – genunchi – genunchi

10) Mână – mâini – mânuri („săracele mânuri multe”)

11) Inimă – inimi – inime („Toți cu inime ușoare”; înseamnă stomac)

12) Casă – case – căși („pe căși”)

13) Subțioară – subțiori – subțioare (?)

14) Fragă – fragi – frage

15) Cireașă – cireșe – cireși

16) Bob – boabe – bobi

17) Aripă – aripe – aripi

18) Palmă – palme – pălmi

= Sapă – sape – săpi =

= Sudalmă – sudalme – sudălmi =

= Dulamă – dulame – dulămi =

19) Piept – pipti – piepturi (săni-?)

20) Spate – spete (u are plural?)

21) Creier – creiere – creieri (multe creiere; mare și mic, toți creierii)

22) Buzunar – buzunare – buzunări (lapte acru-n călmări. / Chiu și vai prin buzunări; -ări: multe, mari și mici; -re: câte două)

= Almanah – almanahe – almanahuri (-ahe: de vară și de iarnă, ale unei singure reviste; -uri: multe)

23) Lumină – lumine – lumini (izvorăsc lumine / sine)

24) Pernă – perne – per(i)ni

25) Cap – capi – capete

26) Coadă – coade – cozi

27) Vreme – vremi – vremuri

28) Timpi – timpi - timpuri

Alexandru BURLACU
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
(Chișinău)

**AURELIU BUSUIOC:
HISTRIONUL ÎN NOUL BABILON**

Aureliu Busuioc: the histrion in the new Babylon

Abstract: Aureliu Busuioc, an important representative of the 60th poetic phenomenon, illustrates the type of `the total writer`. In poetry he is a sentimental ironist, a histrion in games with censorship, is an aesthete who writes texts with other texts. He paid tribute to totalitarian regime, but the authentic Busuioc exists in the playful, ironic poetry, in indirect means of expressions, in its deliberate subversive character. He dynamited the clichés. The appearance of a superficial existence, the feeling of an air of lightness persists in the de-heroizing regime of the present, of the creation act through the simulation of naivety. His poetry depicts not only the symbolistic structure of modernism, but also the transition to postmodernism.

Keywords: poetry, biography, modernism, postmodern, ironic, ludic, ambiguous, indirect means of expression, subversive, censorship.

Rezumat: Aureliu Busuioc, un important reprezentant al fenomenului poetic șaizecist, ilustrează tipul „scriitorului total”. În poezie este un sentimental ironic, un histrion în jocurile cu cenzura, este un esthet care scrie texte cu alte texte. A plătit și tribut regimului totalitar, dar autenticul Busuioc se află în poezia ludică, ironică, în forme indirecte de expresie, în caracterul ei deliberat subversiv. A dinamitat clișeele. Aparența unei superficialități a existenței, senzația unui aer de lejeritate persistă în regimul de de-eroizare a actualității, a actului de creație prin simularea unei naivități. Poezia lui înfățișează nu numai structura simbolistă a modernismului, ci și tranziția la postmodernism.

Cuvinte-cheie: poezie, biografie, modernism, postmodern, ironic, ludic, ambiguu, forme indirecte de expresie, subversiv, cenzură.

Aureliu Busuioc, scriitorul „cu un cap de împărat roman” (Alex Ștefănescu), și-a demonstrat din plin vocația pentru toate genurile, dar se afirmă prolific și cu rezultate apreciabile în proza de după '90. După *Singur în fața dragostei* (1966), roman cu intenții parodice, *Unchiul din Paris* (1973), roman ușor subversiv, *Local – ploi de scurtă durată* (1986), care nu-i face mare cinste, revine în forță răzbunând „timpul pierdut în încăierările cu cenzura”. Publică, în ritm susținut, romanele *Lătrând la lună* (1997), *Pactizând cu diavolul* (2000), *Spune-mi Gioni...* (2002), *Hronicul Găinarilor* (2006), *Și a fost*

noapte... (2012), precum și volumele de proză scurtă *D'ale vânătorii* (2005), *O sumă de cuvinte* (2008). Ca dramaturg semnează piesa *Radu Ștefan – întâiul și ultimul* (1969), suspendată după câteva reprezentări, și *Și sub cerul acela* (1971).

De la debutul cu *Praful amare* (1955) la *Piatra de încercare* (1958), *Firicel de iarbă rară* (1961), *Dor* (1963) și *Poezii* (1964) la *În alb și negru* (1977), *Îmblânzirea mașinii de scris* (1988) discursul său liric distinct nu se schimbă aproape deloc. Chiar și cu *Plimbătorul de purici* (1992), *Concert* (1993) și *Punct* (2007), o antologie de autor, unitatea stilistică a poeziei nu suferă foarte multe modificări, nu se schimbă nici tematic, nici ca ingeniozitate, nici ca atmosferă morală. Cu excepția câtorva poeme, puține la număr, între care se rețin *Plimbătorul de purici*, *Heraldică* și *Spovedanie*, toată poezia lui Busuioc, în cea mai mare parte editată până la sfârșitul anilor '80, se înscrie în canonul modernist, cu toate acestea, optzeciștii, douămiiștii descoperă în scriitura lui un model „aproape clasic”, aproape postmodern; în timp ce poetul nu poate concepe rivalitatea altfel decât în tradiția marilor clasici, alegând, deloc întâmplător, forma sonetului: „Sunt nemodern. Vetust. Antichitate. / Mă sprijin în sonete ca în cârji, / Pe când poeții tineri, demni și dârji / Sug viitorul din eternitate. // Mereu pe brânci, târâș-grăpiș, îmi fac / Proteze din balade și rondeluri, / Ca să mă-ndop cu fel de fel de feluri / La masa celor ce îmi zic babac. // Sărman smintit! Nu e a ta dieta! / Nu-s de chiolhanuri dinții de teflon! / Prea s-a urcat, ca s-o mai vezi, ștacheta, // Rămâi cu zdrânga-zdrânga sub balcon. / Nu-i locul tău în noul Babilon, / Nu-s frați calculatorul și flașnetă!...” (*Spovedanie*).

În *noul Babilon* al literaturii de azi poetul rămâne totuși cu vreo câteva zeci de poeme. Auto-antologia *Punct*, autorizată în stil lucid-ironic-jucăuș – „temporar antumă” – Aureliu Busuioc nu se sfiște să atenționeze cititorul că „fiecare vers, rimat sau nu, a fost la vremea lui, parte dintr-o biografie veselă și tristă, brutală și docilă, ironică și aiurită, dar mereu chinuită de aleantul unui zbor nicicând împlinit”. Substanța volumului e structurată în cinci secvențe, cum se știe, cinci e „simbolul omului”, „simbol al universului”, „semn al unirii”, „al centrului, al armoniei și echilibrului” (Chevalier, p. 234). Drumul către sine e marcat prin inscripțiile: *aproape melancolic, aproape gânditor, aproape clasic, aproape malițios, aproape epigramatic*. În 93 de poezii (între care 26 de sonete) și 36 de epigrame, e decantată sau „nișel încifrată”, o autobiografie, trecută prin „purgatoriul ironiei” (Crăciun, p. 242).

În poezie, Busuioc e un histrion care face teatru din orice subiect, e subtil și înzestrat cu inteligență artistică. În „jocul” cu cenzura apelează la forme de expresie care reclamă un anumit mod de lectură, preferat, de regulă, într-un regim aluziv, deconcertant. De exemplu, îndemnul poetului din incipitul – „Nu mă citi la suprafață, / Nu mă citi-n adânc” – către cititorul său nu trebuie înțeles *ad literam*, este o formă de expresie de tip indirect și insidios, uneori mai efectiv decât parabola sau alegoria esopică: „Eu... Ce sunt eu? Sunt saltimbancul, / Sunt August, evident – cel prost, / Chemat aici să-ți mângâi veacul / Și să te mint că ai un rost. // Sunt cântărețul curții tale / Sărmane ca și punga mea, / Să-ți zic de dor, să-ți zic de jale, / Căci alta ce mai poți avea? // Nu mă-nvăța pe dinafară, / Eu nu sunt Vechiul Testament, / Nici rugăciunea ta

de seară, / Sunt robul tău un pic dement. // Și dacă-ți cer a mă-nțelege, / Ți-o cer nu ca să mă răzbuni: / Vreau să te simți și tu un Rege, / Căci numai regii au nebuni...” (*Cititorului meu*). Autoironia „robului un pic dement” (chemat să-i „mângâie veacul” cititorului cu adevăruri false), se va manifesta coerent și programatic atât la adresa eului poetic, cât și la referințele de diferit ordin ale scriiturii sale. Întorsătura ingenioasă „Vreau să te simți și tu un Rege, / Căci numai regii au nebuni” trimite la grandiosul/derizoriul Cititorului-Rege, mințit și el că are un rost, sărman ca și punga cântărețului. În realitate, poezia e o fantezie ingenioasă și amară despre omnipotență și libertate. „Textul lumii” cu alternări de epoci, formele de expresie intertextuală, jocurile de aluzii și ambiguități sporesc „săgețile” cu ținte la nebunia timpului, la relațiile omului cu sistemul. La urma urmelor, ca și în alte cazuri, cum observa M. Cimpoi, „cititorului i se clipește complice din ochi” (Cimpoi, p. 177). Aname prin ironia elegantă, prin gestul teatral, nu patetic, ci persiflant și ușor sarcastic se afirmă și se impune Busuioc, care în conștiința cititorului avizat ar putea trece și ca un estetic anacronic, marcat de tehnica simbolistă, prea la vedere.

În poezia lui Busuioc se demitizează figura poetului în reprezentări sprintare și derizorii. Spiritul demistificator se regăsește integral în poezia autoreferențială, în care se exprimă limitele unui destin plin de complexe, ratat în intenția poetului de a cânta „un cântec pentru oameni”, „un cântec neștiut, nemaicântat”, dar cutezanța lui l-a înfricoșat. Poetul își afișează fariseic o mască de fricos, temerar în cuget și intenții, dar mișel și temător în acte: „Am vrut cândva s-o fur pe Mona-Lisa, / Ca să mă-mbăt de zâmbetu-i doar eu. / Dar m-am temut s-o fur pe Mona-Lisa, / Ea stă, zâmbind, și astăzi în muzeu. // Am vrut cândva să bat un om nemernic, / Un foarte bun prieten, un intrus. / Dar m-am temut să bat un om nemernic, / El umblă nebătut, cu fruntea sus. // Și-am vrut să cânt un cântec pentru oameni, / Un cântec neștiut, nemaicântat. / Dar n-am cântat un cântec pentru oameni, / Căci cutezanța lui m-a-nfricoșat. // Și am cântat un cântec pentru tine, / Și tu m-ai ascultat și m-ai crezut. / Dar n-am cântat un cântec pentru tine, / Căci l-am mințit întreg și m-am temut. // Eu m-am temut de lume și de tine, / Și m-am temut de-un cântec bărbătesc, / Iar de-am furat, eu m-am furat pe mine, / Și m-am temut de viață s-o trăiesc” (***)*Am vrut cândva...*). Umorul trist disimulează sensibilitatea profund sentimentală a unui om „sub vremi”, spiritul creator al căruia va triumfa plenar abia în romanele de după ‘90.

Aureliu Busuioc e un poet dezinvolt, cu simțurile treze, fantezie inventivă, mereu subversiv în transfigurările, după moda simboliştilor, a spațiului închis în care se simte și el că s-ar „plăti în rate”: „Obiectele mai jos enumerate: / Divanul, masa, scaunul și scrinul, / Îmi însoțesc de-atâția ani destinul, / Deși le mai plătesc și azi în rate. // Pe scaun scriu. Pe masă-mi beau pelinul, / În scrin păstrez hârtii nenumărate / De-a valma cu vre-o trei cămăși curate, / Iar pe divan încerc să-mi vindec splinul. // Interior modest, de circumstanță, / De-atâta timp ne-am contopit de-a bine, / Ca două versuri proaste într-o stanță. // Ba chiar mai mult: eu simt ceva în mine. / Atâtea vise-n vreme deșirate, / De parcă m-aș plăti și eu în rate...” (*Sonetul mobilei mele*). În reificarea persistentă și obsesivă a existenței, poetul descoperă eul vândut/ cumpărat, „plătit în rate”.

Starea de disconfort, de agresiune atât a obiectelor, cât și a ființelor în spațiul intim domină în toate formele vieții: „Am încercat să cânt în casa mea... // Vecinii adormiseră abia.// Atunci mă tolăni și eu în pat.../ Își amintiră ei că n-au cântat.// Mă pregătii înfrigurat să beau: / Era târziu, vecinii se-nchinau. // Pornii atunci să plâng ce-aveam de plâns: / Vecinii mei râdeau voioși la prânz. // Cercai să-i spun soției că-s haini: / Soția mea plecase la vecini. // Strigai atunci degrabă la copii: / Copiii mei săpau la ei în vii. // Voiam să-i chem, să-i cert! Nu se putea: / Vecinii chefuliau în casa mea...” (*Vecinii*).

Eul poetic nu vede ce i se recomandă să vadă, el suferă de „libertatea fanteziei”, de un fel de „daltonism”: „Eu sufăr / uneori / de daltonism / Și văd altminteri / fiecare culoare: / Apusul / eu îl văd / de-un verde-aprins / Și dragostea / albastră mi se pare, / Iar râsul eu îl văd de chinovar. / Dreptatea / uneori/ portocalie, / Și multe strofe mari de poezie / Grozav de incolor / mi se par... / Că-i daltonismul vina, / ori că nu e, / Că-i numai fantezia / uneori, / Dar mie-mi place / viața care suie / Pe felurite / trepte / de culori. / Și nu respect culorile / integru. / Nici idolii mei / Nu aduc a bronz, / Căci multe / se sfârșesc / atât de negru, / Și-ncep dintâi / așa de multe-n roz...” (*Culori*).

În cazul lui Busuioc, poezia autoreferențială poate fi lecturată chiar și fără un anumit cod, așa cum procedăm, în mod obligatoriu, cu poezia șaizecistă, dar și cu toată literatura de comandă, „virusată ideologic” (Rachieru, p. 208), fără a o raporta la contextul social-politic, la realitățile anilor '60 – '80 ai secolului trecut, adică o bună parte a poemelor sale nu rareori poate trece ca o *poezie pură*, o poezie a poeziei.

Aparența unei superficialități a existenței, senzația unui aer de lejeritate persistă în regimul de de-eroizare a actualității, a actului de creație prin simularea unei naivități în elogiul stiloului, a caligrafiilor sale: „Stiloul meu, / Condei mecanizat, / Cu vârful tău de aur / Și iridiu! / Ce falnică unealtă, / Comparat / Cu micul grif / Al bietului Ovidiu! // Ce salt calitativ / Și ce progres / Alătura cu dalta egipteană! / Confrate Pușkin, / Te compățimesc: / Să scrii atâtea versuri / Cu o pană?! // Sărmane Burns, / Sărmane Lev Tolstoi! / Priviți această mică șmecherie: / N-ai nici o călimară / Să-l înmoi, / Dar scrie / Kilograme de hârtie! // Și critică, și proză, / Și – normal – / Catrene mici / Cu rezonanță mare... / Ce-ai fi făcut cu dânsul, / Marțial? / N-ai mai fi scris o iotă / De mirare. // Și-aș fi rămas / Epigramist / Doar eu, / Să-nțep hain / Cu aur și iridiu... // O, ce te-aș mai schimba, / Stiloul meu, / Pe micul grif / Al bietului Ovidiu!...” (*Odă stiloului*). De regulă, orice experiență e trecută prin „purgatoriul ironiei” (Gheorghe Crăciun), care salvează poezia de inflația „clișeele sacrale” (Adrian Dinu Rachieru), de grandilocvența mimată. Chiar și în temele majore, el e nițel inocent, nițel caustic nu numai în tentația de a persifla, dar și în cea de a democratiza limbajul: „Mereu mă-ntorc, pământul meu, la tine / Și-n mine ce-ai turnat un strop de har, / Mă-ntorc precum bețivul la pahar / Ca să mai sorb din dorul tău de bine” (*Doină*).

Facem abstracție de infuzii din tradiția *doinei* eminesciene, în anii regimului totalitar, Aureliu Busuioc a urmat dogma cu compromisuri și mici „erezii”. Exemplare sunt ambiguitățile inocente și jocul de cuvinte în exersarea „versului prescris”: „Îmi place versul liber cum îmi place / tot ce e liber, fie chiar în scris, / și mă

închin priceperii de-a-l face, / ci mie-asemena vers nu mi-i prescis: // eu pot să zic de „dulcile eresuri” / mai liber în catrenele străvechi, / în spatele zăbrelelor de versuri / cu vârful ascuțit perechi-perechi” (*Vers liber*), sau „adevăruul mare, dar prescis” din poemul *Inscripție pe o rimă*: „Cunosc și rime termonucleare, / pe care nici chiar Bucov nu le are, // dar le evit, precum evit în scris / și adevăruul mare, dar prescis, // (deși nu pot nega, am pus cuminte / în coada multor versuri: / „înainte!”)”.

Ceea ce îl diferențiază evident între șaizeciștii rustici e cultura, limbajul citadin: expresia livresc-ironică, intelectualizată, sensibilitatea delicată, stilul degajat, sintaxa firească, elegantă. El întruchipează intelectualul format la școala poeziei românești; poezia lui se evidențiază printr-o stranietate rafinată, „tragic de frumoasă”. Raportul poetului cu limba se arată în rostiri, deloc întâmplătoare, ca acestea: „Îi sunt și-i voi rămâne fiu, / Mi-i cântecul ei casă. / Frumoasă-i limba care-o știu, / E tragic de frumoasă” (*Limba maternă*). Într-un stil concentrat, Adrian Dinu Rachieru îl prinde în câteva trăsături definitorii: „o figură singulară, ușor histrionică, afișând masca dezinvolturii, de elevație și «cinism» simpatic, cultivând *stilul dandy*, risipind inteligență și umor învăluite într-un aer seniorial”. Cu adevărat, „a impus/s-a impus prin elevație stilistică și alertețe, pigmentată ironic, exercitând o benefică influență modelatoare în spațiul basarabean”. I s-a remarcat „ingeniozitatea fabulistică, dinamitând clișeele sacrale, evitând tonalitatea gravă; ori ținându-se la distanță de patriotismul inflaționar” (Rachieru, p. 132).

Dominantă în poezia lui e structura simbolistă, caracterizată prin criza identității eului poetic, prin muzicalitate, prin reiterarea refrenului, a sintagmelor și imaginilor obsesive. Este dependent de modele, mai cu seamă, așa cum s-a observat, de Ion Minulescu, George Topârceanu, Constant Tonegaru. În dosarul receptării lui Busuioc multe lucruri sunt denaturate, deformate, de regulă, în inerția unor adevăruri doctrinare.

Metamorfozele cele mai remarcabile se vădesc totuși în statutul poetului și a sistemului său imagistic. Poetul proletar, poetul luptător e versiunea favorită în epocă, este și „icoana” cea recomandată insistent în literatura timpului. Modelul poetului tribun, cum era conceput de către clasici și romantici și preluat de poezia proletară, devenise, în noile realități, dacă nu anacronică, cel puțin caraghios, ușor de persiflat sau parodiat. Busuioc e unul dintre puținii, vorba lui I.L. Caragiale, care „simte enorm și vede monstruos”, dar le face pe toate cu mult rafinament, întinzând discret câte-o capcană. Există o părere, destul de argumentată, precum că într-un dialog de creație cu Andrei Lupan, care semnase poemul *Bătrânul Poet*, Aureliu Busuioc ar parodia modelul vetust. Figura *Bătrânului Poet*, tratată cu o delicatețe nostalgică, cinstită/ipocrită, e răsturnată în banalități, platitudini gestuale, parodiindu-se „poetul inspirat”. Maniera ambiguă, dar ascuțit-inteligentă, de a-și biografiza scriitura, de a-și pune măști care se lipesc de el, ne duce cu gândul că *Bătrânul Poet* poate fi înțeles și ca o poezie autoreferențială. Lecturat în regimul poeziei despre poezie, dar și al poeziei proletare, dar și al modelului desuet de poet, poemul

e concomitent o parodie cu ținte precise, dar și o autoironie: „Când trece pe stradă Bătrânul Poet, / bătrânul, grozav de bătrânul Poet, / se scurge și timpul atunci mai încet, / ei bine, cu mult mai încet. / Bătrâni și bătrâne în scuaru-nverzit, / ne scaune-n scuaru-nverzit, / încep să-mi declame cu glasul dogit, / cu glasul extrem de dogit. / Când versuri știute demult pe de rost / răsună și-acum pe de rost, / se face și scuarul pădure ce-a fost, / pădure, exact cum a fost./ Iar zgomotu-acestui oraș estival / (auzi ce cuvânt: estival!) / e ca o mazurcă pe vremuri de bal, / la cine mai știe la bal. / Priviți-l, bătrânul acel desuet, / e-un tânăr acum desuet, / căci trece pe stradă Bătrânul Poet, / bătrânul, bătrânul Poet”.

Reiterările de cuvinte și sintagme, efectuate într-o ostentativă tehnică simbolistă, din arsenalul căreia nu lipsesc teatralitatea, muzicalitatea, imaginea obsesivă, mimarea parodică a tonalității grave, toate acestea modalități specifice poeziei lui Busuioc, ne înclină să credem că totul e jucat/simulat, iar poemul devine un autocomentariu: „Când trece pe stradă Bătrânul Poet, / bătrânul, extrem de bătrânul Poet, / copiii se joacă și ei mai încet, / (aiurea: copiii – încet!) / Ba fug chiar din urmă și-l strâmbă grozav, / ei bine, îl strâmbă grozav, / și nici nu le pasă că-i poate bolnav, / mai știi, poate chiar e bolnav! / Dar el e atât de voinic și absent, / Poetu-i atât de absent, / că nu mai desparte trecut de prezent / și nici viitor de prezent. / El vede, dar unde anume în timp, / ei, unde anume în timp? – / un cap cu gambetă de piatră și nimb, / cu plete de piatră și nimb. / Iar jos, lângă soclul spre nimb suitor, / o, tocmai spre nimb suitor, / copiii aceștia cu-un don-profesor, / cu-un foarte sever profesor! / Și-aude cum tinere voci, ca prin vis, / îngână anume ca-n vis, / un cântec de glorie încă nescris, / un cântec cum nu s-a mai scris. // Și-aleargă Bătrânul Poet, / acasă aleargă Bătrânul Poet, / să scrie, s-adoarmă pe vechiul caiet, / de-un secol pe-aceiași caiet...” (*Bătrânul Poet*).

Poanta ironic-picantă e în disonanță flagrantă cu mesajul întregului poem. „Când trece pe stradă Bătrânul Poet, / bătrânul, grozav de bătrânul Poet”, incipit reiterat în gradație ascendentă de la „trece pe stradă Bătrânul Poet” la „aleargă acasă Bătrânul Poet” într-o alternanță de scene de o solemnitate ilară se încheie cu ratarea „de-un secol” al râvnitului opus, „un cântec de glorie încă nescris, / un cântec cum nu s-a mai scris”, aleargă „să scrie, s-adoarmă pe vechiul caiet”. În esența lui, poemul e o reeditare a poeziei *Cititorului meu*. Desprindem aici un mod indirect de textualizare a existenței în poezia lui Busuioc, o formă indirectă de decantare a biografiei sale de creație.

În criza identității sale poetice eul își potrivește mai multe măști. Astfel, statutul poetului tribun e persiflat de poetul bufon, lucid și ironic: „Mulțimea în piață / se ține de burtă / bravo, panglicarul / cocoșatul, paița! / Dă-i și tu una, / fă-l turtă, / mamă! Ce veselă-i viața! / Moare de răs mulțimea; / hai rupe-ți, cocoasă, / piciorul! / Ți-o cere El, / Înălțimea sa / Plăitorul. // Piața cu tați, / mame, / bunici, / nepoți. / Podiumul cu Nebunul. // Rădem cu toți. / Plângem așa, / câte unul” (*Paița*). Într-o lume totalitară nebunul ne face să „Rădem cu toți”, să „Plângem așa, câte unul”. Dincolo de comedia vieții începe tragedia, moartea artistului care jonglează între adevăr și neadevăr: „Când zi la zi minciunii dulci te dăru, / Cu zi de zi mai mort te vei trezi: / Nemuritor e numai adevărul, / Acel ucis în fiecare zi ” (... *Când zi la zi*).

Imaginea arhetipală a nebunului are un loc central în poezia histrionului/centurionului generației, sugerând mesaje benefice sau malefice. Doctrina care proclama „legătura artei cu viața poporului” este desconsiderată sarcastic. Cu subtext transparent de antirealism socialist e și celebrul poem *Nero*: „Arde cetatea eternă. Coboară / Harul pe lira incendiară. // Saltă dactilii. Fruntea augustă / Nu mai apare atât de îngustă. // Iambii înalță supreme povețe: / Viața, doar viața inspiră poezii! // Iată ce flăcări reale, ce jerbe! / Uite mulțimea în forum cum fierbe! // Bravo, mulțimea! Bravo romanii! / Jocul acesta e demn de romane! // Totuși, mișcările-mi par cam încete: / Caius, aruncă-le-un pumn de monete! // Versul meu cere mișcare, răscoală, / Caius, mai pune pe foc o vestală! // Fă-le să țipe, să urle demente – / Nu vreau să scriu poezii decadente! // Caius, descuie, te rog, biblioteca, / Adu-l pe bunul meu critic Seneca, // Adu-l să vadă mișelul, să știe, / Arta nu-seamănă filozofie! // Arta e viața! Deci ea și-o trăiește! / Caius, Senatul abia mai mocnește! // Cum? L-am ucis pe Seneca? Mă miră! // Moartea aceasta de fapt mă inspiră! // Iată și maxima: Moartea-i firească! / Arză Imperiul! Arta trăiască! // Caius, și tu arzi, copile? Mă iartă: / Viața lui Nero e toată în Artă!” Astfel e transfigurat tabloul animat al infernului pe pământ, totul pornește din imaginația aprinsă/diavolească a dictatorului, a descreieratului scăpat la putere. Nero reprezintă imaginea esențializată a răului din toate timpurile, a dictatorului care nu mai ține de morală. Pentru tiranul Nero viața e „toată în Artă”.

Forma indirectă de expresie a nebuniei e chemată să nege principiile realismului de comandă. Andrei Țurcanu, într-un dialog cu Nina Corcinschi, identifica în acest text „o parabolă sarcastică a tiraniei totalitare cu postulatul ei literar, de principiu, „viața trebuie să inspire scriitorii”, văzut ca antiteză a literaturii decadente”. Într-adevăr, „la mijloc era o cacealma, o corupere uzuală a sensului cuvintelor, prin „viață” înțelegându-se realitatea așa cum era văzută de partid, iar prin „decadentism” – tot ce ținea de libertatea imaginarului. Busuioac reface drumul invers, către înțelesul primar, originar al postulatului artei ca mimesis, mutând accentul, cu o perfidie sarcastică, aluzivă, pe o istorie abuzivă, atroce. El invocă figura tiranului Nero, împăratul roman cu pretenții literare, despre care tradiția spune că a dat foc Romei ca să se inspire, și pune în gura acestuia dezideratul oficial al literaturii sovietice” (Țurcanu, p. 132). Apelul la istorie pentru a pune în lumină adevărurile realităților în derivă e o modalitate frecvent utilizată de poetul care „suferă de daltonism” și care se vede în vis „un centaur”.

La urma urmelor, destinul implacabil e probat de o zi, „n-o are fiecare”, zice poetul, în care curajul, învingând frica, ne deschide adevărul adevărat: „Avem o zi (n-o are fiecare), / din zilele ce-atâtea ni s-au dat: / noi nu sărim slugarnici în picioare / când intră senatorii în Senat, // ci stăm pe scaun drept, înalți și singuri, / și nu răspundem noi, ci întrebăm, / și-asemeni lor ne-nduplecați și siguri / privim de sus. Și nu îmbărbătăm. // Trăim atunci din plin, nu pe-ndelete, / chiar dacă știm, înfricoșați ori nu, / că toți avem un fiu sau un prieten / la care vom striga curând: „Și tu?...” (*Ziua aceea*).

Busuioc scrie texte cu alte texte, precumpănitor pe subiecte flotante, el are cultul formelor fixe și a dat mai multe sonete, cele mai multe în tonalitate autoironică: „Sonet succint! Prea rar mă-ntorc la tine / Să-nvăț la disciplina școlii tale, / Cum logica cercam s-o pun la cale / În era declinărilor latine. // Modern și snob, te iau ades la vale / În versul meu obez de-atâta bine, / De nu-l mai știu: l-am zis ori tot mai vine / Cu avalanșa lui de rime goale... // Sonet sonor! În clasica minune / A strofelor de crudă simetrie / E loc puțin, când n-ai nimic a spune: // Și prea destul, când știi ce ai a scrie. // Să nu te miri dacă te las în pace: / „Când însuși glasul gândurilor tace...” (Sonet).

Poeții postmoderni și l-au revendicat pentru poeme, mai puțin cunoscute, care șochează cu profeții ca în „Heraldică”: „Văd Asia cu nația chineză / Crescând solid prin partenogeneză / Doar cu orez, sub soarele ce arde, / E greu să te-nmulțești la miliarde, / Iar când durezi o societate nouă / Nicio Viagră nu-ți ajunge-n ouă! / Deci stema ei, a Asiei, firește, / Va fi un falus galben strâns în clește. // Oceania, cu lipsa-i de popoare, / Va crește prin marsupializare. / Cum a fi unul apt de viață lungă / Alt embrion se va târî spre pungă, / Și folosind cu cap recipientul, / Va popula femela continentul. / Deci stema Australiei e fermă: / În nitrogen lichid – un stoc de spermă. // În Africa de SIDA născătoare / Nu poți prezice niscaiva schimbare: / În deficitul de imunitate / Se vor spăla hotarele-ntre state, / Iar cafrii, hotentoții, beduinii / Vor fi înlocuiți cu babuinii. / Deci stema ei: un HIV micuț în lesă / Și un cimpanzeu călare pe-o negresă. // În vechea Europă, poponarii / Vor câștiga ca număr prin clonare / Heterosexualii însă, blegii, / Vor fi vânați și dați pe mâna legii, / Pe ruguri arși, ca fum vor trece-alene / Peste orgii de ghei și lesbiene. / Deci – stema ei: pe-un fond de cer apatic - / Un clitor flasc și-un anus singuratic. // Cât despre-Americi eu, vizionara, / Nu-i văd decât pe ăia, cu ghitara / Și cu lambda lor în faptul verii / Tot mai plătind tribut împerecherii / Pe când ceilalți, din Miază-noapte-anume, / Importă prunci calici din restul lumii / Deci stema lor cea dreaptă, mi se pare, / Că-i o banană regulând dolarii... // Nu voi uita de Rusia cea mare: / Nici partenogeneză, nici clonare. / De unde sperma, clonul sau vaginul? / Frumoasele își fac prin lume plinul, / Cât despre ei, Ivanii, ce foloase / Când spirtul li se scurge și din oase? / Deci stema ei: pe-un câmp trântit pe-o rână / Un spermatozoid c-o sticlă-n mână. // Ce a mai rămas? Japonia, desigur: / Copiatorul face treabă singur: / El ia copii cuminți și scoate copii. / Nici tu clonare, nici tu pofta popii, / Doar niște soia pentru proteine, / Iar restul – știu dischetele mai bine. / Deci stema ei: modest pe o măsuță, / Un foarte mic computer, dar cu puță. // Nu, n-am uitat Moldova, plaiul mitic, / Va crește năzdrăvan, deci mioritic: / Va sta cu fundul gol la drumul mare / S-o reguleze liber fiecare, / născând apoi în foarte lungi coloane / Oligofreni cu seceri și ciocane. / Deci stema ei: cât coșcogea dulapul – // Un cap de bou. Cum îi și este capul...” („Heraldică”). Textul nu necesită careva comentarii, limbajul tranzitiv, viziunea grotesc-satirică, pan-erotică asupra lumii în derivă exprimă un avertisment asupra apropierii apocalipsei pe pământ.

Referințe bibliografice:

1. CHEVALIER, Jean. GHEERBRANT, Alain. *Dicționar de simboluri: mituri, vise, obiceiuri, gesturi, forme, figuri, culori, numere*. Traducere în română de Micaela Slăvescu, Laurențiu Zoicaș (coord.), Daniel Nicolescu. Iași: Polirom, 2009.
2. CRĂCIUN, Gheorghe. *Aisbergul poeziei moderne*. Ed. îngrijită de Carmen Mușat și Oana Crăciun; pref. de Caius Dobrescu; postf. de Mircea Martin. Iași: Polirom, 2017.
3. CIMPOI, Mihai. *O istorie deschisă a literaturii române din Basarabia*. Ediția a III-a revăzută și adăugită. București: Editura Fundației Culturale Române, 2002.
4. RACHIERU, Adrian Dinu. *Poeți din Basarabia: (un veac de poezie românească)*. București: Editura Academiei Române; Chișinău: Știința, 2010.
5. ȚURCANU, Andrei, Corcinschi, Nina. *Cartea din mâna lui Hamlet. Dialog*. Chișinău: Editura Cartier, 2017.

CZU: 821.135.1.09

Ligia TUDURACHI
Institutul de Lingvistică și Istorie
Literară „Sextil Pușcariu”
(Cluj-Napoca)

MODURI ALE
„LITERATURII COLECTIVE”
ÎN CENACLUL DE LA *SBURĂTORUL*

Manners of `collective literature` in the literary circle from `Sburătorul`

Abstract: An applied analysis based on the literary sociability model which is typical of the literary circle from `Sburătorul` (1919-1943) allowed us the realization, in the massive literary production of the group, of a selection of the texts that describe the lifestyle and the shared existence of the group members in the ambience of Lovinescu's apartment. The classification of these texts highlighted the major difference between two structural methods of the collective literature. If the collective writing, is mildly illustrated in `Sburătorul` in relation to other literary communities (the avant-gardes, for example), the production which exploits `the collective enunciation` (Anthony Glinoe, Vincent Laisney, 2013) is rich and varied.

Keywords: literary circle `Sburătorul`, collective writing, literary circle fiction, dedications.

Rezumat: O analiză aplicată pe modelul de sociabilitate literară caracteristic cenaclului de la *Sburătorul* (1919-1943) ne-a permis realizarea, în masiva producție literară a grupului, a unei selecții a acelor texte care înscriu, într-un fel sau altul, modul de viață și existența împărtășită a membrilor grupului în ambianța apartamentului lovinescian. Ceea ce gruparea acestor texte a făcut mai apoi vizibilă a fost diferența majoră între două modalități de constituire a literaturii colective. Dacă primul dintre acestea, scrisul colectiv, e slab ilustrat la *Sburătorul* în raport cu alte comunități literare (cele avangardiste, de pildă), în schimb producția care exploatează „enuțarea colectivă” (Anthony Glinoe, Vincent Laisney, 2013) e bogată și variată.

Cuvinte-cheie: cenaclu literar, *Sburătorul*, scris colectiv, ficțiune de cenaclu, dedicații.

1. *Scrisul colectiv. Figura „dioscurilor”*

Termenul de „dioscuri” a fost consacrat în cultura română pentru o situație anume a colaborării scriitoricești, care a rămas până astăzi exemplară: relația dintre Dimitrie Anghel și St.O. Iosif. Se știe, cei doi au semnat împreună sau sub pseudonimul „A. Mirea” multe texte, de toate felurile: poezie în *Caleidoscopul lui A. Mirea*, proză în *Cireșul lui Lucullus*, teatru poetic în *Legenda funigielor*, comedie în *Cometa*, poem istoric în *Carmen secularae*, și *Portrete*. Nu mă interesează aici resorturile în sine ale acestei productivități împărtășite, ci doar felul în care se raportează scriitorii din cercul sburătorist la acest caz și la această colaborare.

Pe tema Anghel-Iosif, Lovinescu a scris succesiv mai multe texte. Pe primul, din 1909, l-a reluat în 1926, pentru varianta definitivă din *Critice*, modificându-și însă semnificativ poziția. Alte două articole, publicate în *Sburătorul* sub titlul *Adevărul colaborației lui D. Anghel* cu *St.O. Iosif* și datând tot din 1926, sunt răspunsuri într-un dialog polemic pe această temă inițiat de Perpessicius în „Universul”. Un alt text, publicat în *Memorii I*, în 1930, întărește poziția din 1926.

Despre ce schimbare de unghi și despre ce „adevăr” dezvăluit e vorba? În 1909, Lovinescu credea că din reunirea celor doi poeți ar rezulta o ființă nouă, și că această formă de conjuncție spirituală ar face inutilă distingerea ulterioară a celor două voci. Credea deci în mitul geminătății de scriitură sau, cu vorbele lui, în „legenda dioscurilor”. În 1926, ceea ce percepe sunt în schimb doar forme de colaborare (multiple, mărunte și diverse), care apar ca niște consecințe firești ale unei existențe împărțite. Trăindu-și viața alături de Anghel și împreună cu el, era inevitabil ca Iosif să fi participat și la creația acestuia, intervenind în moduri felurite și în momente diferite din gestația textului.

Se pot face pornind de aici două observații importante. În primul rând, faptul că Lovinescu scoate comunitatea de scriitură din sfera mistică pentru a o privi ca pe un tratament pur tehnic. Termenul de „nouă individualitate creatoare” din 1909 e înlocuit de „metode ale colaborației” și de „procedee ale colaborației”. E identificat fără dubiu un unic autor principal: Anghel, în vreme ce St.O. Iosif e situat pe o poziție secundară, și în același timp introdus într-o serie mai largă de colaboratori (alături de Leon Feraru, Victor Eftimiu și Ion Minulescu). El pierde deci și exclusivitatea relației cu Anghel. În al doilea rând, criticul de la *Sburătorul* leagă acum strâns posibilitatea scrisului comun de un climat de viață împărțită. Longevitatea colaborării dintre Anghel și Iosif e explicată tocmai prin faptul că, spre deosebire de ceilalți colaboratori, cu Iosif – Anghel a ajuns să împartă mult mai multe lucruri în plan vital; până și pasiunea pentru aceeași femeie. După ce fusese soția unuia, Natalia Negru devine soția celuilalt: „constituirea *tovărășiei* A. Mirea în sânul triughului vieții” – formulează Lovinescu (Lovinescu, 1998, p. 99).

Tot în acest sens, al unui patos al scriiturii comune care se hrănește dintr-un patos al vieții comune merge și o încercare de romanțare a cazului Anghel-Iosif, făcută de Rebreanu. Momentul e același: 1925-1926. Romanul, inspirat de mărturiile Nataliei Negru, apărute în 1921 (Negru, 1921), ar fi urmat să se numească *Șarpele*. S-au publicat din el două fragmente, *Alina* (Rebreanu, 1925) și *Resfrângeri* (Rebreanu, 1926). Ceea ce se vede din aceste bucăți e tocmai că fascinația erotică a celor doi scriitori pentru aceeași femeie îi condusese la o formă de conviețuire, care se prelungea într-o investiție scriitoricească comună.

1926 e, în fapt, pentru *Sburătorul*, un moment în care experiențele vieții de grup încep să se distileze. Trecuseră șapte ani de când funcționa cenaclul. Deci șapte ani de când grupul se reunea în fiecare duminică pentru lecturi, dar era angajat și într-un program de întâlniri zilnice în apartamentul lovinescian din Câmpineanu 40.

Era probabil unul din primele momente în care scriitorii de la *Sburătorul* ajungeau la o conștiință a formelor de scriitură comună, pe care le practicaseră până atunci spontan și inocent. Începeau să simtă și nevoia unei reflecții în marginea acestor forme, a conștientizării lor ca practici comune. Cred de aceea că modul în care reinterpretază Lovinescu cazul Anghel-Iosif în 1926 răspunde mai puțin intenției lui de a-i „face dreptate lui Anghel”, cum spunea criticul însuși undeva – și mai mult dorinței lui de a dezvălui un „adevăr” mai prețios, fiindcă mai intim, care ținea de însăși definiția grupului pe care-l crease. Așa cum bine o spusese Perpessicius, să vorbești în cazul lui Anghel despre comunitate ca mediu fondator al unor practici colective a scrisului era o exagerare. Același lucru era în schimb o realitate la *Sburătorul*. E posibil ca Lovinescu să fi încercat de fapt să constituie prin reflecțiile sale pe această temă o nouă definiție a „dioscurilor”, lărgind categoria formulelor de colaborare scriitoricească.

*

Dacă e să ne raportăm efectiv la proiectele de scriitură colectivă care se desfășoară la *Sburătorul*, „recolta” e cu totul dezamăgitoare. Există practic un singur proiect la care se lucrează în mod asumat comun: cel al dramatizării romanului *Lulu* al lui Lovinescu, dramatizare pentru a cărei realizare Lovinescu și-o asociază pe Hortensia Papadat-Bengescu¹. *Lulu* e de altfel un topic frecvent de discuție la ședințele sburătoriste. Octav Șuluțiu semnează și el în 1929, în paginile ziarului „Ultima oră”, câteva fragmente din romanul *Lulu*, prezentându-și lucrarea ca o „adaptare epică de largi proporții după piesa lui Frank Wedekind, *Die Büchse der Pandora*”.

Dacă această formă a scrisului comun nu e o realitate a grupului, ea e, fără îndoială, una din fantasmеle lui preocupante. Ficțiunile îl proiectează ca pe o scriitură dezirabilă, dar care rămâne utopică și irealizabilă. În *Elfiona* lui Victor Eftimiu, tema o constituie istoria prieteniei dintre doi scriitori și a conviețuirii lor. Poetul și Maestrul sunt două firi diametral opuse. Cel din urmă visează la scrierea unui text perfect, cu titlul *Crinul mistic*. În schimb Poetul chiar scrie, descoperind, la moartea „Maestrului”, o „infamie”: lumea credea că acesta îi scrisese toate textele. Ideea pe care o construiește Eftimiu e, în fapt, că orice prietenie masculină ar trebui să implice o „comunitate” a scrisului. Căci în realitate, relația de scriitură nu se mulțumește aici să fie binară, se vrea multiplă. Locul Maestrului mort e dorit de mulți alții, și ocupat imediat de Doctor, cu care Poetul are tot o relație de veche dependență². Iată o parte din dialogul pe care îl poartă Poetul și Doctorul pe tema scrisului comun³:

¹ V. în acest sens Ligia Tudurachi, *Cuvintele careucid. Memorie literară în romanele lui E. Lovinescu*, Cluj-Napoca: Limes, 2010, pp. 125-141.

² „Poetul și Doctorul stau față în față. Sunt vechi prieteni. Se cunosc din liceu. Prieteni? Poate. E, totuși, o ură surdă între ei. Sunt două firi cu totul opuse. De aceea, poate, se caută mereu unul pe altul și nu se pot suferi. Nu-i desparte nimic: nici ambiția, nici inegalitatea averii, nici femeia. Totuși, între ei va fi o luptă. Unul va ucide pe celălalt. Care dintre ei va fi învingătorul? Și va fi, într-adevăr, o victorie?” (Eftimiu, 1983, p. 83).

³ Sau începutul acestui dialog, ceva mai devreme: „Poetul e fericit: -O, da!...”

„Poetul: – Ani întregi a fost convinsă lumea că scrierile mele nu erau ale mele... că mi le făcea altul, pe care eu îl exploataam.... În definitiv, de ce să poată scrie prietenul meu și eu nu? De ce susțin atâția că operele cutărui scriitor celebru sunt scrise de nevasta lui – și nu de el? E absurd.

Doctorul: – Nevoia iluziei, dragul meu. Fiecare din noi vrea să vadă mai mult ceea ce nu e decât ceea ce-i cade imediat sub ochi. Eu cred că grație acestui sentiment a fost descoperită America. Spre norocul tău, însă, Maestrul a murit și tu continui să publici... *Afară numai de cazul în care și romanele de acum ți le face altul – de pildă eu!*. Doctorul râde. Poetul nu râde” (Eftimiu, 1983, p. 146) (s.n.)

Reveria de partajare a scriiturii își asociază (pe fondul conviețuirii) și un partaj erotic, de astă dată, real. Iubită a Poetului, Morfinomana își descoperise fascinația pentru Maestru și i se dăruiește apoi Doctorului, în vreme ce misterioasa soție a Doctorului îi fascinează și pe Poet, și pe Maestru.

Mărgărita Miller-Verghy proiectează în *Blandina* (Miller-Verghy, 1980) același model virtual al colaborării în scriitură, cu actori feminini. Afecțiunea dintre protagonistă (*alter ego* transparent al scriitoarei) și una din fetele Delavrancea, numită în roman Marya, constituie premisa unui scris comun, care își ia ca model colaborarea fraților Goncourt:

„Cele două tinere fete se pasionară pentru *Les frères Zemgano* și nu întârziară a-și da între ele numele lor: Gianni și Nello. Dar cum Blandina, în orice împrejurare, fixa planul de acțiune și impunea forma gândirii sale, tot ea, cea mai tânără, îndeplini instinctiv rolul lui Gianni, cel mai mare dintre frați. Frații de Goncourt, cu prietenia lor tiranică și totală, care îi fereca departe de lume într-o celulă de benedictini pasionați pentru arta lor, trebuiau să devină pentru Blandina și Marya modelul ideal. În lungile lor conversații intime, ele hotărâră să fie ca ei, să trăiască departe de lume, să-și scrie împreună cărțile și începură chiar un roman care nu fu terminat niciodată și al cărui prim capitol fu compus *după maniera fraților Goncourt*, adică, după ce-l discutaseră îndelung împreună, fiecare dintre ele se duse să-l scrie separat, se comparară apoi cele două texte și le contopiră într-unul singur, păstrând ceea ce era mai bun în fiecare [...] Blandina, într-adevăr, nu avea nicio dorință mai violentă și mai tenace decât aceea de a scrie, și de când adoptaseră procedeele fraților Goncourt, ea nu-și mai putea imagina cum s-o facă fără Marya” (Miller-Verghy, 1980, p. 170).

Fantasma unei asemenea scris împărtășit apare și la Cella Serghi, începând cu *Pânza de păianjen* și până la romanele sale târzii (*Cartea Mironei, Această dulce povară, tinerețea*), în timp ce chestiunea scrisului comun la *Pânza de păianjen*

Parcă-am renăscut!... S-au dus toate tristețile acelea nelămurite, enervările fără motiv, pe care le-năbușea în minte. S-au dus zilele fără lucru, nopțile fără somn... De câteva luni, sunt un alt om. (Doctorul): – Ai scris mult în ultima vreme... Și cu ce succes!.. (Poetul) – Da, sunt mulțumit de mine. Am făcut un roman și un întreg caiet de poezii. Am să le public. Sunt *cu totul altul* în operamea nouă. Doctorul surâde ironic: „– Să nu fii prea mult *altul*, fiindcă-ai da de bănuț. – Înțeleg ce vrei să spui, se-ntristează Poetul. Maestrul îmi scria volumele. Ce infamie!... Și nu-mi spunea nimeni... Nici tu!... Doctorul dă din umeri: – De ce?... Să te mai mâhnesc și eu?... Și-apoi credeam că ești în curent...” (*Ibidem*, p. 145).

(Liviu Rebreanu, Camil Petrescu și Mihail Sebastian fuseseră prezenți cu numele pe banderola care însoțise romanul la ediția din 1938) e intens discutată în *Pe firul de păianjen al memoriei*.

2. „Enunțarea colectivă”

Formele de colaborare în scriitură pe care le produce o existență atât de îndelung trăită în aceeași comunitate scriitoricească precum cea de la *Sburătorul* sunt însă departe de a se reduce la o *literatură colectivă* înțeleasă exclusiv sub semnul scrisului comun. Într-un articol publicat în 2012, Anthony Glinoe și Vincent Laisney propun un concept de „enunțare colectivă”, pe care, alături de „scriitura colectivă”, îl consideră în egală măsură constitutiv al literaturii colective în cazul grupurilor. În vreme ce prima sintagmă se referă strict la fenomenul unui scris împreună, la proiectele colaborative, ilustrate în mod exemplar de grupările avangardiste, în care autorii implicați colectiv în scriitură se retrag din propria identitate sub anonim – *enunțarea colectivă* ar viza cazurile în care literatura unui grup permite constituirea unei instanțe colective de enunțare, a unui *noi*, în care cel care semnează textul se reprezintă asociat întregii mase de scriitori din grupare, vorbind deodată în numele lor și în nume propriu.

Despre existența acestor forme de colaborare și diseminarea lor în scriitură vorbește și Nicolas Bourriaud, în *Estetica relațională* (Bourriaud, 2007), prezentând gruparea literară ca pe o „mașină de provocat și organizat întâlniri individuale sau colective”. Spre deosebire de mediul în care își duce existența scriitorul solitar, literatura devine în cadrul grupului, spune Bourriaud, un *dispozitiv relațional*. Există o performativitate a literaturii în cenaclu (produsă și întreținută prin lecturile cu voce tare), și ea face inevitabilă realizarea unui *efect comunitar al artei literare*, fiindcă momentele de sociabilitate sunt ele însele transformate într-un asemenea mediu în „obiecte” de artă.

Ca situându-se în sfera unei asemenea „enunțări colective” se pot distinge în cenaclul lovinescian cel puțin trei mari categorii de texte.

Ficțiunea de cenaclu

Prima dintre ele implică în mod direct structura de sociabilitate cenaculară. E o literatură care se hrănește din chiar participarea scriitorilor sburătorști la aceeași ambianță, din faptul că aceștia partajează zi de zi același decor al apartamentului lovinescian și că se văd și se aud unii pe alții citind cu voce tare. Obișnuința cu acest decor, cu obiectele lui și cu modurile lui de conviețuire îi antrenează pe sburătorști în producerea unei literaturi care transformă în obiect imaginar însăși forma de sociabilitate cenaculară. E ceea ce sociologia grupurilor literare numește „ficțiune de cenaclu”.

Tipul de mobilier și dispunerea lui în încăpere (un scaun în centru, alte scaune așezate concentric în jurul lui, un divan în colț, un birou la marginea din stânga etc.) reapar întocmai într-o serie întregă de texte: în *Elfiona* lui Victor Eftimiu, în *Fântâna cu chipuri* a lui Mihail Celarianu, în *Bezna* Ioanei Postelnicu, în *Muzică de balet* a lui Felix Aderca, în *Cartea Mironei* a Cellei Serghi, în *Mioara* lui Camil Petrescu sau în *Salonul* Luciei Demetrius.

Scene de lectură realizate după ritualul specific sburătorist sunt construite în *O vară ciudată* a Cellei Delavrancea, în *Pânza de păianjen* a Cellei Serghi, în *Pe cine a iubit Alesia?* și *Romanul Adrianei* ale Hortensiei Papadat-Bengescu, în romanul *Viața dublă* al lui Lovinescu, dar și într-o nuvelă pe care criticul o publică în „Vremea” în 1941 sub titlul *Lectură în comitet*, în *Desfigurații* Sandei Movilă, în *De-a curmezișul* a lui Mircea Damian, într-o nuvelă a Mărgăritei Miller-Verghy (Miller-Verghy, 1941) – și lista ar putea continua.

În același timp, scriitorii participanți la cenaclu servesc ca modele pentru construcția unei mari cantități de personaje, care, chiar și atunci când își propun asta, nu reușesc cu adevărat să rămână desprinse de amabianța de sociabilitate literară. La numai o lună după moartea lui Anton Holban, Horia Bonciu, bun prieten al romancierului, pe care Lovinescu îl surprinsese la procesiunea de înmormântare gata să se arunce în groapă, produce un text care îl are ca personaj pe Holban: „un fragment de roman, publicat într-o revistă. Sub forma unei scrisori trimise în veșnicie, Holban deveni «scumpul meu bidon de griș», căruia îi amintea că văzuse când la autopsie «i se scosese potroacele»” (Lovinescu, 1998, p. 558). Rebreanu devine personaj al unei schițe a lui Brăescu („Brăescu, o schiță de război mediocră și un instantaneu de la Capșa în chestia atacului împotriva lui Rosenthal: schița vizează pe Rebreanu (care aprobă atentatul și-și lasă o carte de vizită acasă la Rosenthal) produce multă ilaritate”) (Lovinescu, 1993, p. 17). Lovinescu consemnează de asemenea că Rebreanu e de față la lectura textului, în 14 oct. 1923. Ion Barbu îi inspiră și el un personaj lui Brăescu, interesându-l prin „poeziile lui țigănești” („Brăescu citește o nuvelă cu «Barbu»; numai prima jumătate e acceptabilă. Eroul e Barbu cu poeziile lui țigănești, ce trezesc admirația lui Vladimir Streinu și Davidescu”) (Lovinescu, 1993, p. 66). Hortensia Papadat-Bengescu îi servește ca model lui Lovinescu pentru Diana din romanul omonim, amestecându-și aici trăsăturile cu Ioana Postelnicu și cu o „Diană” care frecventa cenaclul în momentul respectiv. Ioana Postelnicu l-ar fi inspirat pe Lovinescu și în construcția personajului lui Mili din romanul omonim⁴. Lovinescu prinde viață în *Criticul și căprarul*, textul cu care se deschide romanul *Republica roșie* (Lovinescu, 1993, p. 38); face obiectul unei parodii (*Vitrina Lovinescu*) a lui Ion Iovana; e eroul a două romane ale lui Victor Eftimiu (*Tragedia unui comedian* din 1920 și *Arhanghelul cu aripi de ceară*, din 1935). Camil Petrescu e proiectat de Cella Serghi, succesiv, în trei personaje masculine: Ștefan din *Mirona*, Alex din *Pânza de păianjen* și Cyrus Hotaru din *Gențiene*. Bebs Delavrancea e suportul personajului lui Pepi din *Omul gol* al lui Dan Petrașincu etc.

Mai există și un mod secund al acestei literaturi „de cenaclu”. E vorba de textele care se produc nu *cu* cenaclul, ci *pentru* cenaclu. E literatura făcută pentru a fi consumată în ședințele de lectură, care, în cea mai mare parte, nu mai ajunge să fie editată, constituindu-se doar ca un *modus vivendi* cenaclier. Întâlnindu-se săptămânal în cenaclu, scriitorii au nevoie în fiecare ședință de texte care să se citească.

⁴ V. în acest sens Bianca Burța-Cernat, *Fotografie de grup cu scriitoare uitate*, București: Cartea Românească, 2011, p. 287.

Apartamentul lovinescian le-o oferă, ca pe o literatură „de interior”, nu din afara grupului: un soi de literatură „de casă”. Ea satisface o nevoie momentană și superficială și e produsă anume *pentru* a o satisface. E și motivul pentru care e cel mai des vorba de texte facile. Această literatură nu se mai reprezintă ca scop în sine, ci ca un produs efemer, volatil, fără însemnătate și fără preț, destinat unui moment de trecere între două lecturi „adevărate”. Pot fi înscrise la această categorie, ca ansambluri de sine stătătoare, textele „pentru Monica”⁵ și textele dramatice scrise în formatul tragediei antice.

Un alt lucru semnificativ în această ordine e legat de statuarea în interiorul grupării de la *Sburătorul* a unei poziții de „scriitor de cenaclu”, care îi e rezervată lui Gh. Brăescu. Așa cum e definită aici, poziția e în plus interesantă, fiindcă e, pe de o parte, modestă (așa cum e îndeobște înțeles „scriitorul de cenaclu” și în alte grupări: ca unul a cărui producție literară nu are forța de a rezona în afara grupului) – și Brăescu e, într-adevăr, un scriitor ale cărui merite piața literară românească nu le-a recunoscut niciodată. În același timp e o poziție exemplară, fiindcă Brăescu a fost considerat de Lovinescu⁶ (și, nu fără opoziție, acceptat în cele din urmă ca atare de întreaga grupare) ca scriitorul emblematic pentru *Sburătorul*. În *Memorii II*, prozatorul e calificat ca „fenomen colectiv”. Mai întâi, pentru că „n-a scris decât din imperativul lecturii duminicale”. Apoi pentru că, spre deosebire de toate celelalte texte de la *Sburătorul* care se citeau în cenaclu doar o singură dată, schițele lui Brăescu „puteau fi citite de mai multe ori”, chiar și în aceeași ședință. E subliniată un soi de *anduranță* pe care o dovedește grupul la lectura repetată a acestor texte, și deci o *plăcere* pe care ele și-o asociază în mod sistematic: un gust pentru această literatură. Ceea ce nu contrazice totuși sentimentul că ar fi vorba mai puțin de „literatură”, și mai mult de un element constitutiv de atmosferă, care-i face să se simtă bine împreună și îi destinde.

În același timp, datorită lecturilor intensive, întregul grup ajunge să știe aceste texte pe de rost – și le recită în diverse împrejurări, în care Brăescu nu e de față. Se creează astfel efectul unei „literaturi *multiplicate*” în conștiințele tuturor:

„Epilogul e liniar și cunoscut de toți cei ce au pășit pragul casei mele: zece ani de prezență, de lectură și de succes. Ideologia noastră a putut evolua cu aere uneori de intransigență, și în multe cazuri aparențele reprezintă un început de realitate, dar gustul pentru literatura lui Brăescu, pentru o literatură directă, francă, la care nu e nevoie: *Pour que je jouisse/ Quand c'est du Mozart/ Que l'on m'avertisse*, s-a menținut ca un fenomen colectiv, deopotrivă de împărtășit de tradiționaliști ca și de moderniști, până la ramura înaintată a integraliștilor” (Lovinescu, 1998, p. 185).

⁵ V. în acest sens Lgia Tudurachi, Monica Lovinescu – copil al cenaclului «Sburătorul» (I-II). În: *Transilvania* (Sibiu), s. nouă, 2018. Nr. 9 și nr. 11-12, pp. 1-8 și respectiv pp. 24-32.

⁶ E bine cunoscută susținerea necondiționată de către Lovinescu a literaturii lui Brăescu, considerată sub unele aspecte superioară comicalui caragialian (v. E. Lovinescu, *G. Brăescu*. În: *Critice VII*, ed. definitivă, București: Ancora, 1929, pp. 46-77).

Textele „de însoțire”

Cea de a doua mare categorie de texte care se folosește de „enunțarea colectivă” o constituie textele de însoțire publică a volumelor pe care le produc scriitorii grupului: prefețe, cronici, mărturii, interviuri, comentarii. Ceea ce distinge aceste texte de altele din aceeași categorie, semnate de scriitori neafiliați cenaclului de la *Sburătorul*, e faptul că literatura trece aici *prin* autori, rămâne legată de ei, de corpurile lor și de prezența lor fizică. Pentru receptorul de literatură din interiorul cenaclului, scriitorul pe care îl citește nu e o figură abstractă și îndepărtată, ci un foarte concret vecin de scaun: poate fi nu doar auzit, ci și văzut, măsurat, atins, mirosit, surprins deodată în dinamica frazelor lui – și a corpului care le interpretează. Relația somatică (cititor-autor) dublează raportul estetic (cititor-text) și îi premerge.

Din acest motiv, istoria literară care se produce prin medierea prefețelor și cronicilor din interior e o istorie literară cu o marcată componentă corporală, fizică. E în același timp o istorie literară profund afectivă, căci ea nu se poate realiza în afara relației, bune sau rele, care îi leagă pe cei doi. Și, nu în ultimul rând, e o istorie literară făcută de scriitorii înșiși: căci pe lângă vocile critice care se pronunță în legătură cu textele grupului (Pompiliu Constantinescu, Vladimir Streinu, Șerban Cioculescu, Tudor Vianu), e un exercițiu analitic pentru care ajung să se simtă sugestionați cam toți scriitorii din cenaclu, unii – precum Camil Petrescu, Hortensia Papadat-Bengescu, Felix Aderca, Anton Holban, I. Valerian, Mihail Sebastian, Dan Petrașincu, Mircea Damian sau Ieronim Șerbu, făcând-o chiar sistematic.

O explicitare a felului în care această manieră de a face cronică literară implică „enunțarea colectivă” se găsește într-o scrisoare deschisă pe care i-o adresează Mihail Sebastian lui Lovinescu, în 1934: „M-aș amuza cu succes să stabilesc o listă completă de relații și prietenii numai din lectura cărților de critică. Disting uneori în pagini întregi numai piruete imagine, saluturi demne, străngeri de mână și surâsuri, o întregă tehnică modernă, care transformă volumul criticului într-un adevărat salon de primire și judecata lui într-o simplă grațiozitate șoptită la o masă comună între două sandviciuri”. Tot Sebastian face, într-o serie de texte publicate în 1930 în „Tiparnița literară” sub semnul *Mărturia scriitorilor*, și o lectură inedită a romanelor din ciclul *Halipa* ale Hortensiei Papadat-Bengescu, după ce tocmai o auzise pe romancieră citind în cenaclu prelucrarea sa dramatică după romanul lovinescian *Lulu*. Sebastian citește mai întâi teatrul și mijloace teatrale în proza Hortensiei. Apoi identifică sursa acestui „teatral” într-o știință a punerii în scenă și a realizării decorului, legate de viața în cenaclu a romancierei. Tehnica romanescă a Hortensiei e apreciată ca o „artă de psihologie aplicată decorului” (Sebastian, 1930), în vreme ce *Fecioarele despletite* e descris ca un „roman în șapte tablouri”: „Fiecare episod se petrece între pereții unui interior și nu i-ar trebui cuiva o mână prea mare, să închidă toate momentele poveștii în patru acte conturate”; „șapte încăperi deosebite – șapte acte succesive”; „Scena nu poate fi sărită. Suntem la teatru”. Gesturile, și chiar și caracterele personajelor îi apar lui Sebastian ca fiind pre-determinate de ambianța în care ele funcționează: „Observați cum mișcarea se integrează în decor *ca o mobilă* și cum

existența ei îndeplinește o *funcție de precizare a interiorului*. Surâsul se situează *întâi* în cameră, „lângă vasul scund de porțelan”, *așa cum* s-ar situa un scaun, o carte sau un bibelot, își posedă acolo o culoare a lui și este în totalul interiorului ca un motiv marginal în desenul unui covor. Odată statornicit acest prim moment al surâsului, odată angrenat în realitatea exterioară a odăii, el reintră în suflet și dobândește acolo, pe un alt plan, alt sens și altă funcție” (s.n.). Atenția lui Sebastian identifică în roman și moduri subtile în care mobilitatea se extrage din imobilitate, reconvertindu-se: „Notații care sunt transpuse din lumea nedeslușită a senzațiilor *pe un plan fix*, impresii fugare ținute în conturul unor *imagini dure*, o întregă viață suflătească ce devine, în expresie, materială și definită”. Sau: „Un surâs, o încruntare, o mână ridicată, o grimasă trăiește în sensibilitatea scriitoarei ca un detaliu decorativ, ca un motiv necesar într-un *ansamblu mobil* și până – prinzându-i sensul – să o transforme în gest, ochiul nu ține decât traiectoria mișcării” (s.n.).

Un alt text în mod particular revelatoriu din perspectiva „enuțării colective” e chiar volumul II de *Memorii* pe care Lovinescu îl publică în 1932, cuprinzând portretele scriitorilor din grup. Caracterizările de aici vin să dubleze comentariul operei acestor scriitori, pe care Lovinescu îl făcuse deja în paginile din *Istoria literaturii române contemporane*. Publicarea lor ține, strict, de nevoia pe care o resimte criticul de a scrie nu doar *despre*, ci și *cu* scriitorul viu din grupul său, căruia doar aici îi poate înregistra prezența, corporalitatea, particularitatea mișcării și a interacțiunii cu ceilalți; de nevoia lui Lovinescu de a crea un spațiu propriu de însoțire a literaturii prin oamenii care au făcut-o. Supărându-i aproape fără excepție pe sburătoriști, care au impresia că amfitrionul deschide astfel în mod nepermis către intimitatea pe care i-o împărtășiseră, aceste „portrete de casă” ale cenaclului sunt scrise *cu* scriitorul respectiv, și în același timp, îi sunt adresate lui. Introducerea sburătoriștilor în istoria literaturii române se face astfel prin înscrierea lor, prealabilă, într-o ambianță de viață literară și într-o durată (de viață) scurtă, momentană. Sigur, pentru a face asta, Lovinescu a trebuit să lase deoparte imperativul obiectivității, să își expună relația personală cu fiecare din cei portretizați, construind pe un plan aproape exclusiv afectiv portretul și speculând momente de plăcere sau neplăcere trăită împreună în preajma literaturii. Și în măsura în care a făcut asta, o parte semnificativă a portretului a devenit fictivă, de pură invenție, căci pentru a expune o afecțiune ori o afectare nu te poți baza doar pe fapte existente. E și marea acuză pe care sburătoriștii au adus-o *Memoriilor II*.

Gestul lui Lovinescu nu e însă, pentru toate astea, mai puțin semnificativ. În anii noștri, când sursele identității literare sunt mai puțin căutate în biografia scriitorului și mai mult în rețelele pe care ea le constituie și în toate formele de asociații pe care ea se bazează, acest gest își subliniază încă și mai mult interesul. În *Une histoire collective*, Alexandre Didier (2013) propune o nouă înțelegere a ce înseamnă „colectivul” pentru creația scriitorului singular, insistând asupra ideii că înscrierea în istorie (și în istoria literară) nu se poate produce decât prin analiza amprentei pe care a lăsat-o asupra individului singular existența lui în țesătura social-comunitară. „A fi singur înseamnă a fi singurul. Dimpotrivă, constrângerea colectivului [...] înscrie autorul într-un timp

imediat prezent și în timpul lung al istoriei, și îi induce o serie întreagă de trăsături permanente”; „A fi scriitor nu înseamnă a fi singur, ci a fi gândit și produs de un colectiv”⁷ (tr. n.). Tot Alexandre Didier face și observația că genul portretului literar se constituie, în această „scriitură a colectivului”, ca cel mai bun revelator pentru ce poate însemna „însoțirea” scriitorului prin gruparea căreia îi aparține. Deplasând atenția de pe „simpla critică” de text pe postura scriitorului și relația lui cu societatea, portretul ar face posibilă, dincolo de specificitatea fiecărei figuri în parte, definirea unei condiții comune scriitorilor unui anume timp. Privite dintr-un asemenea unghi, portretele lovinesciene din *Memorii II* devin ilustrarea perfectă a unei forme de viață literară ca formă colectivă temporară, care are conștiința momentaneității și a apropiatei ei dispariții. Portretizați de Lovinescu, scriitorii sburătorști nu se mai prezintă ca singularități, ci devin singularități înscrise într-o figură colectivă, grupală, prevăzută cu fețe multiple.

*

O altă formă de însoțire a textelor grupului, și ea bogat ilustrată în cazul *Sburătorului*, i se datorează „scriitorului din umbră” (aleg să traduc astfel în română sintagma bine cunoscută în engleză de *shadow writer*): acel scriitor „sclav” care îl dublează pe autorul înscris pe copertă. Se fac în cenaclul lovinescian multe lecturi pe manuscrise, cu corecturi și intervenții ce pot merge până la rescrierea unor pasaje, capitole sau chiar părți întregi. Camil Petrescu și Rebreanu fac împreună o corectură pe *Răscoala* și își fac unul altuia concesii de gust (Rebreanu notează despre asta în *Jurnal I*). Tot Camil Petrescu și Rebreanu, cărora li se adaugă Mihail Sebastian, se implică, nu deodată, ci succesiv, în rescrierea *Pânzei de păianjen* a Cellei Serghi. Camil Petrescu și Sebastian rescriu și *Tinerete* al Luciei Demetrius. Lovinescu rescrie masiv *Bogdana* Ioanei Postelnicu (Lovinescu, 2001, p. 188, 214, 215) și nuvelele Soranei Gurian. *Medalion* (Lovinescu, 2001, p. 186), nuvela de debut a acesteia ajunge să semene atât de puțin cu textul inițial, încât e nevoie de insistențe pentru ca scriitoarea să accepte să o semneze.

Cenaclul statuează de fapt câteva asemenea poziții de lectură-scriitură și le menține fixe pe durata întregii sale funcționări. Cam orice pregătire a unui debut, în presă sau în volum, angajează o atare manoperă. Camil Petrescu consemnează în *Note zilnice*:

„Și nimic nu mi se pare mai firesc decât să refac, și întotdeauna mi s-a îngăduit, textele supuse opiniei mele. „Poantele” lui Damian, stilul altora. Sugestii de conducere psihologică... Sunt atâtea lucruri din cele care fac meritul tinerilor de azi care *oarecum* îmi aparțin mie” (Petrescu, 1975, p. 82.).

În *Agendele* lovinesciene se poate urmări și „calendarul” acestor intervenții. Iată cum se lucrează la rescrierea unui text al Ioanei Postelnicu („Popea, 4 ½ – 7, cu nuvela în fine trasă la mașină (*Orașul? Drame mici?*)” (Lovinescu, 2002, p. 11);

⁷ „Etre seul c’est être le seul. Au contraire, la *contrainte du collectif* [...] inscrit l’auteur dans le temps immédiatement présent et dans le temps long de l’histoire, et le soumet à une multiplicité de traits permanents”; „Etre écrivain, ce n’est pas être seul, c’est être pensé et produit par le collectif” (Didier, 2013, p. 238).

în 16 ian. 1940 „Lucrez la nuvela *Drame mici (Orașul)* a Popeei. Trimisă la Vladimir Streinu, prin Alcalay” (Lovinescu, 2002, p. 12); în 23 ian. 1940: „Vladimir Streinu cu corectura bucatei Popeei, *Drame mici*” (Lovinescu, 2002, p. 14); în 24 ian. 1940: „Corectua Popeei, *Drame mici* [...] La Alcalay, dau la Vladimir Streinu corectura Popeei (Mircea Eliade)” (Lovinescu, 2002, p. 14); în 12 febr. 1940: „Corectura nuvelei Popeei, *Mona* (nu ies pentru seara asta)” (Lovinescu, 2002, p. 21).

Mai există și un alt fenomen care impresionează prin consistență. Într-o recenzie din 1936 la *Hilda* lui Ury Benador, Pompiliu Constantinescu remarcă folosirea unui anume procedeu: Benador include în *Hilda* criticile care i se aduseseră la *Subiect banal*. Scrie în 1935 încă o dată același roman pe care îl publicase în 1934 sub titlul de *Subiect banal*, dar o face acum mai „în gustul criticii”. Folosindu-se de pretextul „manuscrisului găsit” pe care s-ar fi făcut o lectură atentă, cel de al doilea text reproduce diverse opinii critice (favorabile sau defavorabile). Scriitura prezentă se situează în raport cu ele, fie acceptându-le, fie polemizând. Anonimizate, vocile-cititoare sunt lăsate să se desfășoare în timp real, dând romanului aspectul unui *work in progres* după un manuscris înțesat de observații. În unele cazuri, modificările sunt operate chiar și acolo unde autorul său nu e într-un totu de acord. Într-un mod foarte asemănător introdusese Lovinescu în ficțiune interacțiunea scriitor-public. După ce publicase *Bizu* în 1933, criticul-romancier începuse *Firu'n patru* în 1934 (al doilea roman din ciclul autobiografic, în care protagonistul nu se schimba) cu o trecere în revistă a observațiilor pe care le primise în marginea personajului. Singura diferență între Lovinescu și Benador vine din raportarea mai pronunțat ironică a primului (Lovinescu își invocase criticile numai pentru a le răstălmăci). Benador diferențiază în schimb în sfera publicului cititor între două categorii: una profesionalizată și una ne-profesionalizată, formată din „soți, soții”, în limitele unei lecturi făcute „prin familii”. Se raportează cu respect la prima (în sfera căreia se include, asumându-i discursul în numele unui *noi* colectiv) și ironic, și persiflant la cea de a doua. Iată, pentru ilustrare, o mostră a acestei duble reprezentări:

„Mi-am amintit de unele din nenumăratele discuții pe care le stârnise în familia caietului lui Ludwig și așa fi vrut să-i reproduc Hildei unele observații făcute de soți, de soții și de critici literari pe marginea „cazului” lor, și s-o întreb ce-ar avea ea de zis (Bietul Ludwig care credea că va revoluționa muzica, și a creat lucruri îngropate în uitare, nu s-a așteptat ca *tragica* lui confesie să stârnească atâta vâlvă, fie ea și în *cerc restrâns*! Un bătrân și foarte prețuit medic și gânditor a ridicat caietul la rangul de dramă reprezentativă, sau, cum spunea el, de «psihofiziologie a căsniciei, a tuturor căsniciilor». Unul din cei mai dăruți romancieri și esteți apropiase caietul de Proust. Soții notorii încornorați îl socoteau pe Ludwig un caz de gelozie patologică și se felicitau că ei nu sunt geloși, că n-au de ce să fie geloși. Iar cei mai mulți soți, încornorați sau, întâmplător, neîncornorați, încă spuneau: „Nu vezi, domnule, că e roman? Numai în literatură poți face așa pe scafandru sufletesc. În viață e mai prudent să nu zgândărești. De ce să-mi complic existența? Nu cercetez și nu știu. E mai bine așa” (Benador, 1935, p. 13).

Atent la această disjungere introdusă în sfera publicului, Pompiliu Constantinescu o consideră cât se poate de naturală. Ca și Benador, criticul se regăsește în *noi-ul* colectiv, care identifică, în fond, publicul profesionalizat de la *Sburătorul*. Se regăsește în așa măsură încât unele rânduri ale lui Benador i se par adresate lui însuși. Aspectul de *replică* într-un dialog cu cititorii pe care îl ia romanul face sens, pentru el, strict în relația textului cu o comunitate (literară) care îl poate face pe scriitor să se simtă *obligat* (la limita constrângerii) la asumarea unei discuții în marginea textului său:

„Făcusem atunci o serie de obiecții romanului d-lui Benador, dar astăzi mi se par și mai întemeiate, căci *Hilda* nu face altceva decât să le întărească. La drept vorbind *replica* aceasta ne-o putem însuși ca adresându-ni-se și nouă, nu numai cititorilor. Fiindcă cititorii, dacă își formulează obiecțiile, un romancier nu e *ținut să* le dea tuturor o replică” (Constantinescu, 1967, p. 213) (s.n.)⁸.

Procedul i se pare lui Pompiliu Constantinescu a fi totuși „dăunător” pentru ficțiune: „Ce poate explica un roman dintr-un alt roman? Ce sens mai are o experiență umană când o înlocuiești cu alta?” (Constantinescu, 1967, p. 215). Conchide că, oricât de utilă s-ar dovedi critica pentru îmbunătățirea textului, acest gest de însoțire trebuie să rămână în afara romanului: nu e bine ca scriitorul să precizeze *unde, ce și cum* a modificat; nu e nevoie ca el să „dramatizeze” dialogul impresiilor de lectură. În cazul în care face totuși asta, cum e cazul de față, textul încetează, după opinia lui Pompiliu Constantinescu, să mai fie un roman de dragoste. Genul său proxim îl va constitui „scena de judecată” civilă: „Procedul d-lui Benador are ceva din acela «proces literare» unde, în asistența publicului, se constituie un *juriiu*, apărători și acuzatori, ca să dezbată dacă Ana Karenina este vinovată sau nu de adulterul făptuit. O astfel de dialectică, de *gest popular*, stă la baza romanelor sale” (Constantinescu, 1967, p. 215).

În realitate, schema practică de Benador în *Hilda* și de Lovinescu în *Firu'n patru* e mai frecventă în cenaclul sburătorist decât o spune Pompiliu Constantinescu. Ideea de a însoți publicarea textului de un „dosar de receptare” e prezentă și la Camil Petrescu, care își alcătuiește faimosul „dosar de presă” al *Mioarei*, adunând cronicile piesei după eșecul ei scenic, încercând să și-l explice. Apare și la Aderca, în 1926, în *Omul descompus*, unde sunt evocate un text al lui Ralea, care îi etichetează personajului un „suflet infect” și un text al lui Lovinescu, care vorbește despre „totala (lui) lipsă de suflet”. Aderca va scrie, inspirat de ele, prima „scrisoare” din seria celor care vor deveni „scrisori ale d-lui Aurel pentru d-șoara Mimi”. Subintitulat *Pentru Mimi (autoarea trupului sufletesc) din partea domnului Aurel (pururea însetat după sufletul Trupesc)* (Aderca, 1983, pp. 576-579), acest text în convenție epistolară se construiește, în același timp, într-un dialog deschis cu *Fecioarele despletite*

⁸ Sau, tot aici: „Vrea dl. Benador să înțeleagă prin «literatură» exclusiv rețetă, cum pare a insinua în explicațiile sale? N-are decât să ia cuvântul și în această accepție. Numai că obiecțiile *noastre* erau intrinseci, calitative, nu de simplă «construcție literară». Nu mai credem astăzi în existența unor norme fixe, mai ales în roman, care a luat atâtea forme tehnice de expresie; credem în rezonanța, în valoarea intrinsecă a unei cărți, fie că este roman sau nu” (Constantinescu, 1967, p. 213).

ale Hortensiei Papadat-Bengescu. Personajul lui Mimi, căreia „dl. Aurel” i se adresează ca unei „autoare” (a „trupului sufletesc”) e al Hortensiei Papadat-Bengescu, și e tratat de romancier ca o portavoce a scriitoarei. Inserțiile de comentarii critice apar și la Vinea în *Paradisul suspinelor*. Observația o face tot Pompiliu Constantinescu, într-o cronică din 1930 a romanului, publicată în „Vreamea”.

Că nu e o exagerare să situăm originea acestui procedeu ficțional în practica lecturii colective de la *Sburătorul*, considerând-o ca pe una din formele în care literatura grupului se lasă/ se vrea „însoțită” de criticile care au înconjurat-o în momentul producerii ei – o dovedește manifestarea aceleiași nevoi (-dependențe) și în textele de reflecție, nu doar în cele de ficțiune. În *Prezența Pegasului*, volum publicat în 1933 (aceleiași an în care apărea *Bizu*), Mihai Moșandrei își așază alături două articole. Primul cu titlul *Modernism*, cel de al doilea cu titlul *Părerii sumare în jurul poeziei moderniste*. E evidentă deja din titluri o diferență de situație a autorului față de obiectul său: poziția de dominare și largă stăpânire, pe care o trădează simplitatea din *Modernism* lasă loc unei poziții modeste, devenite nesigură pe ce susține: sunt doar „părerii”, și sunt „sumare”, și doar „în jurul”. Raportul dintre cele două articole se stabilește însă și mai explicit, căci, o va spune Moșandrei el însuși, cel de al doilea text îl rescrie pe primul, după lectura făcută acestuia în cenaclu, reproducând o parte din observațiile critice care i se făcuseră.

„Capitolul precedent al acestui eseu, intitulat *Modernism* fiind citit în câteva cercuri literare, a provocat unele interpretări relative la spiritul lui oarecum ostil față de poezia nouă. Pentru aceasta, ne vedem siliți a preciza – pentru cei dispuși să ne facă proces de intenții – că acolo nu căutăm decât să oglindim complexul stării sufletești, mentalitatea omului și creatorului contemporan, aceasta indiferent de latitudinea locului său de naștere” (Moșandrei, 1933, p. 99).

Raportarea critică la „poezia nouă” din *Modernism*, de pe poziții extrem conservatoare, devine în *Părerii sumare...* situație extrem laudativă: sunt apreciați nu doar „moderniștii” de la *Sburătorul*, ci și sburătorii (nu puțini) care activează în grupările de avangardă („iar mai târziu să se grupeze cu noi talente în jurul cenaclului de la *Sburătorul*, sau mai târziu să se risipească și prin reviste de avangardă sub semnăturile unor autentici poeți ca: Ion Barbu, Ilarie Voronca, B. Fundoianu etc.”) (Moșandrei, 1933, p. 102). Sunt citate opiniile lui Lovinescu și e subliniată asumarea de către modestul autor al articolului a aceleiași poziții estetice în raport cu subiectul: „Lucrul acesta (acest lucru nefiind în fond altul decât ce spusese și el în articolul anterior) s-a făcut fie cu rea credință, fie poate omițându-se – cum just remarcă șeful cenaclului din Câmpineanu – faptul că această mișcare punând bazele ei tocmai pe individualism, timbrul personal era tocmai prin aceasta reliefat și diferențiat de la poet la poet” (Moșandrei, 1933, p. 103). Identificarea cu punctul de vedere lovinescian (atunci când în cauză e însăși creația sburătoristă) merge până acolo încât și conceptele implicate sunt ale amfitrionului: se vorbește despre *sugestivitate* în raportul pe care aceasta îl implică cu *noționalul* (Moșandrei, 1933, p. 104, 106). Publicând *Modernismul* alături de *Părerile sumare...*, ca variante ale aceluiași text, unul *înainte*,

și celălalt *după* cenaclu, Mihai Moșandrei vrea să sublinieze o evoluție, o avansare în ceea ce privește propria sa educație. De la lucruri prost înțelese și greșit folosite, ajunge la o înțelegere corectă a adevărilor pe care comunitatea pe care o frecventează le deține. Motivația gestului său (care trebuie să fi fost și a lui Benador, și de bună seamă și a altor minori ai grupului) e echivalentul unei mărturisiri publice de îndatorare, pentru faptul de a i se fi permis cuprinderea în „noi”-ul sburătorist, cu toate avantajele pe care acesta le aduce.

Dedicații pe volume

Cea de a treia categorie de texte prin care se articulează o „enunțare colectivă” o constituie dedicațiile pe volume. Sunt un altfel de „urme” materiale lăsate de scriitor, mărturisind despre trecerea lui prin preajmă, despre o relație momentană de proximitate fizică cu cititorul. Un soi de „prezențe trecute”. Între scriitorii de la *Sburătorul* se face un schimb masiv de dedicații pe volume. Fiecare dintre acestea, la relectură, evocă o amintire *cu* celălalt, *a* celuilalt, nu în mod necesar aceeași, căci bagajul de lucruri împărtășite e și el foarte mare. Dedicatia informează despre existența unui afect între cei doi scriitori implicați, și în același timp constituie, prin explicitare sau sugestie, afectul respectiv⁹. Forța ei de evocare sporește în clipa în care cel care a făcut-o dispăre, căci micul text devine atunci, la un mod și mai propriu, urmă lăsată de o prezență care a încetat să mai fie prezentă.

Desigur, trebuie distins între dedicațiile autografe, care constituie asemenea cărți-relicvă și dedicațiile imprimare, prin care se alcătuieste memoria grupului, se fac reverențe sau se atestă influențe. Cum era și firesc, în sfera celei din urmă, cele mai multe dintre gesturi îl vizează pe Lovinescu sau cenaclul sburătorist în sine (și unul, și celălalt au fost reabilitate în anii 1960). Amintesc câteva. La ediția din 1960, romanul *Beznă* al Ioanei Postelnicu poartă dedicația: „Închin reeditarea acestei cărți, memoriei criticului E. Lovinescu, în cenaclul căruia, „Sburătorul”, a fost citită în manuscris”; *Bogdana* face același lucru într-o formulă mai simplă: „În memoria criticului E. Lovinescu”. Cicerone Theodorescu dedică tot „memoriei lui Lovinescu”, în 1946, volumul *Focul din amnar*, din care citise poeme la cerc. Felix Aderca își dedică *Micul tratat de estetică* cenaclului, („Cercului *Sburătorul*, din frământarea căruia s-au elaborat cele ce urmează”). Dintr-un text târziu al lui Șerban Cioculescu (Cioculescu, 1975, pp. 216-226), reiese că la împlinirea de către Lovinescu a vârstei de 60 de ani, la inițiativa scriitoarelor din grup, s-ar fi instituit un „album” în care i s-au scris criticului texte dedicate. Nu reproduce, din păcate, lista textelor. Dar menționează că unul dintre ele ar fi fost semnat de Ion Barbu și că e vorba de poemul numit ulterior *Scepticul mântuit*. Atenția lui Lovinescu ar fi fost reținută de versurile „*Virtuți, domnii să-i fie socotite/ Acele calme entuziasme*”. Neînțelegându-le, amfitrionul i-ar fi cerut ajutorul lui Cioculescu, care i le-a explicat prin „*Les trônes, les vertus, les*

⁹ V. în acest sens Clerc Adeline, din *Dictionnaire encyclopedique et critique des Publics*, accesat în 3.06.2017 (<http://publictionnaire.huma-num.fr/notice/dedicaces/>).

dominations” al lui Baudelaire: „Idea poetică a lui Ion Barbu era aceea că necredinciosul (Lovinescu era ateu) va fi mântuit prin devoțiunea cu care a sprijinit pe cei tineri”¹⁰. Pentru că urmează versul: „*Un foc exact s-aprindă-n piatra lor*”¹¹ (Cioculescu, 1975, p. 220).

În ce privește restul dedicațiilor imprimate, ele apar mai puțin pe volume și mult mai des pe un text anume, făcând relația cu cel care l-a inspirat. *Surprise-Party* al lui Gh. Brăescu, publicat într-un număr al *Sburătorului* din 1927, îi e dedicat „Doamnei Cella Delavrancea-Lahovary”. E un dialog între doi amici dintre care unul fusese chemat la palatul Reginei Elisabeta, pentru „a citi poezii”; celuilalt, care urmează să meargă, i se povestește cum decurg lucrurile în respectiva ambianță de sociabilitate (literară). Barbu dedicase și el mai multe poeme „ocasionale”¹⁰ celor din grup. Cel cu titlul *Inox* ar fi fost însoțit, după spusele lui Emil Manu (1997), de aceasă notiță: „Scrisă într-o singură noapte, de la 11 la 6 dimineața, în birtul Moroianu (Sărindar), prin martie 1920. Trimisă apoi Doamnei Hortensia Papadat-Bengescu cu un buchet de flori”. Un altul, cu titlul *În ceață*, scris la Café Imperial, îi fusese dedicat tot romancierei, pentru care Barbu nutrise o pasiune erotică.

În *Istorie*, Călinescu se interesează de dedicațiile pe care le face Hortensia Papadat-Bengescu pe romanele ei: îi face romancierei un portret dedus din modul în care își scrie dedicațiile¹¹. Ceea ce reține atenția lui Călinescu e că romanele Hortensiei încep prin a fi adresate „mamei și tatei”; sunt apoi închinare „Vieții românești”, în perioada în care romanciera frecventase gruparea lui Ibrăileanu, și sfârșesc prin a fi închinare *Sburătorului*, în (lunga) perioadă ultimă, când romanciera face parte din acest grup. Prozatoarea așază prin urmare cele două cenacluri într-o ordine a familiei, pe care o deschisese cu părinții. Concluziile pe care le trage criticul pornind de aici sunt două, ambele oarecum surprinzătoare. Deduce mai întâi caracterul de „femeie de lume” al Hortensiei: „Autoarea nu poate să nu fie *femeie de lume* și să nu dea *fiecărui cerc* satisfacțiile mondene pe care le-a primit. Ea zugrăvește o lume în care *simte plăcere să trăiască*” (s.n.) (Călinescu, 1982, p. 738). Califică mai apoi scrisul acesteia ca pe un „scris colocvial”, fiindcă limbajul ficțiunii (rămânând în strânsă relație cu cel al mediilor de sociabilitate literară pe care le frecventa romanciera) ar fi fost în mod esențial oral și colocvial: „Opera toată a Hortensiei Papadat-Bengescu este o lungă, fină, inteligentă clevetire de *femeie de lume*, într-un limbaj imposibil, *absolut vorbit*”. Departe de a trata dedicațiile ca pe niște simple texte însoțitoare, ca indicatori fragili și exteriori textului, care variază între pură convenționalitate și pulsație puternic emoțională, Călinescu le privește aici ca esențializări ale scriiturii ficționale; ca pe niște condensate în care se poate descifra o „față” necunoscută a Hortensiei. E dispus să considere și modul de construcție al „lumii” ficționale bengesciene, și tiparul discursului romanesc, ca derivând direct din felul în care viața de cenaclu o modelase pe marea romancieră: ca „femeie de lume” și ca ființă „colocvială”.

¹⁰ Reproduse în ediția de la Albatros din 1970, îngrijită de Romulus Vulpescu.

¹¹ „Cât de „plată” în înțeles superior este autoarea, cât de puțin disprețuitoare a vieții sociale pe care o descrie, se vede din dedicațiile volumelor” (Călinescu, 1982, p. 738).

În aceeași ordine a dedicațiilor tipărite, mai pot fi reținute situațiile în care volume întregi sunt scrise într-un spirit „adresat” celor din grup, deși figurile vizate sunt, de la caz la caz, diferite. Un asemenea volum e *Călătorii* din 1943, al Sandei Movilă. Poemul cu titlul *Vis* îi e dedicat lui Mihail Sebastian. E o încercare a poetei de a transpune asupra propriului destin o determinare a morții pe care o lega de Sebastian. O altă poezie, cu titlul *Marelui poet*, care imaginează o discuție între o femeie și un bărbat (ea citindu-i versuri, el criticându-i-le), îi e dedicată lui Eugen Jebeleanu. Îndărătul poetului-iubit construit ca „personaj” în alte poeme ale volumului, se ghicește figura lui Felix Aderca (cu care Sanda Movilă era în acel moment căsătorită), deși doar două poeme îl menționează în dedicație. Scrisă în anul morții lui Lovinescu, poezia intitulată *Prietenilor noștri* e o patetică despărțire de o comunitate dizolvată, a cărei perfectă armonie apare deja ca o simplă iluzie de panopticum: „Prietenii noștri de până mai ieri ne-au părăsit./ Adio serile cu lecturi din Mallarmé./ subliniate cu pateticele despletiri ale lui Schumann,/ încheiate cu marile corespondențe sufletești/ ce păreau a ne depăși în eternitate./ Adio surâsuri în venețiene oglinzi, adecvate,/ lupte de idei și încrucișări de glume frivole/ sărutând buzele unei cupe,/ din adâncul căreia țâșnea elocința spumoasă/ și-mbrățișările noastre ce sigilau înfrățirea sufletelor/ Adio!/ Totul a fost numai o iluzie/ ca-n jocul oglinzilor de panopticum/ construite pe naivitate și confuzie” (s.n.) (Movilă, 1946, p. 35).

*

În ce privește dedicațiile alografe, particularitatea cea mai ușor de sesizat a practicii lor la *Sburătorul* ține de existența unui număr mare de scriitori care, pe lângă dedicațiile primite, își colecționează și dedicațiile pe care ei le oferiseră. Când e să le livreze publicului, le scot împreună. Acest lucru arată că sburătoristul nu se interesează doar de relicvele corpului celuilalt, atunci când îl evocă, ci și de relicvele propriului corp, ținând să le restituie în pereche, ca întreg. Ca și cum evocarea prezenței celuilalt în proximitatea lui ar face necesară și evocarea propriei prezențe, obligând la reciprocitate (ceea ce înseamnă și că dispariția celuilalt îi va sugestia o formă proprie de absență). În orice caz, dedicația alografă ajunge astfel să fixeze în memoria colectivă, în loc de un *ce*, un *cum* al relației, un mod de a fi al fiecăruia pentru cel de lângă el. De asemenea, sunt rare cazurile în care se citează o singură dedicație și frecvente cele în care se reproduce întreaga colecție. Publicarea întregului set e justificată de dorința de a realiza descrierea completă, cvsasiehaustivă, a raportului celor doi scriitori, în mulțimea de momente imponderabile care l-au constituit, ilustrându-i, prin diferența de tonalitate și umoare a celor câteva linii adresate, toate fluctuațiile.

Mă limitez aici la un singur exemplu, care îi are ca personaje pe Șerban Cioculescu și pe Camil Petrescu. Obiectul în discuție îl constituie dedicațiile pe care Camil Petrescu i le scrie „de mână” criticului, pe mai multe volume. Ceea ce îl incită pe Cioculescu să construiască mai multe articole pe această temă (Cioculescu, 1975, pp. 174-179) e faptul că romancierul obișnuiește să „stenografeze”, în chip de dedicații pe volumele sale,

observațiile pe care destinatarii volumelor i le făcuseră pe textul respectiv la lectura lui în cenaclu¹². Știindu-l pe Cioculescu colecționar pasionat, Camil Petrescu ar fi mers chiar până la a edita pentru el unele volume unicate, în care textul, deschis cu stenograma observației critice, s-ar fi adecvat acesteia, modificând varianta „oficială” publicată. Îi dăruise astfel lui Cioculescu o ediție din *Patul lui Procust*¹³, din care fuseseră excluse scrisorile Doamnei T., fiindcă Cioculescu îi spusese că cele două părți nu ar avea nicio legătură logică. Îi promisese altădată o ediție din *Danton* din care parantezele regizorale să lipsească fiindcă, din nou, criticul le subliniasse într-o cronică inutilitatea. Dedicția pe care i-o scrisese pe volumul „oficial” suna așa: „P.S. Cu rugămintea să sară toate parantezele ca să nu-i încurce imaginația. P.S. 2. și cu promisiunea că voi face pentru el pe viitor o ediție specială fără paranteze” (Cioculescu, 1975, p. 184). Reveria pe care aceste dedicații i-o hrănesc lui Cioculescu e a unei literaturi pe care scriitorul ar edita-o personalizat pentru fiecare din criticii din grup care l-au citit. Altfel spus, reveria unui text care ar exista în atâtea variante câți scriitori au făcut observații în marginea lui anterior publicării, acordându-i fiecăruia din aceștia (și numai lui) schimbarea pe care a solicitat-o, și garantându-i astfel o relație de exclusivitate cu textul¹⁴.

*

Ajung la concluzii, fără să vreau să subliniez altceva decât, încă o dată, relația pe care toate aceste texte asumate individual, dar exploatănd moduri ale „enunțării colective”, o întrețin cu forma de viață cenaculară. Faptul că modurile de a înscrie colectivitatea în literatură se realizează ca niște efecte ale unei asemenea forme de viață pe care, în același timp, tot ele o constituie. Corelarea faptului estetic cu o interogație de tip etic devine într-un asemenea caz obligatorie.

---

¹² Dedicția făcută lui Cioculescu pe exemplarul din *Bălcescu* sună așa: „P.S. Dragă Șerban Cioculescu, să adaog aici, dacă îmi dai voie, câteva rânduri, după ce ai citit cartea și mi-ai comunicat impresiile./ Cred că într-o zi, bunul nostru prieten și critic, Vladimir Streinu, se va frământa îndelung ca să arate că în definitiv și el a fost de părerea d-tale, că numai s-a exprimat greșit în ceea ce privește semnificația din *Bălcescu*./ Eu însă i-am consemnat părerea, stenografic, pe volumul pe care i l-am oferit. C.P.” (Cioculescu, 1975, p. 178).

¹³ „Nu regăsesc exemplarul meu din *Patul lui Procust*. În cronică favorabilă pe care i-am închinat-o, observam că nici *Scrisorile doamnei T.*, cu care se deschide cartea, nici cele două epiloguri, nu fac corp cu opera, sau mai bine zis cu capitolul central, intitulat: *Într-o după-amiază de august*. Știindu-mă bibliofil, Camil a avut față de mine o delicată atenție. A pus să mi se broșeze un exemplar fără acele *hors-d'oeuvres*-uri, cu mențiunea tipografică, în caractere roșii, cursive: „*Exemplar unic/ tipărit pentru/ d-l Șerban Cioculescu*” (*Ibidem*, p. 177).

¹⁴ Camil Baltazar are și el un mic text de comentariu pornind de la dedicația pe care i-o face Voronca pe *A doua lumină*. Face aici elogiul lui Voronca, al prezenței lui fizice și al interacțiunii lui sociale, fără a mai ajunge să citeze dedicația pe care i-o făcuse Voronca (Baltazar, 1930).

Referințe bibliografice:

1. ADERCA, Felix. *Contribuții critice I*. București: Minerva, 1983.
2. BALTAZAR, Camil. Scurt comentariu la dedicația pe volumul „A doua lumină”. În: *Tiparnița literară*, 1930. Nr. 6 – 10.
3. BENADOR, Ury. *Hilda*. București: „Cugetarea”, 1935.
4. BOURRIAUD, Nicolas. *Estetica relațională. Postproducție*, tr. de Cristian Nae. Cluj: Ideea Print, 2007.
5. BRĂESCU, Gheorghe. Surprise-Party. În: *Sburătorul*. An IV, nr. 8, febr. 1927.
6. BURȚA-CERNAT, Bianca. *Fotografie de grup cu scriitoare uitate*. București: Cartea Românească, 2011.
7. CĂLINESCU, George. *Istoria literaturii române de la origini până în prezent*, ed. a II-a revăzută și adăugită. București: Minerva, 1982.
8. CIOCULESCU, Șerban. *Amintiri*. București: Eminescu, 1975.
9. CONSTANTINESCU, Pompiliu. *Scrieri I*. București: Editura pentru Literatură, 1967.
10. DIDIER, Alexandre. Une histoire collective?. În: Vincent Dabaene, Jean-Louis Jeannelle, Marielle Macé et Michel Murat (dir.). *L'Histoire littéraire des écrivains*. Paris: PUPS, 2013.
11. EFTIMIU, Victor. *Arhanghelul cu aripi de ceară*. București: Cartea Românească, 1935.
12. EFTIMIU, Victor. *Elfona*, în *Opere XII*. București: Minerva, 1983.
13. GLINOER, Anthony Glinoyer. LAISNEY, Vincent. Le discours anticénaculaire au XIXe siècle: un cas d'école. În: *CONTEXTES* [En ligne]. 10 | 2012, mis en ligne le 08 avril 2012, consulté le 14 janvier 2016. URL : <http://journals.openedition.org/contextes/4922> ; DOI : 10.4000/contextes.49.
14. LOVINESCU, Eugen. *Sburătorul. Agende literare*, V. București: Coresi, 2001.
15. LOVINESCU, Eugen. *Sburătorul. Agende literare*, VI. București: Editura Academiei Române, 2002.
16. LOVINESCU, Eugen. *G. Brăescu*, în *Critice VII*, ed. Definitivă. București: Ancora, 1929, pp. 46-77.
17. LOVINESCU, Eugen. Memorii I. În: *Memorii. Aqua forte*, ed. îngrijită de Gabriela Omăt. București: Minerva, 1998.
18. LOVINESCU, Eugen. Lectură în comitet. În: *Vreamea*. Nr. 608, din 6 iulie 1941.
19. MILLER-VERGHY, Mărgărita. Poveste adevărată. În: *Viața*, 1941. Nr. 7 și următoarele.
20. MILLER-VERGHY, Mărgărita. *Blandina*, trad., prefață și note de Emilia St. Milicescu. Cluj-Napoca: Dacia, 1980.
21. MANU, Emil. *Cafeneaua literară*. București: Saeculum, 1997.
22. MOȘANDREI, Mihai. *Prezența Pegasului sau Plimbări lirice în jurul poeziei*. București: Vreamea, 1933.

23. MOVILĂ, Sanda. *Călătorii*. București: Editura Regală pentru Literatură și Artă, 1946.
24. NEGRU, Natalia. *Două vieți stinse. Mărturisiri*. București: Viața Românească, 1921.
25. PETRESCU, Camil. *Note zilnice (1927-1940)*, prefață și note de Mircea Zăciu. București: Cartea Românească, 1975.
26. REBREANU, Liviu. Alina. În: *Universul literar*, XLI, 1925. Nr. 5, pp. 3-4;
27. REBREANU, Liviu. Resfrângeri. În: *Cetatea literară*, I, 1926. Nr. 2, pp. 11-12.
28. SEBASTIAN, Mihail. Mărturia scriitorilor. În: *Tiparnița literară*, 1930. Nr. 2-3.
29. TUDURACHI, Ligia. *Cuvintele careucid. Memorie literară în romanele lui E. Lovinescu*. Cluj-Napoca: Limes, 2010.
30. TUDURACHI, Ligia. Monica Lovinescu – copil al cenaclului „Sburătorul” (I-II). În: *Transilvania* (Sibiu), s. nouă, 2018. Nr. 9 și nr. 11-12, pp. 1-8, și respectiv pp. 24-32.

*Textul reprezintă un fragment din volumul „*Grup sburător*”.
Trăitul și scrisul împreună în cenaclul lui E. Lovinescu,
în curs de apariție la Editura Universității de Vest
(Timișoara, 2019).

Tatiana POTÎNG,
Universitatea de Stat
„Dimitrie Cantemir”
(Chișinău)

**PERSPECTIVA NARATIVĂ
INTRADIEGETICĂ
ÎN ROMANUL *ADELA*
DE GARABET IBRĂILEANU**

**The intradiegetic narrative perspective
in the novel *Adela* by Garabet Ibraileanu**

Abstract: In the intradiegetic novels the narrator takes part in a cognitive itinerary that displaces the weight center of the narration from the event and action towards the autoscopia of oneself. The mover of the narration becomes the process of knowledge and self-knowledge that offers an image of the ego in evolution and change. The difference between essence and appearance is supported by the specifics of the intradiegetic narrative perspective that encourages the process of autoscopia, diminishing the objectivism.

Garabet Ibraileanu's character is one of the few from the epoch which analyzes not only the oneself and the otherness, but also the attitude towards the subject in the dynamic of the evolution, depending on the perspective of the reception. This perception discovers, expressed in rhetorical questions, all the gear of interior, hidden kneading.

Keywords: narrative perspective, narrator, character, omniscient narrator, narration.

Rezumat: În romanele intradiegetice personajul narator se lasă antrenat într-un itinerar cognitiv ce deplasează centrul de greutate al narațiunii dinspre întâmplare și acțiune spre autoscopia sinelui. Mobilul narațiunii devine procesul de cunoaștere și autocunoaștere care oferă o imagine a eului în evoluție și în schimbare. Diferența dintre esență și aparență este susținută de specificul perspectivei narative intradiegetice care favorizează procesul autoscopiei, diminuând obiectivismul.

Personajul lui Garabet Ibraileanu este unul dintre puținele din epocă care își analizează nu doar sinele și alteritatea, ci și atitudinea față de subiect în dinamica evoluției, în funcție de perspectiva receptării. Această percepție îi descoperă, concretizat în întrebări retorice, tot angrenajul de frământări interioare, ascunse.

Cuvinte-cheie: perspectivă narativă, narator, personaj, narator omniscient, narațiune.

Perioada interbelică a scos în evidență inactualitatea romanului tradițional care ȳcela prin omniprezența naratorului și prin tendința de a menține ȳntregul angrenaj epic de personaje și lumi narrative sub strictul sȳu control. ȳn romanul modern punctul de vedere autoritar al naratorului omniscient și omniprezent a ȳnceput sȳ fie concurat de punctele de vedere limitate ale personajelor-naratori.

Opțiunea prozatorilor moderni pentru punctul de vedere intradiegetic s-a concretizat în crearea unor realități subiective, în conformitate cu viziunea naratorului. Afirmatia proustiană: „pentru mine realitatea este individuală” a devenit model pentru o întreagă generație a scriitorilor români: „Cu Proust și cu romancierii englezi, secolul al XX-lea a descoperit că realitatea romanescă, asemeni lumii fizice, de altfel, nu este uniformă și nu ascultă peste tot de aceleași legi. Ea are mai multe straturi și totul depinde de „secțiunea” aleasă, de instrumentele folosite pentru a o explora și interpreta. „Punctul de vedere” al observatorului – sau al artistului – este *mai important decât realitatea obiectivă pe care o observă*” (Alberes, 1968, p. 203).

Schimbarea perspectivei narative a adus după sine o serie de modificări a percepției realității reprezentate/narate. Astfel, dacă în *Ion*, *Baltagul* sau *Enigma Otiliei* naratorul are certitudinea existenței realității descrise, iar cititorul, printr-un acord tacit, adoptă aceeași viziune, realitatea reflectată de naratorul lui Mircea Eliade sau Garabet Ibrăileanu este, de obicei, visată, presupusă, rememorată, adică realitatea exterioară este convertită prin intermediul analizei, visului și al memoriei în realitate interioară. În această situație „a fi” cedează locul lui „a părea”, formând o lume a posibilului.

Odată cu modificarea perspectivei suportă serioase metamorfoze toate instanțele textului narativ, se modifică imaginea lumii și se tensionează relația *subiect – obiect, narator – univers reprezentat*. Se modifică statutul naratorului, statutul personajului și structura universului reprezentat. Subiectivarea discursului în romanul modern duce la distorsionarea coordonatelor spațiotemporale și anulează principiul expunerii cronologice. Modificarea statutului personajului și asumarea perspectivei limitate transformă universul ficțional în proiecția unei viziuni coagulate din iradierile universului psihologic a naratorului personaj.

Uzitând de o tehnică narativă modernă, cu notații fulgurante, cu centralizarea eului narator ce dovedește o apetență exacerbată pentru analiză, romanul lui Garabet Ibrăileanu se prezintă ca o autoscopie virală a eului masculin. Pe mai multe paliere interpretative descoperim afinități cu scrierile moderniste ale congenerilor, în special, cu romanul lui Mircea Eliade *Maitreyi*. În primul rând, prin faptul că, la nivel de scriitură, ambii romancieri au adoptat formula jurnalului intim. Această structură narativă a impus și alte similitudini, cum ar fi raportul naratorului actor cu eul feminin. Pentru ambii naratori, în anumite ipostaze, personajul feminin este un obstacol real și totodată o experiență care ispitește: „Eroul din *Maitreyi* (ca și Codrescu din *Adela*) reprezintă o subiectivitate vasală și prin aceasta neobișnuită într-o lume a dictaturii subiectului”. (Protopopescu, 2000, p. 198)

Este de remarcat, de asemenea, perspectiva voit deformată a realității (femeia) în funcție de anumite clișee. Persoana iubită este percepută succesiv sau alternativ de acești naratori ca mamă, fiică, soră, prietenă. Diferența dintre esență și aparență este susținută de specificul narațiunii intradiegetice care favorizează procesul autoscopiei diminuând obiectivismul. Această diferență de optică inițială provoacă devieri perceptivă ulterioare. Alain, prezentat ca subaltern este perceput ca frate, dar se consideră potențial mire.

Cu toate acestea, nu se grăbește să (și) explice tranșant lucrurile, preferând această stare de ambiguitate. În cazul lui Codrescu situația este și mai complexă, deoarece respectivul a mai repetat exercițiul și în raport cu imaginea mamei sale, moartă de timpuriu. Personajul lui Garabet Ibrăileanu este unul dintre puținele din epocă care își analizează cu acribie tehnică atitudinea față de subiect (în cazul acesta – mama) în dinamica evoluției, în funcție de perspectiva receptării. *Prea mic, când a murit, ca s-o țin minte, imaginea ei mi-am creat-o mai târziu, în copilărie, după o fotografie rea și ștearsă, pe care am înviat-o și am colorat-o cu tot ce am auzit de la alții și cu propria mea fantezie: o față tăcută, înaltă, cu părul castaniu, cu ochii căprui. În cursul vieții, imaginea rămânând aceeași, a variat totuși odată cu punctul de privire în care mă mutau anii. În copilărie, fata cu părul castaniu îmi era mamă. La douăzeci de ani, soră. Astăzi, o simt fiică.* Surprindem în acest fragment așa-zisa realitate inclusă pe retina personajelor. Autorul coboară privirea la nivelul personajului, filtrând imaginile prin conștiința acestuia. Faptul că personajul narator vede nu numai o zonă a realului, ci și privirea însăși, ochiul ca viziune a unei lumi, face ca romanul să fie oglindă a omului. Revelarea unghiurilor de reflecție rămâne un câștig esențial al romanului, iar punctul de vedere al naratorului devine mai important decât realitatea.

În romanele intradiegetice personajul narator se lasă antrenat într-un seducător itinerar cognitiv fapt ce deplasează centrul de greutate al narațiunii dinspre întâmplare și acțiune spre autoscopia sinelui. Mobilul narațiunii devine procesul acesta de cunoaștere și autocunoaștere care oferă o imagine a eului în evoluție și în schimbare.

Specificul acestui tip de narator a fost descris de Marian Papahagi: „Ei încep prin a cunoaște viața din cărți; realitatea îi reprimă drastic apoi, de îndată ce intră în contact cu ea. Modalitatea de reacție este «analiza», componentă fundamentală a lui Emil Codrescu și dominantă de mai largi semnificații a unei întregi categorii. Analiza și spiritul de analiză au însă drept presupus fundamental și comprehensibilitatea absolută a lucrurilor și situațiilor”. (Papahagi, 1980, p. 34)

Ca și ceilalți intelectuali din romanele homodiegetice din interbelică, Codrescu este sfâșiat de „nostalgia certitudinii”. Nevoia de certitudine se alimentează din ambiguități și incertitudini cultivate cu insistență chiar de narator. Sub acest aspect: „tulburările și melancolia lui Emil Codrescu ar putea fi înțelese și ca o dorință de claritate, de eliminare a echivocului. Intelectualul lui Ibrăileanu este așadar un burghez convins că orice poate fi înțeles și care are în același timp spaima de a nu înțelege ceea ce i se pare că știe deja. Procesul de cunoaștere nu are, în această perspectivă, altă șansă decât pe aceea a mistificării. Complicațiile pe care le produc luciditatea și înclinația analitică ale lui Emil Codrescu vin până la urmă însă din respingerea acestei ultime certitudini oferite de persistența de a o considera pe Adela o „iluzie paradisiacă”

Specificul raportului acestui eu narator cu universul reprezentat se conturează în cultivarea acestei stări de incertitudine la toate nivelele. *În realitate, nici eu nu știu bine ce simt, căci Adela mă întinerește și mă îmbătrânește. Mă întinerește prin ceea ce simt pentru ea și pentru univers, devenit decorul ei. Mă îmbătrânește prin comparația cu ea, impusă de tinerețea ei — mereu crescândă, fiindcă o descopăr mereu.*

Senzația este absolut inedită. Până acum nu îmbătrâneam, pentru că îmbătrâneam fără să știu, ca arborii. Problema mi s-a pus întâia oară în viață când am revăzut pe Adela aici, pentru că probabil am început s-o iubesc chiar de-atunci. Dar ea știe desigur mai bine de când am început s-o iubesc. În privința asta, femeile, care merită acest nume, au divinația promptă și infailibilă. Și cum punctul de ironie i-a apărut în ochi din primele zile, desigur că am început s-o iubesc îndată ce am revăzut-o.

Starea de incertitudine însă nu este resimțită dramatic, ca la Camil Petrescu sau Max Blecher. Naratorul masculin al lui Ibrăileanu este mult prea copleșit de propriul ego pentru a se lăsa devorat de o incertitudine distructivă cu privire la eul celui alt. În fond Codrescu mai mult pozează în trăirea sa, fiind un exponent fidel al opticii masculine: „Este aproape un exemplu perfect al acesteia. Pentru cititor alcătuirea tinerei văduve este la fel de misterioasă înainte de lectură și după aceea. *Adela* nu aduce niciun spor de cunoaștere tocmai în privința Adelei. [...] Preocupat de scrutarea propriilor abisuri, ori de câte ori o descoperă în preajmă, ceea ce se întâmplă aproape continuu, preferă să se eschiveze. Problema feminității e sistematic calificată expeditiv drept enigmă. Misterul feminin, această etichetă în circulație și azi este în bună măsură scuza bărbatului concentrat exclusiv asupra lui însuși. Înălțată (ori coborâtă) la nivel de enigmă, femeia n-are cum pretinde a fi un univers investigabil; este o axiomă. Ochiul viril îi înregistrează reacțiile ce n-au trebuință de clarificări, ci se cuvin luate ca atare” (Dobrescu, 1989, p. 62). Ne confruntăm deci cu o vădită contradicție dintre, parcă, nevoia de certitudine, pe de o parte, și un soi de autosuficiență în privința cunoașterii celui alt, pe de altă parte. Această descriere lapidară a femeii este mai mult decât sugestivă: *Adela are sânul mic și predilecție pentru haine cenușii, albastre, liliachii, ca toate femeile care mi-au atins sufletul.*

Cu adevărat dramatică în *Adela* este însă trăirea timpului de către personajul narator. Spre deosebire de romanul lui Eliade în care distanța dintre momentul scrierii și cel al re-scrierii atenuază și inhibă emoția, la Garabet Ibrăileanu timpul accentuează și mărește trăirea.

Distingem în acest roman două ipostaze ale timpului, timpul ca trecut și timpul ca trecere (*curgit ireparabile tempus*). La rândul său, trecutul se profilează, de asemenea, bidimensional, într-un trecut îndepărtat – al tinereții protagonistului și al copilăriei Adelei și un trecut imediat -- al întâmplărilor de peste zi așternute seara în jurnal. Percepția trecutului pierdut irecuperabil vibrează ca o coardă întinsă pe tot parcursul romanului uneori atingând cote maxime: *În acest moment începu trecutul. Ca o muzică de pe alte târâmurii, reflectată într-un ecou, erau toate câte se petrecuse în zilele fierbinți ale verii, care trecuse și ea... Cetatea Neamțului, Văratul, Ceahlăul, drumurile pline de soare, nopțile cu lună îmi apăreau acum ca un cortegiu al verii, care defilase repede și dispăruse după orizont, condus de Adela.*

Celălalt aspect, al timpului curgător, aducător de bătrânețe, constituie un alt focar de frământare nedisimulat pentru personajul narator: *De altfel, de mult s-a schimbat raportul de forțe dintre noi. De când nu mai pot avea nici o îndoială că știe – și știe*

că eu știu că „știe” – mi-am pierdut toată libertatea de spirit, pe care ea o are mai completă decât înainte. În fiecare zi devin tot mai mic față de dânsa. Astăzi diminuarea a făcut progrese mari din cauză că eu stăteam jos și ea se plimba! Mi s-a impus și m-a supus în toate felurile. Păcat că mic nu este echivalent și în cazul acesta cu tânăr... Dar de o bucată de vreme, probabil din prudență inconștientă, am încetat să mai atac cu ea problema. S-ar zice că acum îmi ascund vârsta.

Apropierea de tehnica narativă a congenerilor se conturează în această atitudine nuanțată față de realitate, percepută ca un dat ontologic. Conform accepției buberiene relația acestui narator cu universul reprezentat ar fi de tip EU-TU, de angajare existențială, de asimilare afectivă a alterității. *A devenit unică. (Credeam că am pierdut pentru totdeauna facultatea de a uniciza o femeie). Începe să-mi fie scump tot ce e al ei și, mai scump decât totul, ușoara asimetrie a gurii, când zâmbeste, care multiplică farmecele zâmbetului ei.* Această percepere dintr-o perspectivă inedită a femeii îi descoperă, concretizat în întrebări retorice, tot angrenajul de frământări interioare, subliminale, ascunse. Urmărindu-și obiectul adorației în variate ipostaze, acest narator își relevă substanța interioară nebănuită.

Referințe bibliografice:

1. ALBERES, R-M. *Istoria romanului modern*, București. ELU, 1968. 203 p.
2. PROTOPOPESCU, Alexandru. *Romanul psihologic românesc*. Pitești: Editura Paralela 45, 2000.
3. PAPAHAĞI, Marian. *Eros și utopie*. București: ECR, 1980.
4. DOBRESKU, Alexandru. *Ibrăileanu – nostalgia certitudinii*. București: ECR, 1989.

PLUGUȘORUL DE ANUL NOU PENTRU FLĂCĂI
DIN STRĂȘENII ANULUI 1938
(VARIANTĂ A HĂITURII TRADIȚIONALE)

The New Year's *Little Plough* for young men
(Strășeni, 1938)
(a variant of the traditional carol)

Abstract: The published texts of *Little Plough* are of interest to folkloric, ethnographic, historical, linguistic, cultural researches etc. because they contain old cultural sediments of remote eras. From the linguistic point of view, they represent the central idioms of the Romanian language spoken in the eastern part of the Prut in the 30s-50s of the last century. Explanations of a number of forms and variants of some words are given in the comments, including regionalisms and archaisms, which are of interest in the linguistic or cultural aspect.

Keywords: plough, folkloric text, archaic semantics, regionalism, phonetic changes.

Rezumat: Textele publicate ale *Plugușorului* prezintă interes pentru cercetări folclorice, etnografice, istorice, lingvistice, culturale etc., deoarece ele conțin vechi sedimente culturale ale unor epoci îndepărtate. Sub aspect lingvistic ele reprezintă graiurile centrale ale limbii române vorbite la est de Prut în anii 30-50 ai secolului trecut. În *Comentarii* se aduc explicații la o serie de forme și variante ale unor cuvinte, inclusiv regionalisme și arhaisme, care prezintă interes sub aspect lingvistic sau cultural.

Cuvinte-cheie: plugușor, text folcloric, semantica arhaică, regionalism, schimbări fonetice

Acest text al *Plugușorului pentru flăcăi* a fost fixat în scris (cu alfabet latin) în anul 1938 de locuitorul s. Strășeni Petru Pârău (a.n. 1914; 4 clase de școală românească interbelică, agricultor), care l-a învățat pe de rost de la rudele sale. Titlul cu care l-a fixat în scris este *Plugușor de Anu Nou pentru flăcăi. Anu 1938*. În anul 1952, cu același titlu, el îl înregistrează în scris pentru fecior cu alfabet rusesc. În același an 1952, pentru a-l învăța pe de rost, feciorul Ion Pârău, în vârstă de 11 ani (a.n. 1941, s. Strășeni, 9 clase), l-a înregistrat de la tată-său cu titlul *Plugul cel mare pentru flăcăi de Anul Nou*. Ambele texte ale *Plugușorului* înregistrate în anul 1952 sunt scrise cu alfabet rusesc.

Pentru publicare am luat drept bază textul din anul 1938 păstrând și titlul cu care a fost înregistrat în scris. În cazul în care unele versuri din textele notate în scris în a. 1952 atestă deosebiri față de cele corespunzătoare din textul din a. 1938, acestea sunt date în același rând după cum urmează: cele din textul înregistrat de Petru Pârău sunt date după două bare paralele (//); iar cele din textul înregistrat de fiul Ion sunt notate cu bară și semnul ▪ în față (/▪). Dacă ambele texte din 1952 atestă aceleași deosebiri în raport cu textul din 1938, versurile respective au notate în față semnul (//▪).

Din motive de economie, în câteva cazuri, după însemnele corespunzătoare între paranteze pătrate se dă numai cuvântul care înregistrează deosebiri. Lipsa unor versuri într-un text sau altul al variantei date a *Plugușorului* se indică între paranteze pătrate cu însemnele corespunzătoare. În *Comentarii* între paranteze se dă numărul versului.

Ar fi de menționat faptul că la fixarea în scris a textelor *Plugușorului* înregistratorii, fiind școlarizați, au făcut uz de normele limbii literare în măsura în care le cunoșteau. De aceea în text vom întâlni forme literare, variante ale lor din limba vorbită, inclusiv forme vechi.

Textele *Plugușorului* au fost preluate recent de la feciorul Ion Pereu (Pârâu), ele se află în posesia familiei și sunt păstrate de către urmașii moștenitori.

Toate cele trei texte ale *Plugușorul de Anul Nou pentru flăcăi din Strășăni anulul 1938* au fost depuse în Banca de Date Digitale a Arhivei Folclorice a Institutului de Filologie română „B.P.-Hasdeu”.

- Aho! Aho! Aho! [Ho-ho-ho!] Buna seara,
 Buna seara la obloane,
 La boieri și la cucoane.
 Ian poftim de vă treziți,
 5 Dacă nu ne bănuți,
 Și lipiți-vă de perdele
 Și ascultați vorbele mele.
 Această seară ce o înserat // Această seară ce a însărat /▪ Această seară ce o însărat
 Noi cu plugu ne-am luat. /▪ Noi cu plugul ne-am luat.
- 10 Că așa-i de la Dumnezeu Sfântu lăsat [/▪ vers lipsă]
 Și pe dumevoastră nu v-am mai urat. /▪ Și pe dumevoastră nu v-am urat.
 Iar dacă Domnul ne va ajuta, //▪ Iar dacă Dumnezeu ne va ajuta,
 Noi pe dumevoastră v-om ura. // Noi și pe dumevoastră [/▪ dumevoastră] v-om ura.
 – Urați, flăcăi!
- 15 – Hă-ă-ă-ă-ăi, hăi, hăi!
 Căpitanu Vasăle cel bogat //▪ Badea Vasăle cel bogat
 De dimineață s-o sculat,
 Pe ochi negri s-o spălat, //▪ Pi ochi negri s-o spălat
 La icoane s-o închinat
- 20 Și lui Dumnezeu Sfântu s-o rugat [/▪ vers lipsă].
 Și la grajdi o alergat,
 Un cal negru o înșelat // Un cal negru o înșălat
 Și pe el o încălcat, [/▪ vers lipsă]
 Înspre poartă l-a îndreptat // Înspre poartă l-o îndreptat /▪ Și înspre poartă
 l-o îndreptat
- 25 Și la flăcăi o strigat. /▪ Și la flăcăi a strigat.
 Iar flăcăii s-o înspăimântat /▪ Iar flăcăi înspăimântați
 Și o strigat: /▪ Au strigat:

- Căpitane, dumita // – Căpitane, dumeta /▪ – Căpitane, dumneata
Ce voiești, ce poroncești, // Ce vroiești, ce poruncești, /▪ Ce vroiești, ce poroncești,
- 30 Încotro la arat ne pornești?
– La arat la măru rotat, //▪ – La arat la măr rotat,
La crucea de brad,
Că acolo am găsit
Bun loc de arat. /▪ Loc bun de arat.
- 35 – Mânați, măi!
– Hă-ă-ă-ă-ăi!
Și am arat marțele – fânețele, /▪ Și am arat marțile – fânețele,
Mercurile – piscurile, //▪ Mercurile – piscurile,
Joile – văile,
- 40 Vinerile – dâmburile, /▪ Vinerele – dâmburile
Sâmbetele – dealurile.
Și pe brazde am sămănat /▪ Și pe brazdă am sămănat
Grâu mărunț și grâu de vară,
Să dea Domnu până în seară să răsară, /▪ Să dea Domnul să răsară până-n sară,
- 45 Să nu fie foamete în țară. /▪ Să nu mai fie foamete în țară.
La lună, la săptămână
S-o dus badea Vasăle //▪ S-a dus badea Vasăle
Să-și vadă pânea.
Când se uită pe sub soare – // Când se uită pe supt soare – /▪ Când se uită pe
sub lună –
- 50 Pânea lui era prea mare, // Pânea lui era pre mare, /▪ Pânea lui era prea bună.
Când se uită pe sub lună – // Când se uită pe supt lună – /▪ Când se uită pe
sub soare –
Pânea lui era prea bună. // Pânea lui era pre bună. /▪ Pânea lui era prea mare.
De departe îngălbinea,
De aproape înroșea, /▪ De aproape înroșa,
- 55 Față de secere făcea. /▪ Față de săcere făcea.
– Mânați flăcăi!
– Hă-ă-ă-ă-ăi! Hăi, hăi!
De trei ori l-a încunjurat, // De trii ori l-o încunjurat, /▪ De trei ori l-a înconjorat,
De pe cal s-a aplecat,
- 60 Trei spice în mână a apucat, // Trii spice în mână a luat, /▪ Trei spice în mână
a luat,
În palme le-a frecat, // În palmă le-a frecat, /▪ În palme le-a frăcat,
În vânt le-a vânturat, [/▪ lipsă]
În buzunari le-a aruncat // În buzunar le-a aruncat / În buzunară l[e]-a aruncat
Și înapoi s-a înturnat. // Și înapoi s-o înturnat /▪ Și-napoi s-a înturnat.
- 65 Și când a intrat în casă, /▪ Și-când a înțrat în casă,
A buhniț căciula pe masă
Și a strigat: //▪ Și o strigat:

- Măi femeie, măi nevestă, /▪ – Măi femeie, măi nevestă,
Pânea noastră are să cheaie! //▪ Pânea noastră ar să chiaie!
- 70 – Taci, bărbate î[n]spăimântate, //▪ – Taci, bărbate însăpăimântate,
Căci Dumnezeu ne va ajuta,
Noi grâu îl vom săcira. // Și noi grâul îl vom săcira. /▪ Și noi grâu-l vom săcira.
– Mânați, flăcăi!
– Hă-ă-ă-ă-ă-ăi!
- 75 El nimic nu o cuvântat. /▪ El nimic n-o cuvântat.
A doua zi dez-de-dimineată s-o sculat, //▪ A doua zi de dimineată s-o sculat,
Un alt cal negru o înșelat // Un alt cal negru o î[n]șelat /▪ Un alt cal negru a înșelat
Și pe el o încălicat, // Și pe el o î[n]călicat,
Și la oraș a plecat. //▪ Și la oraș o plecat.
- 80 La orașu Chișinău, //▪ La orașul Chișinău,
Unde bine știu și eu.
Și pe uliți se primbla, /▪ Și pe uliți se primblau,
Toți jidanii mi-l întreba: // Toți jidani îl întreba: /▪ Toți jidanii îl întreba:
– Căpitane, dumita // – Căpitane, dumeta /▪ – Căpitane, dummeta
- 85 Ce voiești a cumpăra? //▪ Ce vroiești a cumpăra ?
Dacă vrei juncănași – //▪ Dacă vrei juncănaș –
Scoate, bade, gălbănași; /▪ Scoate, bade, gălbănaș;
Dacă vrei boi mai mari –
Scoate, bade, mii de bani.
- 90 – Măi jidane, măi jupâne,
Scoate iute pentru mine
Fier, oțel de-acel mai bun,
Nu vreu schijă de ceaun. //▪ Nu vreau schijă de ceaun.
– Mânați, flăcăi!
- 95 – Hă-ă-ă-ă-ă-ăi! Hăi, hăi!
Fier, oțel lui i-au și dat. //▪ Fier, oțal lui i-a și dat.
Și au luat nouă ocă de fier
Și nouă de oțel. // Și nouă ocă de oțal.
Și s-a dus la Ilii medineanu, // Și s-a dus la Anton țaganu, /▪ Și s-a dus la
Anton țiganul,
- 100 Care bate bine cu ciocanu: /▪ Care bate bine cu ciocanul:
Cu ciocanu ciocăné, // Cu ciocanu ciocănea /▪ Cu ciocanul ciocănea,
Seciruica mi-o găté. // Seciruica mi-o gătea. /▪ Săceruica mi-o gătea.
Și a făcut 12 secerete // Și a făcut dousprezece secerete /▪ Și o făcut dous-
prezece secerete
Cu mărunchiu de floricele // Cu mărunchiul de floricele /▪ Cu mărunchiul
de floricele
- 105 Pentru fete tinerele
Și neveste ochioșele. // Și neveste ochioșăle.
Și unele mai uricioase // Și unele mai uricioasă /▪ Și unele mai urăcioșe,

- Pentru babele clănătoase, /▪ Pentru babele clănătoasă,
Care n-au hodină acasă.
- 110 Și una cu mărunchiu de său
Cu care am să săcer chiar eu. // Cu care am să secer chiar și eu.
– Și pe dealuri, și pe văi
Dați gură, flăcăi! /▪ Dați gură, măi flăcăi!
– Hă-ă-ă-ă-ăi! Hăi, hăi!
- 115 Și au strâns toți finī și vecinī, //▪ Și am strâns toți finii și vecini
Și vreo trei babe bătrâne,
Care știau rându la pâine. /▪ Care știau rândul la pâine.
Și pe toți i-au dus, //▪ Și pe câmp i-am dus,
Și pe toți i-au pus //▪ Și pe toți i-am pus
- 120 În capu pământului, /▪ În capātu pământului,
În jeliștea vântului;
Dincotro vântu bătea – //▪ Dincotro vântul bătea –
Lor mai bine le sporea;
Când vântu înceta – /▪ Când vântul înceta –
- 125 Ei mai sta și se hodinea.
Iar badea Vasile // Iar badea Vasâle
Vrăjmași mai secira: /▪ Vrăjmaș mai secirea:
El cu dreapta secira
Și cu stânga snopi făcea
- 130 Și în car mi-i arunca. /▪ Și în car îi arunca.
Și a încărcat 12 cară // Și a încărcat dousprezece cară
Încărcate cu povară // Încărcate în povară /▪ Încărcate în pogară
Și le-a răsturnat pe fățare, // Și le-a dus pe fățare. /▪ Și le-a dus la fățare.
La fățarea de aramă,
- 135 Unde știe și Domnu de seamă, // Unde știa și Domnu [/▪Domnul Sfânt] de samă,
Cu stâlpul de argint // Cu stâlpul de arjint /▪ Cu stâlpul de arjint
Unde știe și Domnu Sfânt. // Unde știa și Domnu Sfânt. /▪ Unde știa și
Domnul Sfânt.
Și mi-a scos
Nouă iepe suriepe
- 140 Ca de nouă ani sterpe.
Cu copitele – fărmau,
Cu cozile – felezuiau,
Cu nările – vânt trăgeau, //▪ Cu nările – vânt trăjeau,
Cu urechile – în saci puneau. //▪ Cu urechile – în car puneau.
- 145 Cu gura mi-i înțapușă /▪ Cu gura mi-i înțapușau
Ca pentru moară mi-i gătea. /▪ Ca pentru moară îi găteau.
– Mânați, flăcăi! [//▪ vers lipsă]
– Hă-ă-ă-ă-ăi! Hăi, hăi! [//▪ vers lipsă]
Și au încărcat 12 cară // Și-au încărcat dousprezece cară

- 150 Încărcate cu povară /▪ Încărcate în povară
 Și au pornit spre *horțu* cel de moară. // Și s-a pornit spre *horțu* [/▪ *horțul*] cel de moară.
 Iar *horțu* cel de moară, /▪ Iar *horțul* cel de moară,
 Când a văzut atâtea cară
 Încărcate în povară, // Încărcate cu povară,
- 155 Au pus coada pe spinare //▪ A pus coada pe spinare
 Și au luat-o lunca la vale, // Și a luat-o lunca la vale, /▪ Și o luat lunca la vale,
 Lunca mare – frunză n-are, //▪ Luncă mare – frunză n-are,
 Lunca mică – frunza-i pică; // Lunca mică – frunza îi pică;
 La șăsu curat, La frunză de căpușână, //▪ La șesul curat, La frunză de căpușună,
- 160 Să nu credeți că vă spun eu [o] mititică minciună. //▪ Să nu credeți că vă spun o mititică minciună.
 – Mânați, flăcăi!
 – Hă-ă-ă-ă-ă-ăi! Hăi, hăi!
 Iar dintr-un deal crăpat
 Iesă un drac de moșneag crăcănat, // Iesă un moșneag [/▪moșnejel] crăcănat,
- 165 Cu ochii sticliți, //▪ Cu ochi sticliți,
 Cu liuleaua în dinți.
 Cu o liule de *slodun* – /▪ Cu o liulea de *slodun* –
 Încăpé un kilogram de tutun. // Încăpé [/▪ Încăpea] câte un kilogram de tutun
 [/▪ tiutiun].
 El de cruce suduié
- 170 Că liule nu a mai be. //▪ Că liule n-a mai be.
 Și-o ieșit cu un brâu de lână,
 Cu un ciocan în mână
 Și cu un căușal de tărâcioară //▪ Și un căușel de tărâcioară
 De pe când era foametea cei mare în țară, //▪ De pe când era foametea cei mare în țară,
- 175 Și striga: – *Ptru-ptru-ptru!* și *na-na-na!* // Și o striga: – *Tru-tru-tru!* și *na-na-na!* /▪
 Și o striga: – *Tru-tru!* și *na-na!*
 Vino, moară, de-i crăpa!
 [vers lipsă] // Până ce o pus mâna pe ea. /▪ Până ce o pus mâna pe ea.
 Și mi-o amăjit-o //▪ Și mi-o amăjit-o
 Cu tărâță, cu cojâță, // Cu cojâță, cu tărâță, /▪ Cu cojiță, cu tărâță,
- 180 Până ce-o băgat-o pe porțiță. /▪ Pân ce mi-o băgat-o pe porțiță.
 Și i-o trântit un ciocan în șăle – /▪ Și i-o trântit un ciocan în șele –
 O cârțait din oțale; /▪ O scârțit din oțele;
 Și o luat-o de călcăie
 Și o așezat-o pe căpătaie; //▪ Și mi-o așezat-o pe căpătaie;

- 185 Și o stricat nouă ouă // Și o strâcat nouă ouă
 Și o făcut moara nouă,
 Și o uns-o cu slănină // ▪ Și mi-o uns-o cu slănină
 Și mi-o dat-o pe făină;
 Și o împușcat-o în gură
- 190 Și-o prins făina să cure. // ▪ Și o prins făina să cure.
Clanța-blanța! pân joi dimineața // *Clanța-blanța!* până joi dimineața / ▪ *Clanța-blanța!* până joi demineața
 Cură făina în saci ca gheața.
 – Mânați, flăcăi!
 – Hă-ă-ă-ă-ă-ăi! Hăi, hăi!
- 195 Iar și mândra proprietăreasă // Dar și mândra proprietăreasă
 Că auzea tocmai din casă
 Cârțâitul roatelor, // Cârțiitu roatelor,
 Chiotul flăcăilor. // Chiotu flăcăilor.
 S-o dus în cămară
- 200 După o sătă rară // Și o gășat o sătă rară de negară, / ▪ Și o găsit o sită rară de negară,
 Și o dat-o pe ușă afară –
 Pânea ei nu-i de ocară: // ▪ Că pânea ei nu-i de ocară:
 Despre lună – bortă bună,
 Despre stele – borticele,
- 205 Despre Țara Ungurească –
 Nici dracu să nu o cârpească. // ▪ Nici naiba să n-o cârpească.
 S-o dus a doua casă
 După o sătă deasă de mătasă, // Și o gășat o sătă deasă de mătasă, / ▪ Și o găsit o sită deasă de mătasă,
 Să iasă pânea aleasă. / ▪ Ca să iasă pânea aleasă.
- 210 Și-o sâtit un sac și-un tobâltoc // Și o sâtit un sac și un tobâltoc
 Și o făcut un colac mare, mare, / ▪ Și o făcut un colac mare și frumos
 Frumos ca fața lui Hristos; / ▪ Ca fața lui Hristos;
 Cu mere meruit,
 Cu zahăr zăhăruit
- 215 Ca pentru noi plugari gătit.
 [lipsa versului/ refrenului] // ▪ – Mânați, flăcăi!
 [lipsa versului/ refrenului] // ▪ – Hă-ă-ă-ă-ă-ăi! Hăi, hăi!
 L-a rupt în două,
 Ne-a dat și nouă;
- 220 Noi am rupt în trei, // ▪ Noi l-am rupt în trii,
 Am dat și lui Andrii; // ▪ Am dat și lui Andei;
 Am rupt în patru, // ▪ L-am rupt în patru,
 Am dat și la cel de pe vatră. // ▪ Am dat și la acel de pe vatră;
 Iar la cel de pe vatră nu-i era a mânca,

- 225 Numai câinii îi întărta,
Dez-de-dimineată cu bucăţica mi-i amăgea, //▪ Dez-de-dimineată cu bucăţica mi-i amăjea,
Cu prăjina mi-i atingea // Cu prăjina mi-i atinjea /▪ Cu prăjina îi atinjea
Şi din gură suduia,
Dumnezeu mi-l pedepsea. /▪ Şi Dumnezău mi-l pedepsea.
- 230 – Mânaţi, flăcăi!
– Hă-ă-ă-ă-ă-ăi! Hăi, hăi!
Iar mătuşī nici nu-i pasă // Iar mătuşii nici nu-i pasă
Că are o fată frumoasă.
Şăde în dosu hornului, /▪ Şede în dosul hornului,
- 235 Roade muchia cuptiorului, //▪ Roade muchia cuptorului,
Cu nişte mâni săponite
Ca nişte tănĵăli pârĵite. /▪ Ca nişte tănĵeli pârĵite.
Dinĵii ca grebla, // Cu dinĵi ca grebla, /▪ Cu dinĵii ca grebla,
Ochii ca sfecla, // Ochī ca sfecla,
- 240 Țăţăle în sân ca bostanī, // Țăţăle în sân ca bostanii,
De tremura de frică și ciobanī; /▪ Tremurau de frică și ciobanii;
De-o ureche cam surdă,
Da varuită cu pudură. //▪ Dar varuită cu pudură.
– Nu o lăsaţi, măi! //▪ – N-o lăsaţi, măi!
- 245 – Hă-ă-ă-ă-ă-ăi! Hăi, hăi!
Iar de urat vom mai ura,
Ştiu bine că vi-i drag a asculta,
Dar nu suntem și noi de pe ici-colea, // Dar nu suntem de pe ici-colea [/▪ de pe aici-colea],
Ci suntem de la Ciuca-Buca,
- 250 Unde se face mămăliga cât nuca
Şi o păzesc 12 cu măciuca,
Să nu apuce nici furnica. //▪ Ca să n-apuce nici furnica.
O apucat un biet gândac
Şi o luat un ciomag în cap.
- 255 Mai sunt *unia* de pe la Flămânzī, // Mai sunt unii de pe la Flămânzi, /▪ Mai sunt uni și de pe la Flămânzi,
Unde se mănâncă păstram de mâng. // Unde se mănâncă păstram de mânz /▪ Unde se mănâncă păstram de mânzi.
Ş-avem unul cu sumanul rupt, // Şi avem unul cu sumanul rupt, /▪ Şi avem unul cu scumanu rupt,
S-o jurat că nu o mânecat de frupt. /▪ S-o jurat că n-o mânecat de frupt.
[vers lipsă] //▪ – Mânaţi, flăcăi!

- 260 [vers lipsă] //▪ – Hă-ă-ă-ă-ă-ăi! Hăi, hăi!
 Decât vom însera
 Pe la casele Dumevoastră, // Pe la casele Dumevoastre, /▪ Pe la casele
 Dumnevoastră,
 Este înalte, luminate,
 Cu postav verde îmbrăcate,
- 265 Mai bine pe la bordeieșele noastre,
 Cele lipite cu baligă de vacă
 Și încrestite cu găinați de vrabie.
 Intrăm pe brânci, // Întrăm pe brânci,
 Ieșim pe spete;
- 270 Și ne julim spetele
 Și nu putem săruta fetele.
 [vers lipsă] //▪ – Mânați, flăcăi!
 [vers lipsă] //▪ – Hă-ă-ă-ă-ă-ăi! Hăi, hăi!
 Mai bine dați-ne câte o capicuță,
- 275 Să ne cumpărăm câte o mântăluță,
 Că avem câte una proastă
 Și nici asta nu-i a noastră.
 Dați-ne câte un leușor,
 Să cumpărăm câte un boldișor, // Să ne cumpărăm câte un boldișor,
- 280 Să împungem boii la curișor /▪ Ca să împunjem boii la curișor
 Să meargă mai răpigior. // Să meargă mai răpijior. /▪ Să meargă mai răpijior.
 Că avem multe dealuri de suit,
 Multe văi de cuborât. // Multe văi de scuborât. /▪ Multe văi de coborât.
 Și la capetele văilor // Și la capetele văilor /▪ La capătul văilor
- 285 Stau mamele zmeilor:
 Cu gurile căscate,
 Cu limbile înfocate
 Să ne apuce pe noi de spate,
 Să rămâie fetele în sat nesărutate.
- 290 La mulți ani cu sănătate!
 Șomâltoc de bosâioc³⁸ //▪ Șomâltoc de busuioc
 Vă poftesc la toți noroc, // Vă doresc la toți noroc, /▪ Vă dorim la toți noroc,
 Șomâltoc de mintă creață
 Vă doresc dulce viață, //▪ Vă dorim dulce viață,
- 295 Ani buni luminoși,
 Bine v-am găsit sănătoși!
 Aho! Aho! Aho!

Comentarii la text

În creația populară orală străvechiul obicei agrar „Hăitura” sau „Plugușorul” descrie în succesiunea sa, prin forme rudimentare foarte vechi, etapele facerii pâinii, păstrând stratificări ale unor epoci îndepărtate cu vechi sedimente culturale. Creat într-un mediu real, acesta conține elemente arhaice de natură istorică, etnografică, lingvistică, literară etc.

Limba celor trei texte ale variantei *Plugușorului* reprezintă graiurile centrale vorbite de românii moldoveni din Republica Moldova, graiuri ce fac parte din subdialectul moldovean al dialectului dacoromân al limbii române. Din punct de vedere lingvistic, textele *Plugușorului* își aduc contribuția la cercetarea limbii române vorbite în perioada vizată. Chiar dacă textele poartă amprenta școlarizării persoanelor care le-au înregistrat în scris, ele sunt importante prin faptul că alături de formele literare au fost notate și o serie de forme cu particularități de limbă caracteristice vorbirii locale.

Dintre trăsăturile dialectale caracteristice graiurilor centrale textele *Plugușorului* atestă: tendința de închidere a vocalelor anterioare (aflată în strânsă legătură cu accentul), trecerea lui *e* medial neaccentuat la *i* (prin închidere spontană) (Tratat, p. 212; Udler, p. 64): *încălicat* (23, 78), *îngălbineá* (53), *săcirá* (72), *seciruica* (102); să nu *cređiți* (160), *foamitea* (174) ș.a.; dar și deschiderea (asimilarea) vocalei anterioare *i* la *e*, proprie vorbirii populare (Udler, p. 66): *dumeta* (28), *marțele* (37), *mercurele* (38), *vinerele* (40), *dez-de-dimineată* (76) ș.a. După consoanele *s*, *z*; *ș*, *j*; *ț*, *dz*, uneori după *r*, vocalele palatale *e*, *i* trec la corespondentele lor din seria centrală *ă*, *î* (id., p. 63, 65, 144): *însărat* (8), *săcira* (72), *săciruica* (102), *iesă* (164), *Dumnezău* (229), *ochioșăle* (106), *căușăl* (173), *șăsu* (159), *așăzat* (184), *șăde* (234), *tânjăli* (237), *oșăl* (96, 98)/ *oșăle* (182), *înțăpușau* (147), *îțăle* (240), *străcat* (185), *Vasăle* (16), *sătă* (200, 208), *sătīt* (210), *găsăt* (200, 218), *țăganu* (99), *cojătă* (179) ș.a.; precum și *e* final după consoanele *s*, *ț*, *r* (id., p. 85-86): *uricioasă* (107), *clănțoasă* (108), *mătasă* (208), *cojătă* (179), *cără* sb. (131, 149, 153), *buzunară* (63) ca fonetisme arhaice; la fel și diftongul *ea* apare monoftongat la *a* după consoanele *s*, *z*; *ș*, *j*; *ț*, *dz* (id., p. 88, 145): *înroșă* (55), *sămă* (137).

În raport cu normele limbii literare în cuvintele *pânea* (48, 50, 69), *mâni* pl. (236), *câni* pl. (225) mediala accentuată se menține *â* etimologic – forme regionale apropiate de etimoanele lor din latină *panem*, *manum*, *canem*. În cuvintele menționate nu avem notat diftongul *âi*, scrierea căruia apare frecvent în textele moldovenești anterioare anilor 1828-1830 (Udler, p. 145; Gheție, 451). O altă trăsătură a graiurilor moldovenești notată în textele examinate este trecerea diftongului *ea* accentuat în poziție finală la *é* (se monoftonghează) (Udler, p. 89): *ciocăné* (101), *găté* (102), *încăpé* (168), *suduié* (169), *bé*, *liulé* (170). Reducerea diftongului *ea* la *é* este bine atestată în documentele din sec. al XVI-lea [id., p. 90]. Mai rar au fost notate trecerea lui *o* neaccentuat la *u* (id., p. 81): *cuborăt* (283); a diftongării lui *u* în *iu*: *liuleaua* (166), *liulé* (167), *tiutium* (168); închiderea lui *e* final neaccentuat la *i* (id., p. 90): *Ilii* (99); palatalizarea consoanei finale: *grajdi* (21), *buzunari* (63).

Cu referire la consonantism sunt de remarcat: trecerea africategi *ğ* la fricativa *j* prin pierderea elementului oclusiv: *trăjeau* (143), *moșnejel* (164), *mi-i amăjea* (226)/*amăjit* (178), *îi atinjea* (227), *să împunjem* (280). Fenomenul este specific graiului din Moldova. În cazul *răpijior* : *răpigior* (281) avem alternanță *d* : *j* + *i* semison (*repede*: *repigior*) după locul și modul de articulare. Varianta *repigior*, cu grafia *ğ*, este veche și generală în Țara Moldovei, însă există și forme cu grafia *j* (*ajutoriu* : *ağiutoriu* ș.a.) (Gheție, p. 312, 388 ș.a.).

Pentru accidentele fonetice generale întâlnite în textele *Plugușorului* vom aduce exemple de asimilare: *poroncești* (29), *încunjurat/ înconjorat* (58), *uricioase* (107); *tobăltoc* (210), *gălbănași* s.m. (87), *trii* (220), *Andrii* (221); sincopă: *dousprezece* (103, 131), *fărmău* (141), *întărtă* (225), *captele* (văilor) (284); apocopă: *păn* (180), *păstram* (256); metateză: *hodinea* (125); proteză: *scârțit* (182), *scuborât* (283); epenteză: *căpușână/ căpușună* (159), *pudură* (243); epiteză: *subt* (49, 51) ș.a.

Sunt de remarcat și unele trăsături morfologice specifice graiului vorbit în partea locului. Textele înregistrează formarea pluralului cu dezinența *-ø* la substantivele masculine terminate în consoana *-s*: *juncănaș* (86), *gălbănaș* (87), în urma cărora s-a ajuns la pierderea diferențierii dintre formele de singular și cele de plural ale numelor (Udler, p. 219), la neutralizarea de număr (Melnic, p. 31; Tratat, p. 218). Cât privește formarea pluralului substantivului feminin *roată*, terminat în *-ă*, în texte acesta își menține pluralul în *-e* : *roatelor* (197).

Un caz aparte prezintă forma de singular *mâng* (256) atestată pentru *mânz*: *mânji* pl. (ce alternează ca și: *viteaz*: *viteji*, *grumaz*: *grumați*). Forma *mâng* este o refacere, prin analogie, a singularului de la forma de plural *mânji*, însă refăcută potrivit alternanței din limba vorbită *g*: *j*: *beteag*: *beteji* pentru *betegi*; *nătâng*: *nătânji*, pentru *nătângi*; exemple similare: *pribeag*, *moșneag*, *covrig*, *fag*, *posmag*, *harag*, *hădărag*, *drag*, *paing*, *carâng* ș.a.

Cu referire la cazurile gramaticale ar fi de remarcat menținerea vocativului masculin etimologic în *-e* (sau analogic): *bărbate* (70), *căpitane* (84), *bade* (87), *jidane* (90), *jupâne* (90): – *Taci*, *bărbate înspăimântate*, (70); precum și vocativul identic cu nominativul: (Vino,) *moară*, (176), *flăcăi* în formula-apelativ *Mânați, flăcăi!*

În textele examinate sunt frecvente cazuri de omitere a articolului hotărât *-l* m. sg.: *plugū* (9), *sfântū* (10, 20), *căpitanū* (16), *mărū* (31), *Domnū* (44, 135, 137), *grăū* (72), *orașū* (80), *medineanū* (99), *țaganū* (99), *ciocanū* (100, 101), *mărunchiū* (104), *rândū* (117), *capū* (120), *vântū* (122, 124), *stălpū* (136), *horțū* (151, 152), *șăsū* (159), *dosū* (234), *scumanū* (257) ș.a.; precum și de omitere a articolului hotărât *-i* (m., pl., nom.-ac. și f., sg., gen.-dat.): *jidani* (83), *ochi* (165, 239), *dinți* (238), *bostani* (240), *mătuși* (232) funcția cărora este preluată de vocala precedentă (Udler, p. 215).

Și unele referințe la pronumele personale de politețe. La fel ca în limba literară, în textele *Plugușorului* termenii de politețe sunt folosiți în locul numelui în vorbirea cu persoanele sau despre persoanele cărora li se cuvine exprimarea respectului. Pentru forma plină pers. a 2-a sg. *dumneata* (alcătuită prin contopirea substantivului *domnia*

cu adjectivul posesiv *ta*; gen.-dat. *dumitale*) au fost înregistrate variantele *dumita* și *dumeta* (28). Iar pentru pluralul *dumneavoastră* (11, 13, 262) au fost notate variantele *dumevoastră* (11, 13, 262) și *dumevoastre* (262), care, potrivit contextului, pot avea atât înțeles de plural, cât și de singular.

La fel ca în alte texte folclorice, în textele *Plugușorului* este bine atestat dativul etic: *mi-l întreba* (83), *seciruica mi-o gătea* (102), *mi-i arunca* (130), *mi-a scos* (138), *mi-i înțâpușă(u)* (145), *mi-i gătea* (146), *mi-i amăgea* (227), *mi-l pedepsea* (229) – forme neaccentuate de dativ ale pronumelui personal (pers. I sg.) care, în cazul nostru, arată că urătorul-hăitor participă la acțiunile descrise și este interesat în realizarea lor.

Privitor la gradele de comparație ar fi de remarcat redarea gradului superlativ prin folosirea procedurii repetării adjectivului: Și-o făcut un colac *mare, mare* (211); precum și a superlativului absolut format cu locuțiunea adverbială *vrăjmaș mai*: Iar badea Vasile *Vrăjmaș mai* secira (126-127).

Referitor la verb ar fi de menționat că textele *Plugușorului* înregistrează forma învechită și regională *a cûre* (din lat. *currere*) a verbului *a curge* (refăcută după *a merge*): *Cură* în saci făina ca gheața (192); Ș-o prins făina *să cure* (190). Ar fi de observat notarea uzului în paralela a verbelor *a vrea* și *a voi* cu funcție predicativă: *Ce voiești, ce poroncești, // Ce vroiești, ce poroncești, /# Ce vroiești, ce poroncești* (29).

Formele verbale de imperfect atestă neutralizarea opoziției de număr prin utilizarea aceleiași forme la pers. a 3-a pl. ca la sg. sau omonimia între persoana a 3-a sg. și pl.: *se hodinea* (125); (sacii) *mi-i gătea* (146), *tremura* (241); iar imperfectul verbului *a sta* este notat cu forma etimologică *sta* la pers. 3 sg. și pl.: *Ei mai sta și se hodinea* (125).

La perfectul compus formele verbului auxiliar *a avea* la pers. 3 sg. și pl. apar, de cele mai multe ori, cu forma *o* monoftongată din forma veche *au* (*au > o*): *o înserat* (8), *o alergat* (21), *s-o sculat* (17, 76), *s-o spălat* (18), *s-o închinat* (19), *s-o rugat* (20), *o înșelat* (22), *o încălicat* (23), *s-o înspăimântat* (26), *o strigat* (27), *o cuvântat* (75), *o pus* (177), *s-o dus* (207), *o găsât* (208), *o sâtit* (210), *o apucat* (253), *o luat* (254), *s-o jurat* (258) ș.a.; mai rar apare notată forma veche a auxiliarului *au* (pers. a 3-a sg.): *au pus* (155), *au luat-o* (156).

Cât privește timpul viitor, în textele *Plugușorului* se atestă ambele forme ale viitorului I. La viitorul I forma I, ca în celelalte graiuri moldovenești, formele verbului auxiliar *a voi* apar notate trunchiat, fără *v-* inițial (forme relativ recente). Astfel, la persoana a 2-a sg. a fost notată forma *îi* (*i*): *de-i crăpa* (176), la persoana a 3-a sg. verbul auxiliar are forma *a*: *nu a mai be* (170), la pers. I pl. forma *om*: pe *dumevoastră v-om ura* (13); *v-om mai ura* (246). Cât privește forma II a viitorului I, la persoana a 3-a sg. forma auxiliarului *a avea* apare cu varianta *ar* (cf.: *ari, arⁱ, a*): *ar să chiaie* alături de forma literară *are să chiaie* (69).

Dintre prepoziții ar fi de remarcat pe cele ce apar cu variante atestate și în textele vechi. Prepoziția *până* apare notată cu variantele *păn* și *până* (177, 180, 191): *Până* ce-o pus mâna pe ea (177); Clanța-blanța! *până* joi demineața (191); *Păn* ce mi-o băgat-o pe porțiță (180); Clanța-blanța! *păn* joi dimineața (191).

La fel și prepoziția *sub* apare în textul din 1952 al *Plugușorului* cu varianta populară *supt*: Când se uită pe *supt* soare – (49); Când se uită pe *supt* lună – (51). Prepoziția compusă *despre* (203-205) (formată din prepozițiile simple *de* și *spre*) este notată cu sensul „din partea de (la), dinspre, spre, înspre, către” (DEX, p. 289): *Despre lună – bortă bună, Despre stele – borticele, Despre Țara Ungurească...* (203-205).

În cele ce urmează, ne vom opri asupra unor unități lexicale ce necesită o examinare mai largă în contextul *Plugușorului*.

Vers. 16: **Căpitanu Vasâle cel bogat** // **Badea Vasâle cel bogat**

În *Plugușor* cuvântul *căpitan* s.m. (16, 28) este un neologism. Împrumutul s-a făcut în Evul Mediu din italianul *capitano*. Prima atestare o avem într-un document din 1563. În româna veche acesta desemna căpetenia cu atribuții militare și administrative în vechea organizare a țărilor române (Chivu, p. 132). În textele *Plugușorului* cuvântul *căpitan* desemnează pe mai marele peste comunitate și înlocuiește pe *bade* și *jupân*.

În limba română *bade* (16, 48...) denumește pe fratele cel mai mare dintr-o familie. Din câte se știe, vechea comunitate sătească reprezenta familia mare legată prin rudenie patrilineară. După tatăl cel mai în vârstă/ bătrân, pe care se ținea neamul, aceasta îl avea în frunte pe fiul și fratele cel mai în vârstă apt de a organiza comunitatea – pe *badea*: „precum într-o familie există un singur *tată*, o singură *mamă*, așa există numai un singur *bade*” (Scurtu, p. 194), accepție cu care el apare în *Plugușor*. Determinativul *cel bogat* apare cu semantica sa arhaică – cel care deținea/administra pâinea în grâu, păstra grâul pentru însămânțare, împărțea grâul pentru pâine, adică pentru hrană familiilor mici. Or, pâinea era cea mai mare avere pe care o dețineau, ea le asigura existența.

Vers. 22, 77: **Un cal negru o înșelat** // **Un cal negru o înșălat**.

A înșela „a pune șaua pe un animal de călărie, *a înșeua*” este moștenit din lat. *insellare (*in* + *sella* „scaun” > „șă”) (DEX, p. 537; SDE, p. 514). Literare sunt formele *înșela* și *înșeua*, iar *înșăla* este varianta cu rostire dură. La originea sa *șaua* are obiectul *sella equestris* – scaun montat pe spatele unui cal pentru a fi încălecat. Grecii și romanii sau călăreau fără șă, sau pe o povară simplă ori pe o pernă. Șaua propriu-zisă a fost inventată pe la mijlocul secolului al IV-lea. Prima mențiune o avem într-un ordin din a. 385, prin care se interzicea celor ce se serveau de caii de poștă să folosească șei mai grele de 60 de pfunzi (Rich, p. 574-576). Sensul „șă” al lat. *sella* trebuie considerat ca aparținând latinității târzii. Prin urmare, la romanicii din nordul Dunării obiectul și cuvântul prin care acesta a fost desemnat au pătruns după părăsirea Daciei de către administrația și armatele imperiale.

Vers. 26: **Iar flăcăii s-o înspăimântat** // **Iar flăcâi înspăimântați**

Vers. 70: – **Taci, bărbate înspăimântate**, // – **Taci, bărbate înspăimântate**

În texte *înspăimântat* (26, 70) are sens învechit (prin specializare) desemnând starea în urma unei știri (neașteptate) care produce îngrijorare, neliniște, panică. Luați prin surprindere, flăcăii devin neliniștiți, agitați, alarmați, Respectiv, sunt înspăimântați.

Vers. 58: *De trei ori l-a încunjurat*, // *De trii ori l-o încunjurat*, /▪ *De trei ori l-a înconjorat*

Versul din *Plugușor* atestă forma etimologică *a încunjura* (în *-ur*, *-uri* etc. răspândită în Moldova, Transilvania, Banat) și forma analogică *a înconjora* (în *-or*, *-ori* etc. răspândită în Muntenia, Dobrogea) apărută prin asimilare la distanță (*u : u > u : o > o : o*): *în-cunjura > în-cunjora > în-conjora* (Gheție, p. 597-598).

Vers. 67: *A buhniț căciula pe masă...*

Buŋni „a izbi cu putere producând un zgomot înfundat” – verb de origine onomatopeică format de la interj. *buf* (var. *buh*, *bum*) „cuvânt care imită zgomotul produs de căderea unui obiect, de o lovitură sau de o explozie” (DEX, p. 116). În versul citat, eroul mitic alarmat *a buhniț* căciula pe masă, adică, scoasă de pe cap, căciula a fost trântită cu putere pe masă producând zgomot. *Plugușorul* înregistrează varianta *a buhni* apărută în urma acomodării sunetului *f* aflat sub influența lui *u* anterior din imediata proximitate: *fn > hn : buŋni > buhni* (cf. *buŋniță : buhniță* ș.a.) (Udler, p. 124).

Vers. 69: *Pâinea noastră are să cheaie!*

Folosit cu referire la vegetație, verbul *a pieri* (moștenit din lat. *perire*) are semnificațiile „a se ofili, a se usca”, „a face să dispară” (DEX, p. 792). În text avem varianta cu palatalizarea labialei surde *p* sub influența iodului următor ca element al diftongului *ie*, formă la care s-a ajuns prin fazele: *pieri > pk'eri > k'eri*. Forma verbală din text *are să chiaie* (viitor I forma a 2-a) apare cu dispariția lui *r* intervocalic din temă prin disimilare (cf.: *are să saie*, ș.a.) (Udler, p. 107).

Vers. 75: *El nimic nu o cuvântat.*

A cuvânta vb. cu semnificația „a vorbi, a grăi, a zice” în public. Este derivat de la substantivul *cuvânt* (< lat. *conventum* s.n. „învoială, înțelegere, convenție”, legat de *conventus* s.m. „adunare”) (SDE, p.214). Pentru evoluția cuvântului românesc cf. sensul special „sesiune juridică în provincie, pe care o prezida guvernatorul și la care erau ascultate și judecate pricinile, conflictele; a face dreptate” (cf.: *conventum agere* „a asculta și a judeca pricinile, a face dreptate”) (DLt-R, p. 176). Etimologic, acesta ar însemna a vorbi în fața poporului, a mulțimii (la români, la judecățile publice → *dreptul valah*). Aflat în fruntea comunității sătești, eroul mitic, badea Vasile, a luat o hotărâre în privința grâului ce făcea față secerei, însă *nimic nu a cuvântat*, adică nimic nu a spus comunității.

Vers. 93: *Nu vreu schijă de ceaun.*

Schijă sb. „aliaj de fier, carbon și alte elemente (siliciu, fosfor, sulf etc.) de culoare albă, cenușie lipsit de plasticitate; fontă, tuci” (DELM. II, p. 413). Fiind fărâmicioasă, nu poate fi folosită la confecționarea uneltelor prin batere. Este un împrumut din polonă: *spiż* „bronz”, *spiże* „tunuri de bronz; clopote de bronz” (ucr. *спиж, спиж* „bronz”, „aramă; metal pentru clopote”) (SDE, p. 382). Ar fi de remarcat forma palatalizată a cuvântului din română.

Vers. 101: *Și s-a dus La Ilii medineanu* [/ *La Anton țiganu*] *Care bate bine cu ciocanul* –

Din context se vede că prin *medinean* se are în vedere meșterul care prelucrează metalul pentru unelte (seceri). Cu certitudine, *medinean* este numele ocupației, a meșterului care prelucrează metalele. Însă cuvântul dat nu poate fi pus în legătură cu prelucrarea fierului, ci a aramei/ bronzului. Astăzi, în mediul nostru cultural și istoric, acesta poate fi pus în legătură cu denumirea din slava veche мѣдъ́ a aramei, precum și cu derivatele мѣдньъ „de aramă”, мѣдъница „lighean”. Însă v.isl. *smiðr* „meșteșugar, fierar”, got. *aiza-smiþa* „meșteșugar care prelucrează metalele”, v.g.s. *smid* „fierar”, *smīda* „metal”, irl. *mēin(n)* „rocă metaliferă sau nemetaliferă, minereu; metal” ș.a. (Vasmer, II, p. 591) sunt fapte de limbă care confirmă sensul inițial al cuvântului ca meșter ce prelucrează arama și că el a avut o circulație însemnată în spațiul nostru din timpurile străvechi. Întrucât omul a cunoscut metalul dat și a învățat să-l prelucreze cu mult până la descoperirea fierului. Atunci când a apărut fierul, acesta a fost l ucrat de aceiași meșteri specializați în prelucrarea aramei. Astfel, *Ilii medineanu* din *Plugușorul* nostru este meșteșugarul care prelucra metalele, făurea seceri și alte unelte din metal.

Vers. 106, 112: *Cu mărunchiu de floricele // Și una cu mărunchiu de său ...*

Mănunchi s.n. „parte a unui obiect de care se apucă sau se ține cu mâna pentru a fi mânuite, aplicate, purtate; mâner (la unelte, arme, obiecte)” e moștenit din lat. *manuculus* „mănunchi” (DEX, p. 608). Prin determinativul *de floricele*, se face sesizabilă relația cu semnificația din care a derivat „cantitate de plante cu tulpina subțire care poate fi apucată dintr-o dată cu mâna”. Or, în timpurile vechi mânerele, toartele la unele obiecte erau făcute și din *mărunchiuri* de plante cu tulpina fibroasă și lungă, răsucite pentru a le mări trăinicia. Varianta din text *mărunchiul* este formă rotacizată, cu trecerea lui *n* intervocalic în *r* prin disimilare la distanță și epenteza celui de-al doilea *n*.

Vers. 115: *Dați gură, flăcăi!*

În versul dat loc. verb. *a da gură* (despre oameni) are sensul de „a striga, a face gălăgie” (cf. loc. verb. *face-ți gură* „(pop. și fam.) glas, grai, voce”; „(pop.) gălăgie, huiet, larmă, vuiet, zarvă, zgomot, vorbă, zisă”) (DEX, p. 439). Or, acestea erau rituale, iar rostul lor era de a alunga duhurile rele și a purifica spațiul destinat aratului. În contextul dat verbul *a da* înseamnă „a produce, a crea”; iar prin *gură* se are în vedere organul emiterii de sunete articulate. Aici, ca emițător de sunete, *gură* are înțelesul de „glas, grai, gălăgie, strigăt, țipăt”. Astfel, versul *Dați gură, flăcăi!* ar însemna „strigați, flăcăi, spre a curăți locul de necurat”. Însă în îmb. *urați, flăcăi* (*a ura* < lat. *oro, -are* „a cere, a se ruga pentru cineva”; arom. *or vb.* „a ruga”) este sesizabil sensul etimologic „a ruga (divinitatea) pentru cineva” (SDE, p. 448). În străvechiul cult agrar acestea ar fi fost două rituri deosebite, pe care tradiția populară le-a contopit în obiceiul *Plugușorului*. De aici se trag și denumirile lui de *hăitură* și *urătură*.

În acest context cf. loc. verb.: *a da glas* „a striga”, *a face gură* „a striga, a face gălăgie”, *a da gura la câini* „a striga la câini să nu mai latre” ș.a. (DEX, p. 438-439).

Vers. 122: În *capul pământului*, / ▪ În capătu pământului,

Cap s.n. „partea de dinainte; început, frunte” și *capăt* s.n. „partea externă cu care începe sau sfârșește ceva, margine, limită” (în acest sens cf. expr. *la capătul lumii/pământului* „foarte departe”) (DEX, p. 133-134) sunt legate prin relații de enantiosemie (început – sfârșit). În textele variantei date a *Plugușorului* aceste cuvinte sunt sinonime parțiale. Or, autorul anonim se referă la partea unde începe pământul cu roadele de grâu, care urmau să fie secerate. Dacă, nu cumva, se are în vedere „partea superioară, vârf; capăt” de sus, cel mai înalt, *mai curat*, mai aproape de zeitatea protectoare. Cf. versurile: „În jeliștea vântului În capătul pământului”, dar și: *Și li-o pus din capătu pământului, Di jâvornița vântului, Sî faci dos pământului*. (Folclor, I, p. 255), (?) adică, în extremitatea unui spațiu integrat; pe locul cel mai înalt cu cea mai largă deschidere – sus, la sfârșitul, marginea lumii, a spațiului cultural cunoscut. La fel ca extremitate a unui spațiu, cuvântul *capăt* apare în vers. *Și la capetele văilor Stau mamele zmeilor* (284-285) marcând hotarul, sfârșitul spațiului uman, însă aici mărginit și păzit de forțele malefice.

Vers. 123: În *jeliștea vântului*;

În îmb. în *jeliștea vântului* „în bătaia vântului” prezintă interes cuvântul regional și arhaic *vieliște* s.f. „loc deschis, expus vântului; suflare, bătaie (puternică)” (DLR, XVIII, p. 1494) notat prin varianta *jeliște* cu rostirea moale a prepalatalei *j*. (În plan semantic cf.: în gura bătrânilor, când bat vântoaițele: „măi, ce jăliște mare”, „jăliștea asta ne dă jos de pe picioare” ș.a.; însă iarna, pe viscol mare, se zice *vâjălie*, *jâvorniță* (viforniță) [? *vijelie* + *-iște* a dat *vijeliște*, apoi, prin afereză, s-a ajuns la forma *jeliște*]). Cu fonetismul dat (*jeliște*, *geliște*) cuvântul este cunoscut în Moldova, în restul spațiului de limbă română apar formele *veliște* sau *vieliște* (< v.sl. *vēliște sb., cf. vb. *viēlati* „a sufla”), precum și: *ieliște*, *hiliște*, *jiliște*, *siliște* (*săliște*), ca dialectisme fonetice (ibidem; Scriban, p. 1405).

Vers. 133-135 : *Și le-a răsturnat pe fățare, La fățarea de aramă*, Unde știe și Domnu de seamă / ▪ Unde știa și Domnul Sfânt de samă

Fățare s.f. „loc special amenajat pentru treierat; arie”, „locul unde se treieră cerealele” (probabil, din îmb. *fața ariei*) (DELM, II, p. 695; SDE, p. 466). Ca hrană fundamentală grâului i se atribuie origine divină, de aceea *fățarea de aramă* și *stâlpul de argint* (138) sunt elemente înzestrate cu sacralitate în cultul agricol prin funcția lor și prin materia din care sunt făurite. Or, arama, metal dur, a avut să joace un rol foarte important în culturile agrare prin uneltele agricole folosite la creșterea pâinii. Pe de altă parte, culoarea boabelor de grâu copt, asemuită cu culoarea aramei, a putut motiva îmb. *fățarea de aramă*, adică fățarea plină cu boabele arămii pregătite pentru treierat. Dotarea cu sacralitate a obiectelor amintite este dublată de buna cunoaștere de către divinitate a locului unde, într-un spațiu purificat, boabele de grâu se separă de spice.

Vers. 138-140: *Și mi-a scos Nouă iepe suriepe Ca de nouă ani sterpe*.

Suriepe adj. (și: *surepe*, *sirepe*), arhaism lexical, în textul nostru are semnificația „(despre iapă) iute, repede; puternică” (DD, IV, p. 111). Cuvântul trebuie pus în relație cu v.sl. *сверѣпъ* „*ἀγριος* (de câmp, sălbatic)”, v.rus. *сверѣпъ* „sălbatic, necultivat”,

rus. *сверёный*, dial. *сурёный*, bg. *сверён*, sloven. *sverép*, *-épa* „feroce, furios, cumplit”, *sveřep(ec)* „buruiiană de câmp (sălbatică)”; „armăsar de prăsilă”, slovac. *sverepý*, polon. *świerzeпа* „iapă”, de unde v.prus. *sweriapis* „cal pentru alergări” (Vasmer, III, p. 580). La români, împrumutul s-a făcut din polon. *świerzeпа* „iapă”. În viața țaranului, el și-a îngustat sensul căpătând specializarea de cai sau iepe antrenate în munci agricole grele. Deci ar desemna animale puternice, pline de forțe. Respectiv, este vorba despre iepele jugănite/ castrate cu scopul de a le păstra forțele fizice. Pentru acest sens, aducem versurile corespunzătoare din varianta hăiturii „In séra de Sân-Vasiiu” înregistrată la mănăstirea Căpriană de către Polihronie Sârcu (slavist, originar din Strășeni) de la informatorul Pavel Panuș: *Și s-a dus badea acasă, Ș-a ales jugani jugăniți Di chișioari potcogiți*” („Familia”, p. 619). Tot aici cf. versurile corespunzătoare din hăitura culeasă în s. Coșnița, Dubăsari: *Da bădița Vasile A mai scos nouă iepe sterpe Și de par le lega Și pe fățare le mâna. Iepele cu picioarele treerau, Da cu nările vânturau Și grâul curat eșea...* (Poezie, p. 337).

Vers. 142: *Cu copitele – fărmau, Cu cozile – felezuiau,*

Felezui vb., regionalism, „a curăța cerealele de pleavă și de goz” (DD, V, p. 40); „a curăța de gunoaie cu felezeul grâul vânturat”; „a curăța locul de rămășițele grâului vânturat cu felezeul”; „(despre cai) a agita coada” (DLR, VI, p. 91; Șăineanu, p. 304); „a mătura cu felezăul; (despre cai) a agita coada” (L. Șăineanu, 1929); A. Scriban îl prezintă ca element nordic „a mătura aria sau altă suprafață mare” (Scriban, 1939). Cuvântul este un împrumut din ungară (mag. *felezni*). În unele texte în loc de *felezui* avem *mătura*: *Cu picioarele treierau... Cu coada măturau...* (Poezie, p. 339).

Vers. 145: *Cu gura mi-i înțăpușau Ca pentru moară mi-i găteau.*

Înțepușa vb. (format din prep. *în* și sb. *țepușă*) „a împunge cu țepușa”, în versul citat „a împunge gura unui sac cu țepușa pentru a putea fi legat”, „a lega sacul” (MDA p. 1263); regional, *înțăpoșau* (despre țepușă) „pun țepușa la gura sacului (ca să-l strâng)” (DLR, VI, P.701). În versul *Cu gura [sacii] mi-i înțăpușau* înseamnă „(despre animale) făceau găuri cu dinții” (DD, V, p. 266). În textul *Plugușorului* avem varianta cu rostire dură *înțăpușa*, proprie subdialectului moldovean al dacoromânei.

Vers. 151-152: *Și au pornit spre horțu cel de moară. / ▪ Și s-a pornit spre horțul cel de moară. Iar horțu cel de moară, / ▪ Iar horțul cel de moară,*

Cuvântul *horț* s.m. din îmbinarea *horțu cel de moară* este un regionalism din Moldova. Dicționarele nu-l înregistrează, însă prezintă derivatele lui: *a horți* vb. „a muta ceva din loc în loc, fără a-i schimba poziția” (DLR, VI, p. 407); „a zgâlțâi ceva fără a-i schimba poziția” (MDA, I, p. 1087); *horțire* sb. „schimbare bruscă de direcție”, *horțis* adj., adv. explicat prin „pieziș, curmeziș, de-a curmezișul” (DLR, VI, p. 407). Același dicționar mai aduce pe *hoarță* s.f. „car vechi stricat”.

Însuși informatorul Ion Păruș (Pârâu) la întrebarea noastră, cum înțelege cuvântul *horț* din îmbinarea *horțul cel de moară*, ne-a răspuns:

– De-o vorbi, horțu șel di moară... moara adică s-o lușuiet, s-o lunicat, s-o clintit, s-o hârțoșăt, așa cum ț-o fujit chișioru pi loc.

– Moara ce-a făcut?

– *S-o horțuit*, ca sania pe gheață când te poartă dintr-o parte în alta, de-a curu-n cap, îmblî pi gheață pi loc, sî cărnești, sî întoarși, nu sî nișci drept înainti, da îmblî di colo-colo șiușindu-sî pi loc.

E de observat că în explicațiile sale informatorul aduce derivatele verbale *a (se) hârțoșa* și *a (se) horțui*, la fel neînregistrate în dicționare.

Uzul cuvântului *horț*, precum și explicațiile privind forma lui internă, trebuie puse în legătură cu construcția de altă dată a morilor. Pe timpuri morile erau așezate pe pietre. Nefiind fixate temeinic (pe o temelie imobilă), la fiecare măcinare moara (în funcționare) mișca pietrele pe care era așezată, le clintea din loc, „îmbla”. Dacă moara nu era „dată la loc”, făina nu se măcina bine. De aceea, înainte de fiecare măcinat, moara trebuia „îndreptată, ferecată”, reșezată la locul ei, „dată pe făină”. În acest sens cf. versurile din alte texte ale *Plugușorului*: „Moara-n frâu de o legat”, „Ș-o dat c-un ciocan cioc-boc, Ș-o pus cheștrili la loc”, „Și a făcut cioc-boc Și a dat moara la loc” ș.a. – în felul acesta moara era „îndreptată pe făină”. La baza semnificației cuvântului *horț* se află ideea de mișcare bruscă, haotică, nedirijată, neorientată, însă pe loc, fără a se deplasa în spațiu.

Atestarea cuvântului *horț* în textele *Plugușorului din Strășanii anului 1938* este deosebit de importantă, întrucât în mai multe texte asemănătoare, care prezintă tabloul sosirii la moară a carelor „încărcate cu povară”, în loc de *horț* apare cuvântul *hoăță* (*hoăță cea de moară*), neadecvat contextului, însă apropiat prin formă. Faptul ne permite să presupunem că odată cu fixarea mai sigură a morilor, cuvântul tot mai puțin este folosit în raport cu morile, iar vorbitorii în timp ai limbii nu-l mai cunosc. Astfel, ca reproducători ai textelor vechi, hăitorii de la o generație la alta, necunoscându-i sensul, l-au înlocuit cu un cuvânt cu structură apropiată și cu înțeles clar, însă neadecvat mitului pâinii.

Vers. 159: La șăsu curat, *La frunză de căpușână*, //• *La frunză de căpușună*,

Căpșună sb. este un derivat format din *căpușă* „(înv.) căpșună” și suf. *-un-ă*. În texte avem varianta *căpușună* – forma etimologică a cuvântului, de la care a apărut, prin asimilare vocalică, varianta veche *căpușână* (*ú > â* : vocala închisă labială posterioară *u* se transformă în vocala închisă nelabială posterioară *â* sub influența vocalei posterioare nelabiale și semideschisă *ă*). Varianta *căpșână*, cu sincopa lui *u* neaccentuat, a fost notată cu pluralul *căpșâni* în textul folcloric cules în s. Corcmaz: „Du-ti, fatî, hăi, și-ni adî căpșâni, cî tari ni-i a mânca di căpșâni” (DD, II, p. 303). Forma literară a apărut prin sincoparea vocalei neaccentuate *u* din silaba a doua a cuvântului.

Versul 168: *Cu o liule de slodun*

Slădun s.m. cuvânt din limba populară prin care sunt denumite mai multe specii de stejar. În text avem varianta *slodun* explicată de informatorul Ion Pârău prin „stejar” și „lemn de stejar”. Deci, în graiurile centrale ale limbii române vorbite la est de Prut, *slodun* apare ca nume generic al arborilor din acest gen. Având lemnul rezistent și dur, *slodunul* era folosit la confecționarea unor obiectelor înlocuind materii rezistente de altă natură, fapt confirmat de îmbinarea de cuvinte *liule de slodun*, adică lulea de bună calitate, rezistentă la fumegarea tutunului.

Vers. 177: *Și cu un căușăl de tărâcioară /▪ Și un căușel de tăricioară*

În texte avem notată forma *tărâcioară* (173), diminutiv al lui *tărăță* s.f., „înveliș al boabelor/ grăunțelor de grâu, de porumb etc. zdrobit prin măcinare și separat de făină la cernut” (DEX, p. 1075). Întrucât cuvântul *tărăță* denumește materie care nu poate fi numărată, ci numai cântărită sau măsurată, substantivul dat are forma de singular. În textul nostru cantitatea de materie *tărâcioară* este egală cu (capacitatea) obiectul(ui) recipient în care aceasta a fost turnată – un *căușel* s.n., diminutiv al lui *căuș* „vas de lemn în formă de cupă sau lingură mare, cu mâner sau coadă, confecționat de obicei din lemn (cu care se iau apă, vin, grâu, făină etc.) și conținutul unui asemenea vas”, „cantitatea care încapă în asemenea vas” (DEX, p. 153). Ambele substantive din îmbinarea *căușăl de tărâcioară* au forme diminutive, prin care este exprimată afecțiunea, atitudinea de îmbunare față de forța spirituală protectoare a morii. Aici „vorbirea dulce” joacă rolul merit de a ține aproape, a nu supăra moara aducătoare de belșug de pâine. Or, *tărâcioara*, precum *cojița* (*Și mi-o amajit-o Cu tărăță, cu cojăță* (178-179), este produsul morii obținut după măcinarea boabelor de grâu și simbolizează hrana materială cu care se alimentează moara.

Vers. 182 *O cârțâit din oțale; /▪ O scârțit din oțele;*

Vers. 196-197: *Că auzea tocmai din casă Cârțâitul roatelor;*

Cuvintele cu origine onomatopeică evidențiate (formate de la interjecția *scârț*) reproduc percepția acustică asemănătoare zgomotului natural, însă de factură diferită. În cazul vers. 182, moara a scârțâit din oțele în urma loviturilor cu ciocanul „în șele”: *Și i-o trântit un ciocan în șele* producând „un zgomot ascuțit, strident, neplăcut” (DEX, p. 957); însă în cazul vers. 197 *scârțâitul* s.n. este un „zgomot sau sunet ascuțit, strident care se produce prin frecare, deplasare, apăsare” (DEX, p. 958) a roților carelor sub povara sacilor cu grâu. În versurile *Plugușorului* formele verbale apar cu și fără s- protetic.

Vers. 189: *Și o împușcat-o în gură Ș-o prins făina să cure,*

În versul citat prin îmbinarea *a împușca în gură* se subînțelege operațiunea de turnare bruscă a grâului din saci în coșul morii (cu intensificarea efectului sonor al acțiunii), în timpul căreia grâul se lovește cu putere de fundul coșului morii producând un sunet puternic ca o explozie, bubuitură, pocnet, asemuit cu cel de pușcă. În cazul dat avem o metaforă verbală.

Vers. 190: *Ș-o prins făina să cure, /▪ Și o prins făina să cure,*

Vers. 192: *Cură în saci făina ca gheața.*

A cure – formă învechită și regională a verbului *a curge* (din lat. *currere*; refăcut după *a merge*). În limba populară de la est de Prut este folosită alături de *a curge*.

Vers. 191: *Clanța-blanța! păn joi dimineața...*

Clanța-blanța! – formulă rimată formată prin reduplicarea primului element *clanța* cu schimbarea consoanei inițiale în cel de-al doilea element *blanța* potrivit legilor armoniei limbii române. Elementul *clanța* are la bază interjecția *clanț!* „cuvânt care imită sunetul produs de clanța ușii, de izbirea fălcilor sau a dinților, de țcănitul foarfecelor...” ș.a. (DEX, p. 184). În contextul dat al *Plugușorului* creația expresivă

clanța-blanța sugerează repetarea regulată, fără întrerupere a țăcănitului (utilajului) morii în funcțiune (sunet produs la atingerea prin intercalare a măselelor de sus cu cele de jos ale instalațiilor morii). În cazul nostru, formula rimată *clanța-blanța* imită sunetele produse de moară în timp ce macină grâul.

Vers. 195: *Iar și mândra proprietăreasă* Că auzea tocmai din casă...

Potrivit surselor lexicografice, *proprietăreasa* s.f. este soția proprietarului deținător de bunuri; femeie care are o proprietate. (DEX, p. 859). În hăitură apelativul *proprietăreasă* este un neologism, înlocuiește pe *jupâneasă, boiereasă, lelea*, pe soția lui badea Vasile cel bogat.

Vers. 200: *Și o gășât o sătă rară de negară*

Negară s.f., variantă a fitonimului *năgară* „Plantă erbacee din familia gramineelor, caracteristică vegetației din stepe, cu paiul înalt, frunzele înguste și spicul cu fire lungi și aspre (*Stipa capiliata*)” (DEX, p. 671) numită și *pănușiță*; regional denumește *colilia*, uneori *neghina*. Textele păstrează realitatea de pe vremea când părți ale plantelor erau folosite pe larg în industria casnică. În *Plugușor* se vorbește despre *sita de negară*, adică sita baza căreia era confecționată din fire lungi și aspre de năgară. În limba română vorbită între Prut și Nistru varianta *negară* are răspândire largă, dacă nu chiar generală.

Vers. 210: *Ș-o sâtit un sac și-un tobâltoc*

A siti vb. este un regionalism pentru a desemna acțiunile „a cerne cu sita”, „a cerne (făina)”, „a da prin sită” (DLR, XIV, p. 1000). *A siti* înseamnă *a trece prin sită* pentru a separa făina (hrana esențială) de tărâțe. Aici, probabil, ar fi de subînțeles și acțiunea de a separa sacrul de profan, esențialul de lucruri mai puțin însemnate etc. date fiind versurile imediat următoare: *Și o făcut un colac mare, mare, Frumos ca fața lui Hristos* (211-212). În text avem forma cu rostire dură caracteristică subdialectului moldovean.

Vers. 236-237: *Cu niște mâini săponite Ca niște tănjalii pârlite.*

Prin apelativul *săpunit,-ă* adj., pl. *săpuniți,-te*, „frecate cu săpun; acoperite cu clăbuci de săpun” (DEX, p. 951) ar trebui să înțelegem mâini spălate, înălbite. Însă, obiectul comparației *tănjalii pârlite* ar indica tocmai faptul invers: cu mâinile pârlite ca *tânelile* „un fel de proțap folosit pentru a uni jugul de uneltele agricole cu tracțiune animală sau pentru a înjuga a doua pereche de boi” (DEX, p. 1077). Adică mâini nici pe departe de a fi albe și curate, context ce stârnește râsul.

Cuvântul derivat *săponite* atestă modificarea prin asimilare a labialei posterioare *u* în vocală medie labială și posterioară *o* sub influența vocalei medii nelabiale și centrale *ă*. Varianta *săpon* cu *o < u* accentuat este tipică pentru majoritatea graiurilor moldovenești (Udler, p. 69).

La originea sa *săpun* este un cuvânt celtic sau germanic. La antici el desemna un obiect diferit de cel actual prin conținut, formă și uz. Vechiul *sapo* nu servea la spălat, era o alifie cu care femeile și tinerii eleganți își vopseau părul în culoare castanie – un amestec din cenușă de fag cu măduvă extrasă din oase de capră. Inventată de germani, aceasta se producea și în Galia. În formă de bule, bulgărași, bulzi, gogoșele era adusă la Roma (Rich, p. 554).

Vers. 243: *Da varuită cu pudură.*

Cuvântul *pudură* s.f. în versurile *Plugușorului* este un neologism, parte a tabloului comic construit pe incompatibilitatea între ceia ce îi este îngăduit unei fete de țaran cu mâini „ca niște tângeli pârlite” și produsul cosmetic sub formă de praf fin și moale ușor parfumat folosit pentru acoperirea, protejarea sau tratarea pielii” (DELM, p. 267; DEX, p. 868).

Vers. 255: *Mai sunt uniia de pe la Flămânz...*

În textele *Plugușorului* pluralul pronumelui nehotărât *unii* m., „oarecare”, cu nuanță depreciativă, apare cu varianta *uniia* modificată fonetic prin epiteză (cf. pronumele posesiv: *a mea* (pers. 1, sg., gen.); *a tăia* (pers. 2 sg. gen.-dat.); (*a*) *luia* m., *a iiii* f. (pers. 3 sg., gen.-dat.); *a lora* (pers. 3 pl., gen.-dat.); pronume demonstrative de apropiere: *aistaia* și *istuia* (m. sg.), *aiastaia* și *aiastaiaia* (f. sg.); de depărtare: *așelâia*, *ciluia*, *șiluia* ș.a. (Melnic, p. 63-66, 70-73).

Vers. 256: *Unde se mănâncă păstram de mânz.* /▪ Unde se mănâncă păstram de mânzi.

Păstram s.f., din text este vrianta învechită și regională a lui *pastramă* „carne (de oaie, de capră, de porc, de găscă etc.) sărată, afumată, uscată și (puternic) condimentată, care servește ca aliment” (DEX, p. 757), împrumut neogrec: *παστραμας* (SDE, p. 305). Forma trunchiată *păstram* a cuvântului s-a format în urma căderii sunetului final (prin apocopă).

Vers. 278: *Dați-ne câte un leușor, Să cumpărăm câte un boldișor*

Leușor s.m. diminutiv al lui *leu* „unitate monetară egală cu 100 bani; leu”. Ca unitate monetară s-a format de la *leu* „mamifer carnivor de talie mare...” după modelul turcescului *arslanlu* „leu (animal)” → *piastru* „monedă turcească de argint...” (DEX, p. 569; SDE, p. 234).

Vers. 291: *Șomâltoc de bosâioc...*

Cuvântul *șomoltoc* este cunoscut cu semnificațiile „somoioig”, „bucchet, mănunchi” (DEX, p. 1058), format, probabil, prin contaminarea lui *șomo(iag)* cu (*ghem*)*otoc* (SDE, p. 500). În text avem varianta fonetică *șomâltoc* apărută în urma asimilării vocale (alte variante: *șumultoc*, *șomultoc*, *șomoldoc*).

Prin *busuioc* s.m. la români este desemnată planta de grădină cu flori mici albe sau trandafirii plăcut mirositoare (DEX, p. 121), floarea dragostei, cea mai cântată și mai dragă românilor. Este larg folosită și în riturile creștine. (Evseev, p. 64). Varianta fonetică *bosâioc* notată în text este regională, apărută în urma asimilării vocalice.

Alături de *busuioc* în versurile finale de urare ale *Plugușorului* apare fitonimul *mentă*, prin care sunt desemnate mai multe plante cu frunze dințate și cu flori puternic mirositoare; izmă (DEX, p. 620). Compusul *mintă creață* „izmă creață” din texte denumește una dintre varietățile plantei. *Busuiocul* și *menta* apar în creația populară a românilor date fiind calitățile lor plăcute, dar, mai cu seamă, vechimea lor în spațiul nostru etno-geografic. În sud-estul Europei aceasta a fost atestată în crito-miceniă, cel mai vechi dialect grec, pe mai multe tăblițe în scriera linearul B: *mi-ta MY*, *mintha* „mintă” (Kazanskene, p. 81).

Referințe bibliografice:

1. BĂEȘU, Nicolae. – *Folclor românesc de la est de Nistru, de Bug, din nordul Caucazului*. (Texte inedite). În 2 volume. Volumul I. Alcătuitori : Nicolae Băeșu, Ana Graur, Andrei Hâncu. Chișinău: Elan Poligraf, 2007, S.n. 2008. 594 p.
2. CHIVU, Gheorghe. *Dicționarul împrumuturilor latino-romanice în limba română veche (1421-1760)*. București: Editura Științifică, 1992. 365 p.
3. DD – UDLER, Rubin ș.a. *Dicționar dialectal* (cuvinte, sensuri și forme). Vol. II. Chișinău: ȘTIINȚA, 1985. 310 p.
4. DD – UDLER, Rubin ș.a. *Dicționar dialectal* (cuvinte, sensuri și forme). Vol. IV. Chișinău: ȘTIINȚA, 1986. 275 p.
5. DD – UDLER Rubin ș.a. *Dicționar dialectal* (cuvinte, sensuri și forme). Vol. V. Chișinău: ȘTIINȚA, 1986. 275 p.
6. DELM – *Dicționar explicativ al limbii moldovenești* Vol. II. Chișinău: Redacția principală a Enciclopediei Sovietice Moldovenești, 1985. 874 p.
7. DEX – *Dicționar explicativ al limbii române*. București: Univers enciclopedic, 1996. 1192 p.
8. DLR – *Dicționarul limbii române*. Tomul VI. București: Editura Academiei Române, 2010. 955 p.
9. DLR – *Dicționarul limbii române*. Tomul XIV. București, Editura Academiei Române, 2010. 1420 p.
10. DLR – *Dicționarul limbii române*. Tomul XVIII. București, Editura Academiei Române, 2010. 751 p.
11. DLt-R – *Dicționar latin-român*. Redactor responsabil OCHEȘANU, Rodica. București: Editura Științifică, 1962. 958 p.
12. EVSEEV, Ivan. *Dicționar de simboluri*. București: Vox, 2007. 480 p.
13. FAMILIA – Revista „Familia”, nr. 52, anul XXI, 1885.
14. GHETIE, Ion. *Baza dialectală a românei literare*. București: Editura Academiei Republicii Socialiste România, 1975. 695 p.
15. KAZANSKENE – Казанскене В. П., Казанский Н. Н. *Предметно-понятийный словарь греческого языка. Крито-микенский период*. Ленинград: Наука, 1986. 207 p.
16. MDA – *Micul dicționar academic*. Vol. I-II. București: Univers Enciclopedic, 2010. 3200 p.
17. MELNIC, Vasile. *Elemente de morfologie dialectală*. Chișinău: ȘTIINȚA, 1977. 171 p.
18. Poezie – *Poezie populară moldovenească*. Alcătuitori: Gr. Botezatu, M. Savina, G. Timofte. Chișinău: Cartea Moldovenească, 1965. 414 p.
19. RICH, Anthony. *Dictionnaire des antiquités romaines et grecques*. Paris: Librairie de Firmin Didot Frères, Fils et Cie, 1861. 740 p.
20. ROSETI, Alexandru. *Istoria limbii române. De la origini până la începutul secolului al XVII-lea*. Ediție definitivă. București: Editura Științifică și Enciclopedică, 1986. 914 p.

21. SCURTU, Vasile. *Termeni de rudenie în limba română*. București: Editura Academiei Republicii Socialiste România, 1966. 402 p.
22. SDE – *Scurt dicționar etimologic al limbii moldovenești*. Chișinău: Redacția principală a Enciclopediei Sovietice Moldovenești, 1978. 680 p.
23. *Tratat – Tratat de dialectologie românească*. Coordonator V. Russu. Craiova: Scrisul Românesc, 1984. 968 p.
24. UDLER, Rubin ș.a. *Dialectologia moldovenească*. Chișinău: Lumina, 1978. 259 p.
25. VASMER – ФАСМЕР, Макс. *Этимологический словарь русского языка*. Том III. Москва: Прогресс, 1987. 831 p.
26. VASMER – ФАСМЕР, Макс. *Этимологический словарь русского языка*. Том II. Москва: Прогресс, 1986. 671 p.

Text îngrijit și comentat de Ecaterina PLEȘCA,
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
(Chișinău)

Ozana SECĂREANU
Universitatea din București

DINCOLO DE IPOSTAZA
DE ROMANCIER.
EUL CONFESIV ÎNTRE „NAIVITATE”
ȘI „SENTIMENTALISM”¹

**Beyond the state of a novelist. The confessing ego between
„naivety” and „sentimentalism”¹**

Abstract: Starting from the premise that nonfiction reflects the organic form by which the novelists relate to literature, diarism provides a version of the ‘autobiographical pact’ (Philippe Lejeune), oscillating between self-disclosure and self-camouflage (Mihăieș 2005b, p. 12). In Eugen Simion’s optics, the journal agrees with a fiction of the nonfiction *nonficțiunii* (Simion 2001, vol. I), thus it involves a certain functional mechanism in which the Romanian narrative techniques are inherent. This article aims to treat the intimate diary as a metaliterary mediator, a game of egos, and also an intermediary between the narrator and the narratee, thus elucidating the issue of the typology formulated by Orhan Pamuk in *Thenave and sentimental novelist* (if limits can be set when speaking about intimism), with a focus on the boundary between the writer and the living person, considering that the existence of this paradigmatic delimitation influences the diary writing. Without emphasizing the diachronic dimension of the approaches, the study will analyse three styles of confessions typical of the modern and postmodern periods that have succeeded in overcoming the convention of ‘drawer literature’ as follows: Virginia Woolf, *A writer’s diary*; Umberto Eco, *Confessions of a young Novelist*; Haruki Murakami, *What I talk about when I talk about running*.

Keywords: novelist, intimism, nonfiction, metaliterary, confessions, typology, diary writing.

Rezumat: Pornind de la premisa că nonficțiunea reflectă forma organică prin care romancierii se raportează la literatură, diarismul pune la dispoziție o versiune a „pactului autobiografic” (Philippe Lejeune), *pendulând între auto-dezvăluire și auto-camuflare* (Mihăieș 2005b, p. 12). În optica lui Eugen Simion, jurnalul e în acord cu *o ficțiune a nonficțiunii* (Simion 2001, vol. I), așadar implică un anumit mecanism funcțional în care

---

¹v. terminologia lui Friedrich Schiller (eseul „Despre poezia naivă și sentimentală”, 1795-1796), resemantizată de către Orhan Pamuk în *Romancierul naiv și sentimental*, trad. Rebeca Turcuș, Polirom, Iași, 2012, p. 16.

¹v. See Friedrich Schiller’s terminology (the essay ‘On Naive and Sentimental Poetry’, 1795-1796), rewritten by Orhan Pamuk in *Romancierul naiv și sentimental*, trans. Rebeca Turcuș, Polirom, Iași, 2012, p. 16.

tehnicile narațiunii românești sunt inerente. Lucrarea aceasta își propune să trateze jurnalul intim ca pe o instanță metaliterară, un joc al eurilor și, totodată, un intermediar între narator și naratar, elucidând problematica tipologiei postulate de Orhan Pamuk în *Romancierul naiv și sentimental* (dacă pot fi stabilite borne când vine vorba de intimism), cu centrare asupra limitei dintre cel care scrie și cel care trăiește, considerând că existența acestei delimitări paradigmatică influențează scriitura diaristică. Fără a accentua dimensiunea diacronică a abordărilor, studiul va supune analizei trei stiluri de confesiuni caracteristice perioadelor modernă și postmodernă care au reușit să devanseze convenția de „literatură de sertar”, după cum urmează: Virginia Woolf, *Jurnalul unei scriitoare*; Umberto Eco, *Confesiunile unui tânăr romancier*; Haruki Murakami, *Autoportretul scriitorului ca alergător de cursă lungă*.

Cuvinte-cheie: romancier, intimism, nonficțiune, metaliterar, confesiuni, tipologie diaristică.

1. Precizări preliminare

Considerând că discursul diaristic pune la dispoziție un siaj de instrumente ce pot deoala mecanismele inerente construcției unei lumi ficționale, „fiecare notație a jurnalului «trădează» romancierul și fiecare fapt trăit este asumat în orizontul fictivizării sale” (Holban, p. 171). În măsura în care realitatea se află la baza scriiturii confesive („organizând prin limbaj realul dispersat, distorsionat”) (Holban, p. VIII), medierea lingvistică devine o implicație a stilului diaristic și, totodată, lansează posibilitatea stabilirii unei tipologiei a romancierilor, care este revelată mai ales în mediul confesiv.

Înainte de a enunța metodologia după care a fost structurată această lucrare, menționez că voi trata jurnalul intim ca pe un text (meta)literar, sprijinindu-mă pe afirmațiile lui Roland Barthes, care converg spre ideea că sinceritatea – una dintre convențiile autobiografismului – este doar un „artificiu”, „un imaginar de rangul al doilea”, iar „justificarea” acestui tip de text „nu poate fi decât literară” (Simion 2001, vol. I, p. 127). Așadar, veridicitatea scriiturii diaristice funcționează în acord cu impresia pe care o are naratorul în momentul lecturii, implicând „un anumit grad de complicitate cu romancierul” (Pamuk, p. 25), susținut de „întimitatea și încrederea” care apar între autor și cititor în planul textual. Fără a submina valoarea sincerității raportată la discursul autobiografic, optez pentru integrarea acesteia în planul extratextual, alături de alte convenții ale intimismului, precum „calendaritatea”, „autenticitatea” și „confidențialitatea” (Simion, vol. I).

În eseuul său, *Romancierul naiv și sentimental*, Orhan Pamuk face o distincție între două prototipuri – sau „sensibilități” (Pamuk, p. 16) – ale romancierilor și cititorilor. Astfel, cuvântul „naiv” revine tipului de romancier și de cititor care „nu este deloc preocupat de aspectele artificiale ale scrierii și citirii unui roman” (Pamuk, p. 16), în timp ce cuvântul „reflexiv” este utilizat pentru a descrie scriitorul sau cititorul „fascinat de artificialitatea textului și de incapacitatea acestuia de a egala realitatea, cel care este foarte atent la metodele folosite în scrierea unui roman și la modul în care funcționează mintea noastră pe parcursul lecturii” (Pamuk, p. 16). Pamuk resemantizează distincția propusă de Friedrich Schiller pentru prima dată în faimosul eseu „Despre poezia naivă și sentimentală”, din 1795-1796, unde grupează poeții în două categorii – „naivi” și „sentimentali” –, făcând

legătură cu modul în care aceștia percep natura și propriile simțiri: „poeții naivi sunt una cu natura; de fapt sunt precum natura – liniștiți, neîndurători și înțelepți. Scriu poezie spontan, aproape fără să cugete” (Pamuk, p. 17); prin contrast, poeții „sentimentali” își construiesc opera „printr-o permanentă revizuire și autocritică” (Pamuk, p. 17).

Prin prisma tipologiei invocate, intenționez să extrapolez delimitarea paradigmatică a romancierilor spre zona intimismului, unde mărcile autoreflexive sunt și mai persistente. De vreme ce Pamuk mizează pe accepția că „romancierul întruchipează arta de a fi în același timp naiv și reflexiv” (Pamuk, p. 16), voi proba legătura dintre aceste limite în cazul scriiturii diaristice, utilizând drept surse primare trei stiluri de confesiuni: maniera introvertită a Virginiei Woolf de a-și „scrie timpul” (Cristea, p. 101) în acord cu eul marcat puternic afectiv și dominat de stări contradictorii; disecarea teoretizantă a chestiunilor de laborator după care Umberto Eco își structurează operele, expuse într-un volum de confesiuni oarecum programatice pentru siguranța de care dă dovadă Eco în calitate de romancier, dar și ca diarist, fără a neglija autoironia bine dozată, extrem de convenabilă în cazul unui discurs intim susceptibil publicării; autobiografismul lui Haruki Murakami, scriitorul pentru care nu există „extrasezon” (Murakami, p. 233), iar expunerea diaristică preia un ton relaxat și angajat în dubla activitate a lui Murakami, cea de „scriitor-alergător” (Murakami, p. 77). Și diarismul românesc flatează limitele naiv-sentimental, lucrări care ar merita o analiză separată fiind cele scrise de Mircea Cărtărescu – *Jurnal*, Radu Petrescu – *Jurnal. Ediție integrală* sau Gheorghe Crăciun – *Trupul știe mai mult (Fals jurnal la Pupa Russa)*.

2. Virginia Woolf: conservarea „naivității” și nevoia de „sentimentalism”

O diaristă care își folosește jurnalul drept demers complementar activității de scriitoare, demonstrând că, în ceea ce privește literatura subiectivă, „stările de alarmă a spiritului sunt mai numeroase decât stările de euforie” (Simion 2008, vol. I, p. 233), Virginia Woolf constată că „scrisul în jurnal nu contează ca scris” (Woolf, p. 16) (20 ianuarie 1919). Cum remarcă Eugen Simion, confesiunile romancierei reprezintă un „spațiu de antrenament stilistic” (Simion 2001, vol. II, p. 160) în care autoarea își denunță procedeele: „dacă nu aș scrie chiar mai repede decât cea mai rapidă mașină de scris, dacă aș sta să chibzuiesc, nu aș mai scrie deloc, iar avantajul acestei metode este acela că antrenează din întâmplare multe subiecte pe care le-aș elimina dacă aș sta pe gânduri dar care constituie diamantele risipite în grămada de gunoi” (Woolf, p. 16) (20 ianuarie 1919). Aș încadra acest ritm alert în dimensiunea „naivității”, unde spontanul devansează deliberatul. De menționat că prefața volumului, scrisă de Leonard Woolf – soțul scriitoarei –, aduce în lumină fragmentarismul selecției făcute în baza jurnalului ținut de romancieră între anii 1915 și 1941, păstrat în douăzeci și șase de volume legate de mâna ei.

Însemnările intime ale Virginiei Woolf pivotează în jurul statutului de scriitoare, implicând stările generate de munca sa, cât și atitudinile față de constructele creației: „Cred că niciodată scrisul nu mi-a produs atâta plăcere ca atunci când am scris ultima parte a romanului «Noapte și zi». [...] Mă întreb dacă voi mai putea să-l citesc o dată.

Oare se apropie timpul când voi putea să citesc propriile-mi scrieri tipărite fără să roșesc, să tremur și să încerc să mă ascund?” (Woolf, p. 20) (27 martie 1919). Secvența citată denotă tendința romancierei de a se cantona în zona „sentimentalismului”, cum, de altfel, o face și următoarea notație: „Este o greșeală să crezi că literatura poate fi produsă direct din materia primă” (Woolf, p. 62) (22 august 1922). Aceeași propensiune este expandată în ipostaza de diaristă: „Mi se prefigurează ideea formei ce ar putea-o îmbrăca jurnalul. Cu timpul s-ar putea să învăț ce să fac cu acest material de viață dezlânat, accidental, să-i găsesc o altă întrebuințare decât aceea pe care i-o dau, folosindu-l în mod intenționat și scrupulos în roman. Oare cum aș vrea să fie jurnalul meu? [...] Cred că ceea ce este necesar în primul rând, acum după ce mi-am recitit vechile volume, este nu să mă transform în cenzor, ci să scriu ceea ce îmi dictează starea sufletească, despre indiferent ce” (Woolf, pp. 23-24) (20 aprilie 1919). Putem observa înclinația de a conserva organicul – scriitura diaristică – prin mijloace care țin de „sentimentalism”, de construcția conștientă a unei lumi ficționale, în condițiile în care însuși discursul confesiv presupune o „ficțiune a nonficțiunii” (Simion, vol. I) sau o modulare imanentă a „formei”, al cărei „destin suplimentar, adesea divergent, întotdeauna stânjenitor, intervine în gândire” (Barthes, p. 65).

Intimismul admite actul scrierii ca fiind scopul în sine al demersului, însă există o „funcție compensatorie a jurnalului – jurnalul se dorește o formă de „extensiune a dialogului cu existentul, cu alteritatea, cu identitatea” (Mihăieș, p. 24), iar conștientizarea alterității e revelatoare în cazul Virginiei Woolf: „Oare scriu vreodată chiar și aici, în acest jurnal, numai pentru mine? Dacă nu, pentru cine atunci? Iată o întrebare destul de interesantă” (17 august 1937) (Woolf, p. 331); „De ce n-aș nota ceva ce-mi zic mie înșămi, întrebându-mă uneori cine va citi toate mângâlelile astea? Cred că într-o zi voi reuși să extrag din ele un mic lingou pentru memoriile mele” (19 februarie 1940) (Woolf, p. 381). În acest context, scriitoarea vede în propriul jurnal un punct de plecare pentru o eventuală deschidere către public, lucru în ușor dezacord cu tonul său confesiv în ansamblu.

Revenind la conservarea „naivității”, aceasta se manifestă vădit în contrapondere cu instalarea „sentimentalismului”, prin disecarea planurilor literare: „Aș vrea să fac două lucruri în serile lungi și întunecate ce vor veni: să scriu fără premeditare, ca acum, o serie de poeme scurte pentru a fi inserate în *Conacul Poyntz*” (14 octombrie 1938) (Woolf, p. 354). Or, tocmai „premeditarea” marchează trecerea dintr-o paradigmă în alta – de la organic la artificial. Un exercițiu premeditat apare și în manevrarea confesiunilor: „Acum vreau să fac o experiență imprudentă și temerară: să-mi întrerup lucrul [...] și, în loc de a revizui truda fiecărei dimineți, așa cum ar trebui, să vin aici și să scriu timp de zece minute” (7 august 1939) (Woolf, p. 366). Calificarea experienței de a înlocui munca de dimineață cu însemnările în jurnal drept „imprudentă” nu este tocmai gratuită dacă amintim finalitatea cu care a fost lansat actul diaristic – „M-am apucat să scriu acest jurnal cu o vagă idee că aș putea spune câte ceva despre scrisul meu” (Woolf, p. 72) (19 iunie 1923). Inevitabil, pentru a spune ceva despre scris, trebuie să-i dedici și acestuia o parte considerabilă a timpului.

„Transformat într-un fel de scriere care se alimentează din propriile obsesii” (Mihăieș, p. 21), jurnalul Virginiei Woolf centrează nervozitatea ca mediu favorabil scrisului – „Trebuie să-mi vărs necazul și starea de dezorientare și nefericire în scris” (Woolf, p. 222) (23 decembrie 1932) – sau scrisul ca pretext al nervozității: „Dar n-am chef de scris, în afară doar ca un mijloc de iritare” (Woolf, p. 239) (23 mai 1933).

Cu o doză mai mare de intimism decât discursurile care urmează să fie analizate, *Jurnalul unei scriitoare* probează imanența celor două trăsături care nu se exclud reciproc în economia diarismului, ci contribuie la o „dedublare” (Cristea, p. 109) a eului confesiv, efect nuanțator și, deopotrivă, sugestiv pentru ideea de oscilare între „naiv” și „sentimental”.

3. Despre artificialitatea inspirației sau negarea „naivității”.

Umberto Eco și scrierea „de la stânga la dreapta” [3]

Continui cu un diarism destul de neconvențional, care se mișcă sigur spre teoria literară a autorului, a cititorului și a interpretării, dar în care ponderea mărcilor auto-reflexive duce mai mult spre intimism („îmi dezvălui aici metodele de Autor Empiric”) (Eco, p. 54). În vreme ce jurnalul Virginiei Woolf, prezentat anterior, fixează funcția psihologică a scrisului, cu toate trepidațiile sale, Umberto Eco își scrie confesiunile sub semnul „experienței”, privind retrospectiv activitatea sa de romancier, eul teoretizant estompându-l pe cel confesiv.

Având în vedere versatilitatea cu care își dirijează discursul, precum și titlul mai degrabă autoironic (*Confesiunile unui tânăr romancier*) – căci volumul a fost scris când Eco avea șaptezeci și șapte de ani –, redutabilul romancier teoretizează mecanismele de elaborare a constructelor literare („sper că am acumulat suficientă experiență cât să pot spune câteva cuvinte despre modul în care scriu”) (Eco, p. 5), prezentând o „artă poetică explicită, în genul *Scrisorilor către un tânăr romancier* ale lui Mario Varlas Llosa sau al *Artei romanului* a lui Milan Kundera” [14]. În calitatea sa de diarist, Eco explică modul cum „aplică romanelor sale rețetele teoreticianului și semioticianului, travaliul tehnic, acribia documentară a istoricului artelor, dar și subtilitățile interpretative ale esteticianului” [14].

Deși recunoaște că stabilirea calității unui scriitor de a fi „creativ” este problematică, autorul încearcă să separe cele două prototipuri – „creativ” și „noncreativ” – recurgând la „modalitățile contrastante în care scriitorii pot răspunde interpretărilor textelor lor” (Eco, p. 9). Pentru a-și susține teza, Eco apelează la două ipostaze ale sale: în cea de semiotician, după ce publică un text, fie admite că a greșit, fie le demonstrează celor care nu l-au înțeles că nu l-au înțeles pentru că nu l-au citit cum trebuie; în schimb, ca romancier, simte că are „datoria morală” de a nu critica interpretările cititorilor, iar relația autor-cititor îi atrage atenția în mod deosebit, insistând asupra faptului că „un text este un dispozitiv conceput pentru a-și crea Cititorul Model” (Eco, p. 49), pentru ca ulterior să lanseze o discuție în care trasează limitele dintre „Cititorul Model” și „Cititorul Empiric”.

Alcătuind confesiunile în mod eminent „sentimentalist”, Eco dezvăluie și o urmă de „naivitate” atunci când recunoaște ce l-a determinat să scrie *Numele trandafirului*, și anume un „impuls nestăpânit” (Eco, p. 13) simțit la un moment dat în viața sa.

Raportându-se la propriile formule literare, autorul vorbește despre artificialitatea „inspirației”, pe care o descrie drept „un șiretlic folosit de unii scriitori pentru a dobândi mai mult respect ca artiști” (Eco, p. 14). Am putea interpreta această abordare ca fiind o formă de negare a „naivității”, iar următoarele expuneri ale „gestației literare” (Eco, p. 18) confirmă apetența pentru premeditare: „Adun documente; vizitez locuri și desenez hărți; iau notițe despre planul general al unor clădiri sau al unor corăbii, ca în *Insula din ziua de ieri*; și schițez chipurile personajelor. [...] Petrec anii premergători într-un soi de castel fermecat – sau, dacă preferați, într-o stare de izolare autistă” (Eco, p. 18). În acest fel, romancierul constată valoarea „spațială” a narațiunii („un întreg set de constrângeri tehnice, spațio-temporale, tematice, stilistice pe care Eco și le asumă”) [14] în care vrea să se deplaseze cu toată încrederea, pentru a se putea bucura de postura de „demiurg care creează o lume” (Eco, p. 20). Autorul își justifică dominantă realistă într-un mod cât se poate de firesc și de plauzibil: „îmi place să am scena deschisă în fața ochilor în timp ce povestesc” (Eco, p. 54).

Un scriitor care „a reușit să așeze pe sterilitatea teoretică o carnație care l-a făcut citit cu aviditate de zeci de milioane de receptori” [13], Eco răspunde prompt atunci când e întrebat cum își scrie romanele: „De la stânga la dreapta” (Eco, p. 14). Conștient că un astfel de răspuns nu are cum să îi satisfacă cititorii (căci, potrivit uneia dintre teoriile de bază ale lui Eco, „oamenii nu-și doresc lucruri simple” [13]), romancierul găsește *Confesiunile* ca fiind mediul prielnic pentru niște explicații mai riguroase.

Spre deosebire de Virginia Woolf, pentru care relația cu scrisul este una intimă și ancorată în afect, iar scrisul din plăcere o face să spună că ar putea trece în anonim, Eco notează hotărât că nu aparține „acelui grup de scriitori slabi care susțin că scriu doar pentru ei înșiși” (Eco, p. 37), așa cum „singurele lucruri pe care scriitorii le scriu pentru sine sunt listele de cumpărături, menite să îi ajute să își amintească ce anume au de cumpărat, după care pot fi aruncate” (Eco, p. 37). Prin urmare, am putea asocia „sentimentalismul” cu depășirea limitei interioare și afișarea vădită a deschiderii către receptori: „Menirea literaturii, cred, nu este doar aceea de a amuza și a consola oamenii. Ea are totodată rolul de a provoca și de a inspira cititorii să revină asupra aceluiași text a doua oară, ba chiar de mai multe ori, din dorința de a-i pătrunde mai adânc semnificațiile” (Eco, p. 40).

4. Diaristul ca „alergător de cursă lungă” [8] și bornele „sentimentalismului” său

Cu o doză mult mai echilibrată de „sentimentalism” decât la Umberto Eco, fără a lăsa versantul teoriei să-i acapareze stilul confesiv, Haruki Murakami folosește argumentul experienței într-un mod cât se poate de dezinvolt, considerând că activitatea de romancier nu presupune nimic „scipitor” – „stai singur, închis într-o cameră, și așterni pe hârtie lucruri fără cap și coadă” (Murakami 2016, p. 19) –, însă manifestând aceeași deschidere către receptor, de vreme ce, atunci când a început să fie numit „romancier”, a trebuit să conștientizeze, de voie, de nevoie, „existența cititorului” (Murakami 2016, p. 218).

Prezentându-se drept „un om angajat într-o luptă, în linia întâi a frontului literar” (Murakami 2016, p. 68), Murakami se concentrează întotdeauna pe regulile sale de funcționare, cu toate că nu respinge alte principii după care se scrie, acest lucru permițându-i să se descrie folosind termenul „individualist” (Murakami 2016, p. 67), ba chiar subliniind că are „o individualitate prea dezvoltată” (Murakami 2016, p. 67). Aș extinde această remarcă pentru stilul diaristic în general, individualismul fiind, probabil, premisa ascunsă a nevoii de cel mai intim tip de autobiografism, iar dacă glosăm și pe marginea ipostazei de romancier, am putea încadra individualismul în ansamblul trăsăturilor general valabile.

O remarcă în cheia celor făcute de Virginia Woolf este aceea că tot ce își dorește este să-și păstreze „bucuria de a scrie” (Murakami 2016, p. 50), atâta timp cât nu scrie „cu mintea, ci cu simțurile” (Murakami 2016, p. 45), marcă puternică a „naivității” și, totodată, semn că echilibrul este esențial în optica lui Murakami. Sceptic în ceea ce privește noțiunea de „talent”, romancierul contează pe „acea nevoie interioară” (Murakami 2016, p. 23) care nu-i lasă pe scriitori să se oprească din scris – „uriașa putere de a stăruii atât de îndelungat în munca lor solitară” (Murakami 2016, p. 23), căci e „greu [...] să tot continui să scrii romane” (Murakami 2016, p. 23). Această accepție e concludentă în relație cu dubla activitate a lui Murakami, cea de „scriitor-alergător” (Murakami 2009, p. 77), care îi influențează și stilul confesiv: „Eu unul nu reușesc niciodată să țin un jurnal, dar însemnările despre alergat le fac cu precizie. [...] Scriu ca să dau un fâgaș gândurilor mele. Ce rezultă aici s-ar putea să fie un volum de memorii centrate în jurul alergării” (Murakami 2009, p. 76). În același timp, centrarea exclusivistă a ipostazei de alergător ar însemna denaturarea echilibrului dintre cele două activități și, implicit, abordarea strict parțială a întrebării „ce-ar fi să scriu eu ce simt și ce gândesc, exact așa cum îmi vine în minte?” (Murakami 2009, p. 7).

Murakami dezvoltă subiectul „individualismului” său și în ceea ce privește competiția: „În meseria de scriitor – cel puțin din punctul meu de vedere – nu există victorie sau înfrângere. [...] Mai important decât orice este dacă ceea ce scrii se ridică sau nu la standardele pe care ți le-ai impus” (Murakami 2009, p. 19). În continuare, romancierul pledează pentru motivația intrinsecă când vine vorba de scris, asociind-o cu cea necesară unui alergător: „A scrie un roman se aseamănă cu a alerga un maraton. Motivația unui scriitor e ceva care stă cuminte înăuntru și care nu își caută un fundament sau o formă exterioară” (Murakami 2009, p. 19). „Individualismul” e și cel pe seama căruia își pune succesul în activitatea de romancier: „Eu unul așa reușesc să scriu ce scriu. Tocmai pentru că în același context eu percep alte lucruri decât alții, simt altceva decât simt alții și aleg alte cuvinte, pot să scriu povestiri care au individualitate” (Murakami 2009, p. 31). În volumul de interviuri *Cum să citești un romancier*, John Freeman se pronunță asupra modului în care Murakami vorbește despre scrierile lui: „Pare un amestec ciudat de existențialist, atlet profesionist și vorbitor motivational” (Freeman, p. 28). Efectul decupajului individualist e perceptibil în relația cu receptorii constructelor literare ale scriitorului, iar Murakami abordează această direcție într-un mod la fel de relaxat precum își alcătuieste restul confesiunilor: „Și așa am ajuns în strania situație ca un număr considerabil de oameni să citească ce scriu eu” (Murakami 2009, p. 32).

Diferența dintre cel ce scrie și cel ce trăiește e sesizată clar de diarist: „Mă întreb eu, în principiu, e oare posibil ca un scriitor profesionist să fie îndrăgit? [...] Eu unul sunt scriitor și scriu de ani de zile, dar mi se pare imposibil să mă placă cineva pe mine, ca persoană” (Murakami 2009, p. 33). În consonanță cu viziunea Virginiei Woolf, Murakami își accentuează reflecțiile asupra modului în care e perceput, doar că, spre deosebire de romancieră, acesta nu se lasă afectat de impresiile societății, ci tratează totul cu ironie și detașare. Mai mult, folosește, din nou, argumentul „individualității” pentru a-și justifica opțiunile profesionale: „Eu nu am ajuns alergător pentru că m-a pus cineva să alerg. Nu am ajuns scriitor pentru că m-a pus cineva să scriu romane. Într-o bună zi am avut chef să scriu și m-am apucat de scris. Iar într-o bună zi am avut chef să alerg și m-am apucat de alergat. Am făcut mereu ce mi-a plăcut, cum mi-a plăcut” (Murakami 2009, pp. 200-201).

Scriitor care își dorește să-și amâne cât mai mult retragerea, Haruki Murakami vede literatura ca pe ceva „spontan” și „închegat” care „trebuie neapărat să emane o energie naturală pozitivă” (Murakami 2009, p. 135). În contrast cu această urmă de „naivitate”, diaristul notează că pentru el „scrisul înseamnă să dai piept cu munți prăpăstioși, să escaladezi pereți de stâncă și, după o luptă lungă și grea, să cucerești vârful” (Murakami 2009, pp. 135-136). Romancierul armonizează conținutul și forma: „Pe terenul familiar al scrisului, prind în voie cuvintele și contextele și le dau formă” (Murakami 2009, pp. 137-138).

Rezervat în privința calităților sale, Murakami se autointitulează „un om imperfect, un scriitor limitat care duce o viață banală și plină de contradicții” (Murakami 2009, p. 112). În explicarea termenului „limitat”, mă raportez la accepțiunea romancierului referitoare la integrarea sa în categoria scriitorilor care se bucură de „talentul literar”: „Se înțelege de la sine, calitatea cea mai de preț pentru un scriitor este talentul. [...] Este mai degrabă o precondiție decât o calitate necesară” (Murakami 2009, p. 106). „Însă coloșii rămân coloși – creaturi de legendă, de excepție. Majoritatea scriitorilor, care nu se încadrează în această categorie (printre care și eu, evident), trebuie să compenseze insuficiența talentului prin muncă și efort” (Murakami 2009, p. III), Așadar, Murakami se vede nevoit să treacă în zona „sentimentalismului”, acolo unde „hotărârea de a scrie, perceptibilă ca niște unde sonore” (Freeman, p. 29) poate completa ceea ce lipsește organicului.

6. Concluzii

Cele trei stiluri confesive prezentate articulează poziția limitelor „naiv”-„reflexiv” în cadrul „poeticii” (Simion 2001, vol. I) jurnalului intim, așa cum, ca orice alt tip de scriitură, acesta presupune un „mecanism de funcționare” (Simion 2008, vol. I) care ne permite să pătrundem dincolo de ce e dispus să dezvăluie scriitorul. Astfel, sub imperiul tipologiei postulate de Orhan Pamuk, am arătat zonele unde se situează intimismul Virginiei Woolf, al lui Umberto Eco și al lui Haruki Murakami, diariști care se angajează în „pactul autobiografic” (Philippe Lejeune) având finalități și mijloace diferite.

Am traversat trecerea de la eul puternic impregnat afectiv la cel eminentamente teoretizant, pentru ca în ultimă instanță să ajung la ipostaza echilibrată și detașată a romancierului care scrie în acord cu modul în care aleargă, dubla activitate marcându-i rezistența la provocările maratonului literar. În acest fel, am urmărit punerea unei teorii mai vechi într-o lumină nouă, precum și lansarea unei abordări diferite în ceea ce privește diarismul.

Aparent aflat sub semnul gratuității, jurnalul intim se transformă în instrument al percepției literare, al manifestării celui mai înalt nivel de individualism și, negreșit, al nevoii de cele două „sensibilități” în actul scriiturii, căci diarismul e rezultatul dedublării spiritului literar, iar bornele sale nu se îndepărtează considerabil de cele ale romanescului.

Referințe bibliografice:

1. BARTHES, Roland. *Romanul scriiturii*, trad. Adriana Babeți și Delia Șepețean-Vasilii. București: Univers, 1987.
2. CRISTEA, Dan. *Autorul și ficțiunile eului*. București: Cartea Românească, 2004.
3. ECO, Umberto. *Confesiunile unui tânăr romancier*, trad. Ioana Gagea. Iași: Polirom, 2015.
4. FREEMAN, John. *Cum să citești un romancier*, trad. Anca Bărbulescu. București: Vellant, 2015.
5. HOLBAN, Ioan. *Literatura subiectivă. Momente și sinteze*. București: Minerva, 1989.
6. MIHĂIEȘ, Mircea. *Cărțile crude. Jurnalul intim și sinuciderea*, ed. a II-a. Iași: Polirom, 2005.
7. MIHĂIEȘ, Mircea. *Jurnale de dincolo de mormânt (I). Complexul lui Faust. În: Cărțile crude. Jurnalul intim și sinuciderea*, ed. a II-a. Iași: Polirom, 2005.
8. MURAKAMI, Haruki. *Autoportretul scriitorului ca alergător de cursă lungă*, trad. Iuliana Oprina. Iași: Polirom, 2009.
9. MURAKAMI, Haruki. *Meseria de romancier*, trad. Andreea Sion. Iași: Polirom, 2016.
10. PAMUK, Orhan. *Romancierul naiv și sentimental*, trad. Rebeca Turcuș. Iași: Polirom, 2012.
11. SIMION, Eugen. *Ficțiunea jurnalului intim*. București: Editura Univers Enciclopedic, 2001.
12. SIMION, Eugen. *Genurile biograficului*. București: Fundația Națională pentru Știință și Artă, 2008.
13. STĂNESCU, Bogdan-Alexandru. *Firește, între Adso și Guglielmo. Un obituar pentru Umberto Eco*. În: *Observator Cultural*, nr. 811/februarie 2016.
<https://www.observatorcultural.ro/articol/fireste-intre-adso-si-guglielmo/> (17.04.2018)
14. VARGA, Dragoș. *Umberto Eco, tehnician al romanului*. În: *Revista Transilvania*, nr. 1/2016. https://revistatransilvania.ro/wp-content/uploads/2016/05/1Q_Dragos_Varga.pdf (17.04.2018)
15. WOOLF, Virginia. *Jurnalul unei scriitoare*, trad. Mihai Miroiu. București: Univers, 1980.

Ana VULPE,
 Institutului de Filologie Română
 „Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
 (Chișinău)

VERONICA PĂCURARU.
 SEMNUL LEXICAL ȘI
 DEZAMBIGUIZAREA LUI SEMANTICĂ.
 CHIȘINĂU: PRO LIBRA, 2017, 264 P.

**Veronica Păcuraru. Lexical sing and its semantic disambiguation.
 Chișinău: Pro Libra, 2017, 264 p.**

Veronica Păcuraru a fost și rămâne, în memoria celor ce au cunoscut-o, o personalitate deosebită în lingvistica noastră. Formată la școala lingvistică a academicianul Silviu Berejan, Veronica Păcuraru a fost o cercetătoare erudită, dotată cu o remarcabilă capacitate de a înțelege și a explica lucrurile. Manifestând interes față de mai multe domenii ale limbii, precum lingvistică romanică, filosofie a limbajului, semantică și pragmatică, traductologie etc., cele de lexicologie și lexicografie i-au suscitât atenția în mod deosebit. Ultima lucrare elaborată de regretata Veronica Păcuraru referitoare la problemele de lexicologie și lexicografie, întrețesute armonios cu cele de semantică, este „Semnul lexical și dezambiguizarea lui semantică”, asupra căreia a trudit, practic, până în cea din urmă suflare. E un studiu amplu, realizat în cunoștință de cauză și cu multă dăruire de sine. Autoarea abordează o serie întreagă de probleme, atât de natură teoretică, cât și practică, referitoare la semnul lexical. Acesta este analizat, cu lux de amănunte, în relație directă cu alte noțiuni apropiate ca *semnificație*, *referință*, *desemnare*, *denotație* etc. (a se vedea cap. „Caracteristicile pertinente ale semnului lexical din perspectiva identității semantice și a tratamentului lexicografic”, pp. 15-107).

Luând în considerare opiniile diferitor lingviști notorii, Veronica Păcuraru nu ezită să formuleze definiții proprii, definiții pertinente, de altfel, pentru mai multe noțiuni de bază ale semanticii lexicale (*polisemie*, *omonimie*, *sinonimie*, *antonimie*, *ambiguitate*, *dezambiguitate* etc.). Toate acestea sunt abordate și din perspectiva tratamentului lexicografic. Or, aspectele semantice cercetate de autoare converg spre o interpretare lexicografică foarte complexă în cap. „Mențiunile lexicografice și rolul lor în dezambiguizarea semantică a semnelor lexicale” (pp. 139-181): semantizarea semnelor lexicale în dicționar; componentele discursului lexicografic, definiția lexicografică și funcția ei semantico-dezambiguizatoare; descrierea lexicografică și dezambiguizarea semantică specifică a verbelor; mențiunile (mărcile) lexicografice și rolul lor în dezambiguizarea semantică a semnelor lexicale etc. Autoarea remarcă, pe bună dreptate, că cel mai frecvent și eficace mijloc de dezambiguizare semantică în cazul polisemiei în sincronie este valorificarea sensurilor diferite ale acestora prin expansiune contextuală. Suscită atenția seria de modele de dezambiguizare semantică a semnelor lexicale, propusă spre atenția specialiștilor în domeniu. De ex., în subcapitolul „Prezentarea în dicționar a potențelor combinatorii ale semnelor lexicale – adjective, ca mijloc de eliminare a ambiguităților semantice de limbă (pp. 173-178), cercetătoarea specifică următoarele:

„Evident, dezambiguizarea semantică a unui adjectiv, în special a unuia polisemantic, impune, din perspectivă lexicografică, ca o condiție sine qua non, precizarea maximă a naturii semantice a numelui-referent, purtător al calității, al însușirii denumite de adjectiv” (p. 176).

În cap. „Mecanismele de construcție și de articulare referențială a sensului ca mijloace semantico-dezambiguizatoare ale semnului lexical în discurs” Veronica Păcuraru insistă în mod judicios asupra ideii că anume discursul este acel palier lingvistic care „permite actualizarea plenară a conținutului semantic al semnului lexical, ca principal component al sensului global al discursului... . Or, semnul lexical rămâne ambiguu, nedeterminat din punct de vedere semantic, practic, atâta timp, cât el este considerat în mod izolat, în afara contextului de utilizare” (p. 191). În continuare cercetătoarea descrie strategiile de dezambiguizare semantică a semnului lexical din perspectiva diferitor structuri referențiale.

Un capitol aparține celui cu titlul „Lexicografia românească între tradiție și inovație. Perspective ale lexicografiei explicative informatizate”, în care se descriu problemele referitoare la evoluția lexicografiei în epoca erei informaționale. Din acest unghi de vedere, cercetătoarea Veronica Păcuraru afirmă că „în lexicografia limbilor naturale din întreaga lume se observă actualmente un amplu și intens proces de schimbare, de modernizare și de optimizare a mijloacelor de elaborare și redactare a lucrărilor lexicografice...” (p. 222). Autoarea analizează tipurile de surse și resurse electronice de limba română, insistând, în speță, asupra celor lexicografice. În acest context remarcăm că pentru alte limbi europene starea de lucruri la acest capitol este mult mai avansată, iar în Republica Moldova procesul decurge extrem de lent. Or, un fenomen ca acesta necesită actualizarea permanentă a informației. Din acest punct de vedere, e necesară în continuare: realizarea (în paralel) a unor dicționare (online), plecând de la corpusuri de texte din ce în ce mai mari și cu instrumente variate (cu ajutorul unor programe de extragere de exemple); realizarea de corpusuri noi lexicografice; realizarea unor corpusuri de texte pentru limba română (proces în curs de realizare, deocamdată, nesistematic; a se vedea în acest sens și unele lucrări ale cercetătorilor români Gabriela Haja, Elena Dănilă, Marius-Radu Clim ș.a.).

Lucrarea este bine structurată, redactată într-un limbaj științific coerent, cu un aparat terminologic bine pus la punct, utilizat univoc. Merită apreciere maniera elegantă a autoarei de prezentare a materialului. Atrage atenția și numărul impunător de referințe bibliografice (lucrări teoretice, dicționare, periodice etc.).

Textul propriu-zis al cercetării monografice este precedat de o prefață, semnată de dr. habilitat, prof. Vasile Bahnaru, intitulată foarte sugestiv „Veronica Păcuraru, Doamna Limbii Române”, în care se expun succint și evaluativ problemele luate în discuție de autoare în lucrarea de față.

În baza celor analizate și expuse supra, susținem, o dată în plus, că lucrarea regretatei lingviste Veronica Păcuraru „Semnul lexical și dezambiguizarea lui semantică” constituie un studiu serios și complex privind o serie de probleme ce țin de semantică, de teoria și, mai ales, practica elaborării dicționarilor, un studiu realizat la cote valorice înalte. Este și va fi, cu siguranță, o carte de referință pentru cercetătorii în domeniu. Avem ferma convingere, întrucât i-am cunoscut îndeaproape calitățile profesionale deosebite.

CZU: 821.135.1.09

Gheorghe POPA
 Universitatea de Stat
 „Alec Russo” din Bălți

O NOUĂ CONTRIBUȚIE TIPĂRITĂ
 A *ALEXANDRIEI*

A new published contribution of *Alexandria*

Constatăm cu satisfacție, chiar din capul locului, că cercetarea cărților populare românești continuă să suscite un interes deosebit din partea specialiștilor. Dovadă stă recenta ediție a unei versiuni a romanului popular *Alexandria*, bazată pe un manuscris moldovenesc, copiat în jurul anului 1800¹.

Structura ediției este compusă din mai multe părți. Cele care însă se impun în primul rând ca importanță sunt *Studiul lingvistic* (p. 11–106) și reproducerea textului propriu-zis al scrierii populare intitulată *Împărăție lui Alexandru Machidon*, constând din redarea facsimilată a originalului, succedată de transpunerea interpretativă în română a textului chirilic (p. 112–225).

Volumul elaborat de Galaction Verebceanu¹ – un profund cunoscător și subtil cercetător (în prezent, afirmăm fără ezitare, unicul în Republica Moldova) al istoriei limbii române vechi! – se deschide cu o *Introducere* (p. 8–10), în care editorul se referă pe scurt, dar punctual, la istoricul romanului popular, după care face o descriere amănunțită a manuscrisului. Luăm cunoștință, astfel, de faptul că ediția reproduce, în întregime și pentru prima dată, textul conservat în manuscrisul românesc sub cota 817 și păstrat la Institutul de Manuscrise al Bibliotecii Naționale a Academiei de Științe „V. I. Vernadsky” din Kiev, că manuscrisul, având dimensiunile 310 X 195 mm și conținând 78 de file, este scris de o singură persoană cu cerneală neagră pe hârtie, cu anul fabricării 1788, imprimat sub formă de filigran. În continuare sunt menționate însemnările referitoare la circulația manuscrisului, anume cele care consemnează numele persoanelor prin ale căror mâini a trecut manuscrisul. Rețin atenția și alte mențiuni, dintre care mai prețioasă, din punctul nostru de vedere, este cea a copistului, făcută, în cadrul textului pe fila 56^r, din care rezultă anul și locul copierii manuscrisului, precum și numele scribului: „Scrișu-s-au această *Alexandrie* cu toată chieltuiala a dumisale Donie, fecior lui Grigori Pavlovici din târgul Chișinăului, la anii de la naștere D<o>mnului H<risto>s 1790, în luna lui noiembrie 20 <...> Deci fiind eu pre aceea vreme dascal aice în Chișinău de învățam copii, m-au poftit acest frate Donie, neguțătoriu de aice, însă cu toată cheltuiala dumisale, Donie neguțătoriu <din> Chișinău, și eu, Ștefan, dascal din Putna, am scris cu chieltuiala dumisale”.

¹*Alexandria chișinăuiană de la 1790. Un vechi manuscris românesc*. Studiu lingvistic, facsimile și ediție de text de Galaction Verebceanu, Chișinău. 2016. – 248 p.

Primul capitol al volumului – *Studiu lingvistic* – se remarcă evident printr-o descriere meticuloasă și în cunoștință de cauză a particularităților lingvistice ale textului, susținute metodic pe lecturi bogate din literatura de specialitate consacrată cercetării limbii române vechi (a se vedea *Izvoare și referințe bibliografice*, p. 101–106).

Astfel, în *Grafia* sunt examinate acele slove ale alfabetului chirilic care apar în manuscris cu valoare polifonă, având corespondențe fonetice mai greu de precizat. Sunt descrise, de asemenea, modalitățile de suprascriere a slovelor.

Următorul subcapitol – *Fonetica* – conține o expunere minuțioasă a trăsăturilor fonemice, examinate în relație cu norma epocii. Iată câteva exemple: *dascăl* – *dascal*, *păhar* – *pahar*, *fâmeia* – *femeia*, *rădica* – *ridica*, *ceti* – *citi*, *fetele* – *fețile*, *este* – *esti*, *vre* – *vrea*, *her* – *fier*, *merg* – *mărg*, *stîngă* – *stîngă*, *găsi* – *găși*, *zic* – *zâc*, *pre* – *pe*, *jos* – *gios*.

Și celelalte subcapitole ale studiului se remarcă prin cercetarea scrupuloasă a fenomenelor lingvistice. De exemplu, dintre particularitățile morfologice merită atenție formele: *frăține-tău*, *marmore* (sg.), *ușe*, dar și *ușă*, „*pustie* (f.), *pași* (pl.), însă și *pașe* (sg.), *arce*, *lui Alexandru*; cf. *Eremiei*, *Ruxando*, *oaste a lui*, *boieri ai lui*, *toate ale lui*; cf. însă *sol a lui*, *nepoț a lui*, *goli* (adj. pl.), *al mieu* – *meu*, *carele* – *care*, *crez* – *cred*, *pot* – *poci*, *sta* (pl.) – *stau*, *sătut* (part.), *cu amar* „amarnic”, *cătră*, *încăș* „de asemenea”, *mult* „foarte”, *fără de* „în afară de”, *au* „sau”, *căci că* „pentru că”, *ni* „hai”, iar dintre trăsăturile sintactice se impun sintagmele: *neharnic de a ținere casa*, *iară Sif*, *feciorul lui Adam*, *el zisă*, *viața a turcilor*, *fecior Cleofilii*, *viața lui Iov bogatului*, *dzisă cătră sol*, *să laudăm la Darie*, *sfătuitu-s-au drept aceea*, *nimene într-însa nu viețuie fără numai în Țara Leșască*, *gătești-te de mergi cu soție ta*.

Subcapitolul care se detașează de celelalte prin informație consistentă și prin spațiu este cel consacrat lexicului, prezentat sub forma unei liste de cuvinte analizate din punctul de vedere al neapartenenței la vocabularul românei literare actuale, cu precizarea sensului și a exemplelor, indicându-se filele unde au fost înregistrate. Caracteristic pentru termenii excerptați de editor este faptul că aceștia fie au dispărut din aspectul normat al românei standard, deci cuvinte învechite sau folosite astăzi regional ori în vorbirea populară (*acestași*, *chip*, *cislă*, *ciudesă*, *gadină*, *glogodzală*, *hanger*, *haraci*, *hazna*, *inorog*, *ispolin*, *Împărăția Ta*, *negomudr*, *ni*, *purcede*, *pustie*, *scriptură*, *rîmlean*, *rîmlenesc*, *șfirșenie*, *uric*, *visternic*, *voievoda*, *vraci*, *zahara* etc.); fie înregistrează, ca urmare a modificărilor semantice, sensuri deosebite de cele din româna literară (*amiazăzi* „sud”, *bazaconie* „neleguire”, *bătaie* „luptă”, *bere* „băutură”, *carte* „scrisoare”, *căuta* „a privi”, *clăti* „a (se) mișca”, *de* „din”; „pentru”; „de la”, *dobândă* „pradă de război”, *fecior* „copil”, foarte „mult, tare”, *greșală* „păcat”, *grumaz* „gît”, *ispiti* „a afla”, *întuneric* „număr foarte mare”, *jale* „dor mare”, *limbă* „popor, neam”, *măreț* „mîndru”, *mișel* „sărac”, *mîndrie* „înțelepciune”, *moș* „strămoș”, *muncă* „chin, tortură”, *pomană* „amintire, pomenire”, *povară* „sumă de 1000 de galbeni”, *socoti* „a îngriji, a ocroti”, *soție* „prieten, tovarăș”, *sparge* „a înfrînge, a nimici”, *stîlp* „statuie”, *tocmală* „aranjare, organizare”, *tocmi* „a orîndui, a aranja”; a pregăti”, *voinic* „ostaș” etc.); fie, ca variante (de regulă învechite, regionale sau populare), se deosebesc de cele

actuale doar prin formă, unele din acestea circulând și astăzi în anumite graiuri dacoromâne (*acole, adică, aice, alături, atunce, avidoma, berbece, besărică, capitan, carele, cădelniță, cătră, cetitoriu, ci „ce”, cîmpi, copaci, cure „a curge”, dară, dascal, denapoi, dinluntru, dohtor, Dumnedzău, (e)lifantă, feliu, her, frumsăță, iară, întra, împrotiva(ă), învălit, lacrămă, măceș, meșterșug, mulțami, nicăiuri, păhar, pre, poclon, purure, rădica, roate, rumânește, samă, tîmpla, tusă, zahar etc.*). În continuare, cele 470 de cuvinte sunt examinate sub raport etimologic: 144 de cuvinte moștenite din latină, 116 cuvinte formate pe teren românesc, dintre care 56 de formații românești cu bază derivativă latină, 27 de termeni derivați din bază slavă și 33 de unități având bază derivativă de altă origine, 115 cuvinte împrumutate din slavă. Cuvintele rămase (93) sunt turcisme (15), maghiarisme (12), cuvinte provenite din limbile bulgară (12) și neogrecă (9), dar și cuvinte de origine diversă (33) sau cu etimologie necunoscută/neclară (16).

Încheie subcapitolul în discuție grupurile sinonimice (147) consemnate în text, serii alcătuite, de regulă, din 2 termeni (*băutură ~ bere, caftan ~ imurluc, dârjie ~ semeție, față ~ obraz, limbă ~ norod, maică ~ mamă, nevrednic ~ neharnic*), din 3 cuvinte (*afla ~ găsi ~ oblici, crai ~ domn ~ împărat*) sau chiar din 6 cuvinte (*jăcui ~ jefui ~ prăda ~ răbui ~ sparge ~ tîlhui*).

Aparte sunt prezentate formațiile derivate din *Formarea cuvintelor* (p. 97–100), dintre procedeele domeniului evidențiindu-se derivarea, mai ales cea cu sufixe (*gonas* „gonaci”, *sfirșenie, puhnet* „pocnet”, *priiteșug* „prietenie”), mai rar înregistrându-se derivarea cu prefixe (*nevolnic* „sărman”, *strămoașă*) sau, episodic, cea parasintetică (*neharnic* „leneș”, *neputernic* „neputincios”).

Secțiunea *Notă asupra ediției* (p. 107–110) conține informații referitoare la modul în care a fost întocmită transcrierea. Remarcăm în această ordine de idei că modalitatea de care face uz cercetătorul chișinăuian e una destul de inspirată, întrucât ea facilitează nu numai înțelegerea textului, dar și talmăcirea multiplelor oscilații și devieri de diversă natură, în raport cu româna literară actuală (necunoscute sau primite cu suspiciune de specialiști). „În reproducerea textului, menționează Galaction Verebceanu, am folosit metoda transcrierii interpretative, care, pe lângă stabilirea echivalenței dintre slovele chirilice și literele latine, mai urmărește și scopul de a restabili care este limba textului. De aceea au fost menținute, în primul rând, oscilațiile care reflectă uzul lingvistic al textului, grafiile fără acoperire fonetică fiind excluse. Din această perspectivă, am căutat să tratăm în mod unitar grafiile susceptibile de diverse interpretări, fără însă a uniformiza limba textului. Păstrînd fonetismele, formele și termenii arhaici, regionali sau populari, am avut în vedere faptul că folosirea transcrierii interpretative presupune adaptarea grafiei chirilice la normele ortografice actuale, pe care le-am respectat ori de câte ori a fost posibil” (p. 107). Presupunând că textul editat ar putea suscita un anumit interes și din partea altor specialiști decât lingviști, autorul stăruie în continuare atât asupra literelor chirilice care provoacă anumite probleme de interpretare, cât și asupra altor aspecte ce se referă la transliterație.

Partea forte a ediției, care trezește, firește, curiozitatea specialiștilor din domeniu, este reproducerea integrală în facsimil a textului. Editorul a optat pentru metoda de prezentare a manuscrisului constând în redarea prin fotocopiere, în partea stângă a paginii (fila recto și fila verso), urmată, în partea dreaptă a paginii, de transpunerea interpretativă în română a textului chirilic. Acest fapt oferă celor interesați posibilitatea de a confrunta transcrierea cu originalul păstrat la Kiev și, astfel, mai greu accesibil. În subsolul textului, Galaction Verebceanu, cu acribia ce-l caracterizează, nu putea să nu se complacă în ipostaza sa de cercetător care se grăbește încet, dar temeinic: trece în revistă „greșelile și modificările copistului, grafiile neobișnuite sau cele care se pretează la mai multe interpretări, precum și scurte comentarii asupra unor nume proprii cuprinse în text, multe dintre acestea deformate sau scrise în variante uzuale în epocă, altele decât cele întrebuițate astăzi” (p. 110).

Așa cum se menționează în *Introducere*, textul manuscrisului este incomplet, întrucât începutul și mai multe file s-au pierdut. În scopul receptării mai bune a subiectului, Galaction Verebceanu a completat, în *Anexe* (p. 227–247), porțiunile lipsă din original cu fragmentele extrase dintr-o altă copie românească a romanului (ms. rom. 3512, anul 1789, Biblioteca Academiei Române) contemporană cu manuscrisul kievean.

Nu în ultimul rând, precizăm că volumul a apărut în cadrul *Programului pentru editarea cărții naționale 2016*, inițiat și finanțat de Ministerul Culturii, Educației și Cercetării al Republicii Moldova, iar prezentarea grafică de excepție se datorează Întreprinderii de Stat *Firma Editorial-Poligrafică Tipografia Centrală* (director adjunct: Galina Ciumac).

Cele prezentate mai sus ne îndreptătesc să afirmăm că ediția elaborată cu o acuratețe de invidiat de Galaction Verebceanu reprezintă o lucrare de referință, demonstrând din partea autorului ei calități de netăgăduit în stăpânirea metodei filologice de cercetare și editare a textelor vechi românești. Este ceea ce sublinia, în partea introductivă a volumului, prof. univ. dr., membru corespondent al Academiei Române Gheorghe Chivu, reductabil specialist în domeniul editării și comentării științifice a textelor de limbă veche românească: „Tipărirea acestei noi contribuții științifice datorate lui Galaction Verebceanu <...> va oferi istoricilor scrisului românesc și cercetătorilor românei literare noi și utile argumente pentru stabilirea caracteristicilor vechii noastre limbi de cultură” (p. 3).

CZU: 821.135.1.09(092)

Florian COPCEA
(Drobeta Turnu Severin)

ÎNTOARCEREA LA MITUL EXISTENȚIAL AL LUI MIHAI EMINESCU

Back to Eminescu's existential myth

În *Cartea vieții lui Mihai Eminescu/Spectacolul ontologic al rimei eminesciene* (Ed. Bibliotheca, Târgoviște, 2018), Mihai Cimpoi propune, din perspectiva reconstrucției biografiei de creație a autorului *Lucașfărarului*, un altfel de „mod de descoperire” (Jaap Lintvett, *Punctul de vedere*, Ed. Univers, București, 1994) a mitului arhetipal auctorial care definește viața și opera demiurgului. Atât de mult este implicat Mihai Cimpoi în (re) facerea/reactualizarea „portretului psihognostic” al lui Eminescu, încât se poate aprecia că sensul propriului destin nu poate fi altul decât acela de a „lucra” permanent la descifrarea ontologiei lui.

Ilustrul exeget relevă, cu convingere, necesitatea unui nou mod de receptare istorică a creației lui Eminescu și, astfel, de identificare a mecanismelor morfologice, nedescoperite, care să accesibilizeze calea spre „fenomen”. Semnalând *un grad zero* al (de)scrierii biografice a operei poetului, el oferă „cheia” cu care se poate pătrunde în enigmatică *sală cu oglinzi* a unei personalități culturale de excepție, a cărei viață, cum se exprima George Călinescu, este inclusă în poezia sa. Mihai Cimpoi proiectează astfel imaginea unui Eminescu real, nu contrafăcut de legende sau ridicat pe soclu de biografi care nu l-au înțeles și care, de-a lungul timpului, i-au confecționat diverse măști pe care le-au colorat cu fard pentru a-i falsifica istoria, ficțiunile și anecdotele produse în jurul unui chip artificial, obstrucționând procesul de consolidare, existențial și estetic, a figurii mitice a celui mai de seamă poet al românilor.

Studiul lui Mihai Cimpoi *Cartea vieții lui Mihai Eminescu/Spectacolul ontologic al rimei eminesciene* nu se supune modelelor ontologice deja consacrate. Discursul său transferă, sub „imperiul” elocvenței, după expresia lui Roland Barthes, inexprimabilul, cel detectat în scriitura eminesciană. Regulile omologate de Mihai Cimpoi, generabile de interpretări lipsite de constrângere, deconstruiesc, într-un fel, necunoscutele care încă mai gravitează în jurul mitologiei eminesciene. Întoarcerea la Eminescu presupune, evident, respingerea haosului instalat în câmpul biografic și în operă, a „metaficțiunii istoriografice” (Linda Hutcheon, *Politica postmodernismului*, Ed. Univers, București, 1997), de care a beneficiat nejustificat (cauza fiind necunoașterea deplină a operei). Demistificarea falselor sau insuficient înțelese repere biografice sprijină ideea că gradarea valorilor estetice

a operei eminesciene devine o obligație în condițiile promovării unor practici patologice de deformare, de mimetizare a creației literare. Mihai Cimpoi, asemeni lui Eugen Simion (în *Întoarcerea autorului*, Editura Cartea Românească, București, 1981), consideră că deplasând accentul de la operă spre creator, vom obține un spor de valoare, o semnificație aparte, și vom afla exact cine este autorul și care este mediul și cadrul existențial în care a creat, precum și amănunte despre spiritul timpului său, „despre acel ineluctabil Zeitgeist Hegelian” (pp. 5, 6).

Ființa eminesciană este o multiplicare a sinelui convertit în limbaj și nicidecum un pretext literar, alternativă la acesta. Substanțialitatea discursului hermeneutic, susținut ideatic de o realitate distinctivă, devine logică și prelungește semnificativ adevărul dincolo de imaginar, dezvoltând sensuri contradictorii și punând la index neobiografismul și expresionismul ce i s-a atribuit programatic-exagerat sau inconștient „omului deplin al culturii românești”. Re-examinarea și (re)facerea exhaustivă a elementelor biografice ale lui Mihai Eminescu au reprezentat, pentru eminescolog, o destinație prioritară a interpretărilor sale, în care așezarea în nonficțiune a timpului biologic a însemnat respingerea tuturor tezelor/aserțiunilor cărora le-au căzut victimă nenumărați critici literari. Or, opera eminesciană nu poate fi judecată decât din interiorul ei anatomic și Mihai Cimpoi a dovedit că a pătruns definitiv în universul teoretic, material și exact al miraculosului Eminescu. Maieutica, în sensul obișnuit al termenului, înțelege că o formă de expresie a culturii contrară codurilor tradiționale, generează o altă dimensiune a poetului, (re)creându-i identitatea postumă pierdută, înlocuită cu mituri apocrife, contaminate de invenții hiperbolice spre a părea mai verosimile, cu inserții biografice eronate.

Lucrarea *Cartea vieții lui Mihai Eminescu/Spectacolul ontologic al rimei eminesciene*, cum o recomandă titlul, completează, epistemologic, „tabloul spiritului creator eminescian” (G. Călinescu, *Opere, XII*, București, 1969) oficializat în lucrarea fundamentală, unică – *Mihai Eminescu. Dicționar enciclopedic* (Ed. Gunivas, Chișinău, 2018).

Umberto Eco în *Lector in fabula* (Ed. Univers, București, 1991) sugerează că, în artă, sunt admise „lumile posibile”, textuale, aflate înăuntrul „universului discursului”. Mihai Cimpoi nu numai că nu respinge teoria respectivă, dar se situează pe o poziție net organicistă, mai pragmatică: „Trebuie, în cazul său, argumenta el în lucrarea menționată, să te pătrunzi neapărat de imperativele gândirii moderne, trebuie să *legi părțile de întreg*, să aplici un mod de înțelegere circular («Zirkel in Verstehen», postulat de Dilthey), să descoperi structuri în care părțile pot fi înțelese prin totalitatea lor articulară” (p.7).

Pentru că „legenda vieții proletare a lui Eminescu devine o problemă psihologică și biografică de oarecare curiozitate” (G. Călinescu), cu încurajarea academicianului Eugen Simion, în prima parte a cărții, Mihai Cimpoi, aprofundând un sistem analitic de orientare obiectivă și epistemologică prin labirintul eminescian, (re)construiește din temelii „fișerul biobibliografic” al „luceafărului poeziei românești”.

Plecând de la imperativul că *biografia de creație* a poetului nu trebuie refăcută în baza fișelor aproximative fixate și răstălmăcite, exegetul și-a asumat misiunea de a recupera din textele operei acele elemente biografice care, cu adevărat, sunt în măsură să reconstituie *portretul psihognostic* al Demiurgului-Om.

Care este noutatea sau ce aduce în plus Mihai Cimpoi în *tabelul cronologic* al vieții și operei lui Mihai Eminescu? Pentru a răspunde corect la întrebare, să-l chemăm în ajutor pe Proust, cu care, în context, criticul afișează afinități comune: „abisul care-l desparte pe scriitor de omul de lume” poate fi căutat acolo unde se bănuiește a fi *eul creatorului*, se pare, ținut captiv în *cărțile sale*. Așadar, eminescologul pur și simplu ignoră biografiile de tranziție, speculative, chiar și pe cele alcătuite, în fugă, de alți celebri biografi, și își asumă riscul unor concluzii categorice evaluative. Asistăm astfel la o inițiere tipologico-istorică, motiv care ne determină să susținem ideea că Mihai Cimpoi, deschizător de noi drumuri în eminescologie, reușește să facă ordine conceptuală în viața și opera lui Mihai Eminescu. Pentru Mihai Cimpoi „tabelele cronologice de până acum, unele întocmite de eminescologi notorii (D. Vatamaniuc, I. Crețu, D. Murărașu, S. Horvat) nu au putut evita predeterminata fundamentare pe niște puncte de reper comune, din biografiile lui Maiorescu și Călinescu, care ne-au oferit moduri de abordare (declucuri hermeneutice) deja clasicizate” (p. 7).

Tehnica de interpretare pe care o aplică teoreticianul se bazează pe recuperarea estetică a autorului retras/consemnat în „peștera” sa. Departe de noi gândul că ar fi cazul să vorbim, în ceea ce îl privește pe Mihai Eminescu, de „moartea autorului” (Roland Barthes) produsă de el însuși, sau de a invoca iluzia că meticulosul Mihai Cimpoi-naratorul ar avea intenția de a amenda, în întregime, ariditatea reperelor biografico-statistice laconic scoase în evidență de alți cercetători.

Dincolo de caracterul reductiv/demonstrativ al interpretărilor sale, clar clasificatoare, intuim prezența simbolică a poetului în fiecare scriitură analizată. Mihai Cimpoi, convins că biografia interioară este cea adevărată (p.13), apelează la aducerea în text a „biografemelor”, acestea fiind rezultatul informațiilor preluate din opera lirică, publicistică și dramaturgică a poetului și literaturizate astfel încât să asigure epicitate și consecvență *Cărții Vieții* acestuia. Trecerea în revistă a anilor trăiți de Eminescu, nu se rezumă, cum sugeram, doar la consemnarea datelor biografice „sustrase” din amintirile și din referințele apărute în spațiul cultural-literar, ci și la îmbogățirea introspectivă a structurii lor existențiale, alchimice, cu ceea ce I.A. Richards (*Principii ale criticii literare*, Ed. Univers, București, 1974) numea „detalii mărunte”. Pasiunea lui Mihai Cimpoi pentru reformarea punctelor de vedere emise până acum în legătură cu viața și opera lui Eminescu corespunde tendinței curente de valorizare a „mitului operei și decăderea mitului creatorului” (Eugen Simion, *Întoarcerea autorului*, Ed. Cartea Românească, 1981).

Spre exemplificare, 15 ianuarie 1850 reprezintă atât ziua nașterii poetului în familia Ralucăi și Gheorghe Eminovici, cât și un bun pretext de a lămuri câteva enigme din biografia lui Eminescu, acestea începând cu mult contestata și discutata dată a venirii pe lume și terminând cu stabilirea arborelui genealogic și apartenența sa identitară. Sunt aduse clarificări incontestabile despre multe alte *pete albe* din *Cartea Vieții* poetului, în aparență aflată în mâna unui vrăjitor care continuu o „deschide” și o „închide” spre a ne mărturisii, cum menționează exegetul la textul circumscris perioadei 1866-1868, imaginile-mit „ale pribeagului neliniștit, ale eternului îndrăgostit, ale boemului și cititorului pasionat...” (p. 25). Înșiruirea calendaristică a anilor, comentariile făcute cu lux de amănunte la anumite felii din timpul trăit și, rareori, mărturisit al poetului, ne dă senzația parcurgerii

unui jurnal ținut de un diarist aflat parcă în vecinătatea acestuia cu scopul de a consemna cu acribie, asemenea unui scrib domnesc, tot ce vede, imaginează, trăiește și vorbește în preajma sa Domnul. Remarcăm, în același timp, penetrația spiritului mihaicimpoian, prins în vârtejul scriiturii de, cum spunea Eugen Simion, fantasmale filozofice ale unui discurs vădit modern. Nu degeaba sugeram cândva că pe undeva propria sa biografie de creație urmează avatarurile celei a lui Mihai Eminescu.

Partea a doua a volumului în discuție, *Spectacolul ontologic al rimei eminesciene*, este, fără tăgadă, poarta miraculoasă prin care intrăm în fabulosul, paradigmaticul imaginar al poetului. Incursiunea criticului prin cosmosul mitopo(i)etic eminescian oferă posibilitatea cunoașterii rolului, scopului practic și a funcției rimei în versificație, cum se utilizează și de ce „imprimă versului suprema culme spirituală a vieții”. „Rima eminesciană – stabilește Mihai Cimpoi – este, esențialmente, purtătoare de ontos; este o ontogramă în care cu o putere de sugestivitate deosebită se transmit înseși mișcările sufletului, revelațiile/ocultările ființei (vorbind în termeni heideggerieni). Fluxul sonor atinge, la sfârșitul versului, o intensitate, o fază concentrativă corespunzătoare în felul intensității și concentrării nucleare a mișcărilor inițiale. [...] Poetului i se relevă momentul de taină când își pricepe demonul său lăuntric și patimile de care e pătruns... Rimele asigură acest spor de ontologizare a viziunii prin materializarea în acordul sonor a semnificației spirituale a momentelor de percepere de sine a acestui demon lă-untric” (pp.155-156).

Din Antichitate rima, cunoscută sub denumirea de *homoiotelcuton*, a devenit un element de realizare a eufoniei în structura versurilor, aceasta fiind asigurată prin organizarea metrică a silabelor tonice. Dintotdeauna ea s-a realizat, fără să țină seama de diversitatea clasificărilor, prin omofonia ultimei vocale accentuate, creând în acest fel fluidizare, muzicalitate și măsură ritmului. În spațiul românesc se poate vorbi despre rostul rimei încă din 1673, când Miron Costin, în *Predoslovia – Înțelesul stihurilor, cum trebuie să se citească*, nota: „Deci are și altă datorie stihul: cuvintele cele la sfârșitul stihului a două stihuri să tocmească într-un chip pe o slovă să se citească, cum ieste: *ața-viața, frunte-munte, lume-spume*, i proci. Către aceasta, la citit, unde vor fi cuvintele și trebuie să le scurgeți, de vei trăgăna, ții-a părea că nu este stihul bun, ci trebuiește, unde va fi de trăgănat, să trăgănezi, unde de scurtat să scurtezi”. Stihul nu este, zice cronicarul (cf. lui Mihai Cimpoi), o scrisoare dezlegată, ci «legată de silabe cu număr»” (p. 217).

La rândul său Ion Heliade Rădulescu definea rima astfel: „Precum din timpii moderni este o repetiție a aceeași idee cu alte sonori sau vorbe, indoita diction este o rimă nu pentru auz, ci pentru inteligență”. Autorul *Zburătorului*, este de părere Mihai Cimpoi, propune pentru rime în *Curs întreg de poezie generale*, denumiri italiene și alte definiții, considerate de Vladimir Streinu (piane, tronchi și sdruciole) în *Versificația modernă* (1966, pp.115-116, 119) drept amuzante: *sărace* sau *suferite* de felul *apropiat-format*, *boier-cavaler*, *sunt-ciunt*, *iau-lau*; rime *disgrațiate* cu consoana finală asonantă de tipul *cuvânt-vrând*, *franc-rang*; rime *defectoase* (sau *păcătoase* de tot) precum *urs-fus*, *lut-dud*, *fruct-rupt*.

G. Ibrăileanu ajungea la concluzia: „Eminescu este cel dintâi poet român care face din rimă un scop și un lux. El nu se mulțumește să găsească rima, el vrea ca rima să fie prin ea însăși, un element estetic al poeziei” (*Eminescu*, Iași, 1974, p.134). De fapt, stabilise și Rosa del Conte, secretul poeziei lui M. Eminescu este conferit tocmai de muzicalitatea sunetelor, rima conținând, carevasăzică, „cuvântul ce imprimă versului suprema culme spirituală a vieții”.

Mihai Cimpoi, în studiul în discuție, consideră că o însușire a rimei eminesciene este aceea că ea nu închide perspectiva sonoră a versurilor, ci face ca ele să se reverse și după lectură, fiind asemănătoare ecourilor pe care le lasă buciumele în spațiul văilor. În analiza efectuată acesta constată că rimele la Mihai Eminescu, dincolo de rostul lor mecanic, corect explicat și de Călinescu, sunt *pachete* de sensuri meditativ-existențiale, transcriind în structuri fonetice bine meșteșugite, conform unei combinatorii a posibililor, pe care o presupune, imaginarul poetic, iluminările și ocultările ființei. Rimele eminesciene au făcut obiectul studiilor multor teoreticieni români și străini, această atenție datorându-se faptului că stilul poetic al poetului a marcat profund evoluția poeziei românești. Din păcate, foarte puțin s-a vorbit despre *Dicționarul de rime* al lui Mihai Eminescu, unde sunt teaurizate aproximativ 120000 de „cuvinte purtătoare de rime”, aproape 20 000 dintre acestea fiind identificate în propria sa operă poetică. Este justă observația lui G. Călinescu (*Opera lui Mihai Eminescu*, Ed. Minerva, București, 1970, p. 504) că poetul „nu urmărea rima bogată, ci aducerea la rimă a oricărui cuvânt spre a se mișca în voie, fără jertfirea sintaxei, îi trebuiau rime pentru toate părțile de cuvânt”.

Mihai Cimpoi, în comentariul său să-l numim, în temeiul aserțiunii lui Roland Barthes (*Romanul scriiturii*, Ed. Univers, București, 1987, p. 207), *hyphologic*, ajunge la convingerea că numeroase rime au fost utilizate în versificația românească pentru întâia oară de Mihai Eminescu, unele dintre ele unice, „cu un statut estetic absolut” (p.247).

Scrie Mihai Cimpoi în *Spectacolul ontologic al rimei eminesciene*: „Acestea nu se mai întâlnesc la alți poeți din epocă, de dinaintea și după Eminescu, purtând timbrul exclusiv al eminescianismului: *sorții-morții* (rimă constituită din doi existențiali), *omenești-crăiești*, *munciți-nenorociți*, *smerită-nezărită*, *recunoască-l-dascăl*, *fâșie-hârtie*, *cântari-ochelari*, *spune-depune*, *admire-subțire*, *nări-adunări*, *suspendată-arată*, *raze-încetează*, *spaț-scăpătați*, *tale-sandale*, *chinuit-gândit*, *cerești-privești*, *tărăbii-corații*, *coate-socoate*, *fâșii-stihii*, *pierdute-necunoscute*, *infinnit-nemărginit*, *bracuri-veacuri*, *tace-pace* se întâlnesc la Alexandrescu; *întreagă-leagă* la Budai-Deleanu, Iancu Văcărescu, Heliade Rădulescu; *rost-fost* la Cârlova; *mititel-el* la Budai-Deleanu; *mare-fiecare (fiștecare)* la Pann, Budai-Deleanu, Donici, la Dosoftei, Alexandrescu, Bolintineanu, apoi la Argezi, Pillat, Bacovia, Duiliu Zamfirescu, Vlahuță, Coșbuc, Blaga, Șt.O. Iosif, Goga, Minulescu, Topîrceanu; *așteaptă-dreaptă* la Iancu Văcărescu și Heliade Rădulescu; *minte-înainte* la Budai-Deleanu și Iancu Văcărescu; *umăr-număr* la Alexandrescu; *neființă-putință* la Budai-Deleanu; *desface-pace* la Heliade și Alexandrescu; *nimic-mic* la Heliade și Alexandrescu; *întreagă-dezleagă* la Heliade. Rimele eminesciene sunt preluate ulterior de alți mari poeți, fapt care le conferă valoare deosebită, consfințită de folosirea lor de către Eminescu: *înnegrit-pierit* de Coșbuc; *coadă-*

neroadă de Duiliu Zamfirescu, Șt.O. Iosif, Topârceanu; *gânduri–scânduri* de Macedonski, Duiliu Zamfirescu, Vlahuță, Coșbuc, Minulescu, Arghezi, Barbu, Voiculescu; *mici–furnici* de Topârceanu; *drege–înțelege* de Minulescu; *floare–splendoare* de Coșbuc și Voiculescu; *străbate–singurătate* de Arghezi; *apă–priceapă* de Goga; *spumii–lumii* de Voiculescu; *văpaie–odaie* de Macedonski, Minulescu, Pillat, Arghezi; *robi–neghiobi* de Coșbuc; *iată–l – tată–l* de Arghezi ” (pp. 206-208).

„Ecol de rezonanță” (Cesare Brandi, *Teoria generală a criticii*, Ed. Univers, 1985, p.199) al cuvintelor „participante la rimă”, aceasta privită ca un factor care – este de părere Mihai Cimpoi – împreună cu ritmul și cu întregul sistem figurativ contribuie la surprinderea esenței ființei, indiscutabil, meritul lui Eminescu fiind acela „de a face rima nu doar să cânte, ci și să gândească”.

O întreagă teorie despre rima eminesciană, la fel de inspirată, o dezvoltă I. Funeriu în *Versificația românească* (Ed. Facla, Timișoara, 1980). Datorită rimei, susține acesta, versul dobândește deopotrivă fior, armonie și cantabilitate. Frumusețea rimei este dată, lasă să se înțeleagă G. Călinescu, și de poziția pe care și-o fixează poetul în construcția stratică a imaginilor și ideilor cu care obține fluxul fonic, necesar transmiterii către auzul ascultătorului a unui anumit sunet. La Mihai Cimpoi raționamentul în cauză, cu referire directă la poet, este descris în termenii următori: „Fondul lexical al limbii se orânduiește, în viziunea lui Eminescu, în funcție de structurile fonice și de variantele de mișcare ale sunetelor. Ne alegem, în consecință, cu un «tabel uriaș al polifoniei și derivațiilor, al funcțiilor și relațiilor muzicale în limba noastră», Eminescu le structurează într-un ansamblu muzical, rar în contextual limbilor romanice. În cuptorul-laborator sunt introduse aluaturi din cele mai diferite, căci poetul se arată deschis spre limba curentă, spre cea plină de tinerețea naivă a stilului cronicarilor, spre dialecte, argouri, regionalisme și poetisme de epocă, spre expresii preluate din alte limbi, nume proprii și de personaje mitologice spre «vorbe dezgropate» și vorbe «rebele» (după cum își aduce aminte Slavici că făcea în anii studenției)” (pp. 233-234).

Ingeniozitatea lui Eminescu în identificarea celor mai grațioase și potrivite cuvinte-rimă, constituind omofonia impusă de funcția semantică, sunt realități cu o semnificație deosebită care „face prezent un semnificat” (C. Brandi, *Idem*, p. 202) De ce rima eminesciană?, se întreabă Mihai Cimpoi. Și tot el oferă și răspunsul: „E o întrebare care, într-o epocă a relativizării valorice, pare că situează de la bun început eforturile noastre într-o zodie a anacronismului și, bineînțeles, a inutilității. «Declinul» rimei îi face pe unii să creadă că timpul ei a trecut iremediabil și că e un fenomen clasat și fixat ca atare în istoria versificației. [...] Citit și din perspectiva terminației, a acordului sonor final, versul eminescian ne relevă însă un adevărat spectacol ontologic, care-i asigură marca stilistică a modernității” (p. 208).

În concluzie, *Cartea vieții lui Mihai Eminescu/Spectacolul ontologic al rimei eminesciene* se adaugă fericit exegezelor de până acum și reafirmă vocația criticului Mihai Cimpoi de a (re)scrie, fără osteneală și fără complexe, „viața lui Eminescu” asemuită, evident, unei *Cărți a Cărților*, poetul însuși oferind „textul ei cu ajutorul culegătorului Destin” (p. 23).

CZU: 811.135.1(092)

**ALEXANDRU DÎRUL
LA 90 DE ANI DE LA NAȘTERE**

Alexandru Dîrul - 90 years from birth

Abstract: The distinguished scholar, a man of unceasing devotion to science, modest, benevolent and helpful in need, enthusiastic about scientific and historical truth, the habilitated doctor in philology Alexandru Dîrul died on 20 April 2015. The scientific community regrets the death of their colleague Alexandru Dîrul.

He was born on 21 March 1929 in the village of Lunga, Dubăsari district. After graduating from the middle school, he continues his studies at Moldova State University. After graduating from the University, he starts working at the faculty of Philology as a lecturer. Since 1957 until the last minute of his life, he worked at the Institute of Linguistics, ASM. The fields he was mostly concerned about are grammar, lexicology, semantics, stylistics, and speech cultivation. During the course of more than half a century, he published 300 works, including 5 monographs, 2 dictionaries (co-author), 6 textbooks (co-author). He has participated in a considerable number of national and foreign scientific forums.

Keywords: articles, grammatical category, speech cultivation, grammar, lexicology, negative and assertive opposition, semantics, stylistics.

Rezumat: Distinsul cercetător, om de nețărmurit devotament pentru știință, modest, binevoitor și săritor la nevoie, înflăcărat al adevărului științific și istoric, doctorul habilitat în filologie Alexandru Dîrul s-a stins din viață la 20 aprilie 2015. Comunitatea științifică regretă trecerea în eternitate a celui care a fost colegul Alexandru Dîrul.

S-a născut la 21 martie 1929 în satul Lunga, raionul Dubăsari. După absolvirea școlii medii își continuă studiile la Universitatea de Stat din Chișinău. După absolvirea Universității este încadrat în statele Facultății de Filologie în calitate de lector. 1957 până în ultima clipă

a vieții a activat în cadrul Institutului de Lingvistică al AȘM. Domeniile de care a fost preocupat cu precădere sunt gramatica, lexicologia, semantica, stilistica, cultivarea vorbirii. În decursul celei mai bine de jumătate de secol a publicat 300 de lucrări, inclusiv 5 monografii, 2 dicționare (coautor), 6 manuale (coautor). A participat la un număr considerabil de foruri științifice naționale și din străinătate.

Cuvinte-cheie: articole, categorii gramaticală, cultivarea vorbirii, gramatică, lexicologie, opoziții negativ-asertive, semantică, stilistică.

Colegul de breaslă Alexandru Dîrul, doctor habilitat în filologie, ar fi împlinit la 21 martie a. c. 90 de ani de la naștere, dacă moartea neîndurătoare nu i-ar fi curmat zilele la 20 aprilie 2015. Dar amintirea luminoasă și felul lui de a fi Om de o rară cumsecădenie, bunătate și omenie, coleg atent și săritor la nevoie, ce și-a consacrat întreaga viață cercetării limbii române, durează îndelung și dincolo de dispariția lui fizică.

Cunoscutul om de știință Alexandru Dîrul s-a născut în familia lui Mihail și Efimia Dîrul din satul Lunga, raionul Dubăsari (RASSM). După 7 ani de carte la școala din satul natal Sandu își continuă studiile la Dubăsari, fiind unicul băiat din clasă, într-un colectiv de 7 fete. N-am fi reținut atenția asupra acestui fapt, dacă nu aveam bănuiala că anume el a jucat un rol destul de important în formarea unor trăsături de caracter a viitorului lingvist. Afară de multe alte calități despre care am amintit deja, Al. Dîrul s-a distins printr-o nesimulată sficiune și printr-o delicatețe de față mare, crescută în atmosfera patriarhală a satului moldovenesc de altădată.

Totodată, trebuie să amintesc în treacăt de faptul că există o categorie de oameni despre care s-ar părea că nu prea ai ce spune: nu se bat cu pumnul în piept afișându-și virtuțile, la întâlniri, conferințe, simpozioane nu dau năvală să ocupe loc în rândurile din față și nici în prezidii nu-i vezi pirotind. De te afli într-o încăpere cu ei, poți discuta cu deosebită plăcere despre cele mai diverse lucruri, dar cu aceeași plăcere poți să-ți cauți de treburile tale, fără ca prezența și tăcerea lor să te incomodeze câtuși de puțin. Dacă nu sunt solicitați, ei pot să nu scoată o vorbă ore întregi, fiind mereu captivați de munca lor. Dar odată provocați la vorbă, ei te uimesc prin vastitatea și profunzimea cunoștințelor acumulate pe care le împărtășesc cu generozitate, dacă știi să fii un bun ascultător. Unul dintre acești aristocrați ai înțelepciunii a fost colegul Sandu Dîrul, care împreună cu compozitorul Eugen Doga, cu scriitorii Vladimir Beșleagă și Anatol Codru, cu literații Vlad Chiriac și Anatol Gavrilov, cu matematicianul Petru Soltan și mulți alții au constituit acea cohortă de transnistrieni, trimisă de Dumnezeu pentru a spăla rușinea adusă de sovietici în 1940, iar mai apoi în 1944, cu numele de „șantism”.

În vara groaznicului an 1947, lihnit de foame, dar setos de cunoștințe, cu atestatul de maturitate în buzunar cutezătorul A. Dîrul pornește spre Chișinău. Aspirația spre cunoaștere l-a făcut să pășească pragul Universității și să se înscrie la Facultatea Istoric-Filologică, secția de limbă și literatură moldovenească (cum se numea atunci). Cei cinci ani de studenție, ani grei de după război, au lăsat urme adânci în memoria și în suflul temerarului Alexandru Dîrul. Mai mult flămând decât sătul, îmbrăcat ca vai de el,

s-a cufundat cu uitare de sine în miraculosul univers Gutenberg, marcându-se prin aviditatea de a se informa asupra celor mai diverse probleme nu numai de filologie, ci și de cultură generală.

Întâmplarea a făcut să-i aibă colegi de curs și să beneficieze de prietenia lor pe Silviu Berejan, pe Petru Zadnipru, pe Nicolae Pecec, pe Gheorghe Nitbaliuc, care făcuse carte la licee românești, grație cărui fapt sfera intereselor lui s-a lărgit considerabil, extinzându-se la o rază interzisă și periculoasă pentru cei care încercau să treacă hotarul: era vorba de literatura, de cultura, de istoria..., într-un cuvânt, de spiritualitatea românească.

După absolvirea Universității și a aspiranturii (doctoranturii) este încadrat în statele Facultății la Catedra de limbă și literatură moldovenească în calitate de lector. Dar captivanta muncă de cercetare, de descoperire și asimilare a noi și nebanuite adevăruri, aventura cunoașterii și autodepășirii îl determină să abandoneze catedra în favoarea unui post de cercetător științific inferior la Institutul de Istorie, Limbă și Literatură al Filialei Moldovenești a AȘ a fostei URSS, sectorul de limbă contemporană. Peste un an, adică în 1958, susține teza de candidat în științe filologice (doctor) în materie de gramatică cu tema *Предлоги выражающие пространственные отношения в современном молдавском литературном языке*. Mai târziu în baza tezei, publică monografia *Cercetări asupra prepoziției în limba moldovenească*¹ (1963), înalt apreciată de specialiști, fiind considerată o contribuție considerabilă la cunoașterea unor aspecte esențiale ale acestui complicat și controversat instrument gramatical.

Înzestrat cu un fin simț lingvistic A. Dîrul pune permanent în circulație idei proaspete din domeniile puțin explorate sau mult controversate în știință. Mulți ani în șir se ocupă intens de studierea uneia dintre cele mai răspândite antiteze din limbă: opoziția negație-afirmație. Pornind de la legea dialectică a unității contrariilor, în cunoscuta monografie *Негативно-аффирмативные противопоставления* (1985) – studiu ce a stat la baza celei de a doua teze de doctorat, susținută cu brio în 1987, – A. Dîrul elaborează o viziune teoretică cu totul nouă asupra structurii câmpului semantic „negație-afirmație”, caracterizează (de pe pozițiile semanticii sintactice și a celei lexicale) mecanismul opoziției cercetate, raporturile de sistem dintre mijloacele de exprimare a acesteia și dă răspunsuri judicioase la o serie de întrebări principiale cum sunt: sfera de acțiune a opoziției negație-afirmație, așa-numita dublă negație, corelația dintre enunțul total-negativ și cel parțial-negativ etc.

În cele peste 300 de lucrări științifice ce poartă semnătura cercetătorului^{2**} – monografiile individuale și colective, studii, manuale, articole și recenzii publicate în culegeri și reviste de specialitate, îl caracterizează ca pe un om de știință înzestrat, cu o minte iscoditoare, cu un spirit de observație, a cărui sferă de interese s-a lărgit treptat,

¹ * Din motive bine cunoscute, în Republica Moldova, între anii 1944-1989, era impusă utilizarea pseudoglotonimului „limba moldovenească” (scrisă cu alfabet chirilic) pentru noțiunea *limba română literară*.

² ** Lista selectivă de lucrări ale doct. habilitat Alexandru Dîrul a fost publicată în revistele *Limba și literatura moldovenească* (nr. 2, 1989) și *Revista de lingvistică și știință literară* (nr. 1-3, 1999).

cuprinzând probleme de lingvistică generală, de filozofie a limbii, de gramatică, de istorie a limbii, de stilistică, de cultivare a vorbirii, de grafie, de ortografie, de lexicologie, de semantică, de teorie a traducerii, de sociolingvistică, de onomastică. Și în toate aceste domenii a știut să descopere aspecte nebănuite și să propună interpretări originale, judicioase și temeinic argumentate.

Pasionat totalmente de cercetare, A. Dîrul nu rupe legătura cu școala, cu procesul de instruire a tineretului studios. Se încadrează activ în munca de elaborare a manualelor de specialitate pentru facultățile de filologie din republică. Astfel, în 1956 publică (în colaborare cu Victor Comarnițchi un capitol despre prepoziție în *Curs de limbă moldovenească contemporană* (sub redacția lui A. T. Borșci, N. Corlăteanu, V.P. Soloviov). Totodată, contribuie în calitate de coautor la scrierea manualelor de limbă pentru școlile medii: *Limba moldovenească. Sintaxa. Manual pentru clasele 9-10*. (Sub redacția lui S.G. Berejan) (1957); *Gramatica limbii moldovenești. Fonetica. Morfologia. Manual pentru clasele V-VI* (1962). Nu mai mic este aportul lui A. Dîrul la alcătuirea și publicarea manualelor de gramatică pentru universități: *Curs de gramatică istorică a limbii moldovenești* (1964) (coautor); *Limba moldovenească literară contemporană (în trei volume). Volumul 2. Fonetica și Morfologia 1970* (coredactor și coautor); *Limba moldovenească literară contemporană. Sintaxa*, 1981 (coredactor și coautor).

Din anul 1961 colegul Dîrul activează de acum în postul de cercetător științific superior la sectorul de istorie a limbii, unde participă nemijlocit (în calitate de coautor și coredactor) la elaborarea altor lucrări de mare necesitate științifică și practică. Este demn de amintit doar *Scurt dicționar etimologic al limbii moldovenești*, ce s-a bucurat de o înaltă apreciere atât în țară, cât și în străinătate.

Din inițiativa și cu participarea directă a lui, a fost creat Sectorul de cultivare a limbii, traducere și stilistică. Fiind mai mulți ani în fruntea acestui sector (1969-1980), s-a impus ca unul dintre cei mai harnici și consecvenți luptători pentru corectitudinea întrebuițării limbii materne, pentru propagarea normelor ei literare și pentru studierea aprofundată a legităților și tendințelor de statornicire a acestora. Întru realizarea scopului propus, scrie o serie de articole publicate în ziare, printre care și studiul *Probleme actuale despre limba presei* (1985, în colaborare cu H. Corbu), consacrat combaterii diverselor tipuri de greșeli și devieri de la normă, caracteristice atât în limba vorbită, cât și în cea scrisă. În același timp este unul dintre redactorii serialului *Cultivarea limbii*, unul dintre cei care au contribuit la întocmirea și redactarea *Dicționarului ortografic al limbii moldovenești* (ed. I, 1967; ed. II, 1978; ed. III – 1988). Concomitent, sub conducerea lui, apare culegerea tematică *Particularitățile lingvistice și stilistice ale prozei moldovenești contemporane*, în care se analizează măiestria scriitoricească și procedeele stilistice, folosite în operele artistice ale unor scriitori contemporani.

Începând din 1969, paralel cu munca de cercetare, dânsul desfășoară o activitate de organizator al științei academice, îndeplinind funcția de director adjunct al Institutului de Limbă și Literatură al AȘM (1969-1981), de director adjunct al Institutului de Lingvistică al AȘM (1988-1991). În 1980 este transferat la postul de șef de Secție de limbă contemporană, iar până în 2008 s-a aflat în fruntea Sectorului de gramatică, unde muncește fără preget. Aici parcurge cu răbdare, dar și cu mult randament toate treptele formării și afirmării sale intelectuale. La această secție contribuie în conti-

nuare la studierea stilisticii funcționale. Activitatea dânsului și-a găsit din plin expresie în monografia colectivă *Varietăți funcțional-stilistice ale limbii moldovenești* (1984), în care sunt examinate de pe poziții contemporane concepțiile privind varietatea funcțional-stilistică a formei literare de existență a limbii naționale.

În calitate de șef de sector la gramatică, depune eforturi susținute în vederea scrierii unei gramatici academice (în două volume), care, fiind o operă fundamentală de sinteză, va putea servi drept bază teoretico-științifică și metodologico-orientativă pentru toți acei ce se ocupă de gramatică, ca instrument de lucru și ca material didactic, precum și pentru toți acei ce sunt angajați în procesul de alcătuire a manualelor școlare și universitare. În acest răstimp bucură cititorul cu valoroasele monografii: *Schiță de gramatică funcțional-semantică a limbii române* (2002), *Categoriile gramaticale din perspectiva unităților limbii la diferite nivele* (2005), *Probleme de structură a limbii tratate din perspectiva gramaticii explicative, Studii și materiale* (2009), *Opozițiile negativ-asertive în structura semantică a limbii* (2013).

De asemenea, își aduce obolul la o serie de lucrări colective, unele dintre care l-au avut și în calitate de coordonator. Relevăm doar câteva titluri: *Curs de gramatică istorică a limbii moldovenești* (1964), *Ghid de conservare rus-român* (mai multe ediții – 1971-2004), *Norme ortografice, ortoepice și de punctuație* (1991), *Dicționar ortografic cu elemente de ortoepie și de punctuație* (1991), *Dicționar de termeni lingvistici* (2008) etc. Mai multe dintre aceste lucrări au fost recenzate în literatura de specialitate atât din țară, cât și de peste hotare.

Rezultatele cercetărilor sale le-a expus sub formă de referate, comunicări, teze la diferite congrese, simpozioane, conferințe internaționale, republicane și regionale ale lingviștilor din diferite centre științifice și universitare din Moscova, Kalinin, Mensk, Ijevsk, Nalcik, Voronej, Sankt-Petersburg, Chișinău, Bălți, București, Cernăuți, Iași, Neapole, Suceava, Târgoviște etc.

În calitate de conducător științific al doctoranzilor a contribuit considerabil la pregătirea cadrelor de specialiști în domeniul lingvisticii. Sub îndrumarea sa 6 tineri și-au scris și și-au susținut tezele de doctorat: *Elena Constantinovici. Настоящее время изъявительного склонения в современном молдавском литературном языке (семантико-стилистическое исследование)* (1980), *Tatiana Cartaleanu. Семантика глаголов движения в современном молдавском литературном языке* (1985), *Petru Derescu. Стилистическая роль устно разговорных элементов в языке художественной литературы (на материале молдавского языка)* (1986), *Tamara Corcodel. Norma limbii literare: aspecte ale evoluției și funcționării ei* (1995), *Ion Bărbuță. Semnificație lexicală – semnificație gramaticală: posibilități de combinare și restricții (mecanismul de constituire a formelor gramaticale în limba română)* (1999), *Violeta Ungureanu. Verbele tranzitive în limba română* (2005). Majoritatea dintre aceștia au devenit specialiști buni în domeniul lingvisticii.

Ca cetățean și patriot, infatigabilul A. Dîrul combate vehement pseudoteoria despre existența unei așa-zise limbi și națiuni moldovenești, militează pentru statalitatea limbii române în Republica Moldova și repunerea în drepturile ei firești, pledează pentru revenirea la grafia latină, pentru recunoașterea identității lingvistice moldo-române, pentru reîntregirea neamului. Este foarte întristat că elevii autohtoni din școlile transnistriene

sunt privați pe nedrept de crinii latini. Este unul din autorii programului privind trecerea la scrierea bazată pe grafia latină, participă la emisiuni televizate consacrate acestei probleme, publică articole, ia cuvântul la diferite întruniri, este inițiatorul organizării unui sondaj public în susținerea actului de trecere la noua grafie. Acest improvizat sondaj a jucat ulterior un rol important (alături de argumentele științifice și istorice ale savanților) în adoptarea hotărârii finale. La 28 decembrie 1988, A. Dîrul a prezentat la *Comisia interdepartamentală pentru studierea istoriei și problemelor limbii moldovenești* raportul *Cu privire la legătura dintre caracterul romanic al limbii moldovenești și grafia latină* (întocmit de A. Dîrul, I. Dumeniuc, G. Rusnac). Deși revenirea la grafia latină era considerată de foștii guvernanți „o diversie ideologică”, raportorul Dîrul, bazându-se pe diverse argumente istorice, lingvistice peremptorii și pe un bogat material de fapte concludente, a fost la înălțime. În urma dezbaterilor în contradictoriu, la care au participat 10 oratori (academicieni, scriitori, ziariști, profesori), *Comisia...* adoptă, pe lângă alte concluzii valoroase cum ar fi: „Este necesar a se renunța la concepția cu privire la existența a două limbi est-romane diferite, *recunoscându-se identitatea lingvistică moldo-română*”, și următoarea prevedere: „A interveni pe lângă Prezidiul Sovietului Suprem al RSS Moldovenești cu propunerea să aprobe *trecerea la grafia latină...*” (Moldova socialistă, 1988, 30 decembrie, p. 1).

Dotat cu o mare capacitate de muncă, „Domnia Sa a fost unul dintre cei mai activi colegi în procesul de discutare a lucrărilor colective; știa să polemizeze fără a ofensa, își exprima părerea, nu fără a trece cu vederea meritele oponentilor săi. Avea grijă să-i îmbărbăteze pe cei care făceau primii pași în cercetare. Cu toate că era suprasolicitat ca director adjunct, ca șef de sector, mai avea și o serie de angajamente obștești: membru al Consiliului științific al Institutului de Filologie, președinte al Consiliului specializat de susținere a tezelor de doctor și doctor habilitat (până în 2008), membru al Comisiei interdepartamentale a Prezidiului Sovietului Suprem al RSS Moldovenești pentru studierea istoriei și problemelor dezvoltării limbii moldovenești etc. Mai mulți ani a fost membru al colegiului de redacție la publicațiile periodice ale Institutului de Filologie (*Limba și literatura moldovenească, Revistă de lingvistică și teorie literară, Buletin de lingvistică*); de asemenea, redactor responsabil la diferite lucrări colective și individuale.

Activitatea științifică și administrativă a cercetătorului a fost înalt apreciată. I-a fost conferit titlul de Învățător Emerit al Republicii Moldova, a fost laureat al Premiului de Stat al Republicii Moldova și al premiului Academiei de Științe a Republicii Moldova, este deținătorul medaliei „Dimitrie Cantemir”.

Așa a fost bunul coleg și prieten, doctorul habilitat în filologie Alexandru Dîrul, cercetător profund, erudit și prodigios, neclintit patriot, principial ca un veritabil bărbat al neamului. El a rămas în inimile celor care l-au cunoscut prin faptele și omenia sa, prin exemplul său de pasiune pentru muncă, prin felul cum a transmis altora atâtea idei și sugestii, prin felul cum a știut să-și ducă până la urmă crucea hărăzită de Cel de Sus.

Teodor COTELNIC,
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
(Chișinău)

MINISTERUL EDUCAȚIEI, CULTURII ȘI CERCETĂRII

INSTITUTUL DE FILOLOGIE ROMÂNĂ
„BOGDAN PETRICEICU-HASDEU”

Philologia

LXIII

ISSN 1857-4300

IANUARIE – APRILIE

2019

REDACTOR-ŞEF:

dr. hab. **Vasile Bahnaru**

REDACTORI ADJUNCŢI:

dr. **Ana Vulpe**,
dr. hab. **Ion Plămădeală**

MEMBRI AI COLEGIULUI DE REDACŢIE:

acad. Mihai Cimpoi (Chişinău)	dr. hab. Angela Savin (Chişinău)
acad. Eugen Simion (Bucureşti)	dr. Constantin Bahnean (Moscova)
m. c. Gheorghe Chivu (Bucureşti)	dr. Galina Aniţoi (Chişinău)
dr. Dorina Macovei (Chişinău)	dr. Ion Bărbuţă (Chişinău)
dr. hab. Alexandru Burlacu (Chişinău)	dr. Doina Butiurcă (Târgu-Mureş)
dr. hab. Elena Constantinovici (Chişinău)	dr. Adrian Tudurachi (Cluj-Napoca)
dr. hab. Tatiana Potâng (Chişinău)	dr. Nina Corcinschi (Chişinău)
dr. hab. Anatol Gavrilov (Chişinău)	dr. Tudor Colac (Chişinău)
dr. Sorin Alexandrescu (Bucureşti)	dr. Iulian Filip (Chişinău)
prof. univ. dr. Eugen Munteanu (Iaşi)	dr. Silvia Pitiriciu (Craiova)
conf. univ. dr. Bogdan Creţu (Iaşi)	dr. Viorica Răileanu (Chişinău)
dr. hab. Vasile Pavel (Chişinău)	dr. Vlad Caraman (Chişinău)
dr. hab. Gheorghe Popa (Bălţi)	dr. Maria Şleahţiţchi (Chişinău)
dr. hab. Inga Druţă (Chişinău)	dr. Galaction Verebceanu (Chişinău)

SECRETAR DE REDACŢIE:

Mihai Papuc

SECRETAR RESPONSABIL:

Veronica Puşcaş

Revista apare cu sprijinul Institutului Cultural Român din Bucureşti

Revista *Philologia* este moştenitoarea de drept şi continuatoarea publicaţiilor *Limba şi Literatura moldovenească* (1958-1989) şi *Revistă de lingvistică şi ştiinţă literară* (1990-2009).

MANUSCRISELE ŞI CORESPONDENŢA SE VOR TRIMITE PE ADRESA:

Bd. Ştefan cel Mare şi Sfânt, nr. 1 (biroul 411), MD – 2001, Chişinău, Republica Moldova
tel.: (+373 022) 27-27-19; e-mail: philologia.if@gmail.com

Orice material publicat în *Philologia* reflectă punctul de vedere al autorului.
Responsabilitatea pentru conţinutul fiecărui articol aparţine în exclusivitate semnatarului.

Manuscrisele nepublicate nu se recenzează, nu se comentează şi nu se restituie.
La solicitarea autorilor, unele articole sunt publicate cu 1 din 1 în corpul cuvântului.

PHILOLOGIA
2019, nr. 1–2, p. 1–182

Formatul 70×100, 1/16. Coli de tipar conv. 9,25. Tirajul 150 ex.

SRL „PRO LIBRA”
str. Mihail Sadoveanu, 4/2
E-mail: prolibramd@gmail.com